

Sfătuit
de
DUMNEZEU

Plinătate emoțională
prin auzirea vocii lui Dumnezeu

de
MARK și PATTI VIRKLER

SUMAR

Cuvânt înainte	5
Capitolul 1 – Deschide-mi ochii să văd	6
Capitolul 2 – Să stăm de vorbă cu Dumnezeu	10
Capitolul 3 – Pârâșul și Mângâietorul	16
Capitolul 4 – Să-L incubăm numai pe Hristos	26
Capitolul 5 – Să-L vedem pe Dumnezeu în trecut	32
Capitolul 6 – De la frică la credință	36
Capitolul 7 – De la vinovăție la speranță	41
Capitolul 8 – De la mânie la dragoste	46
Capitolul 9 – De la inferioritate la identificare	52
Capitolul 10 – De la depresie la bucurie	57
Capitolul 11 – Victorie prin moarte și înviere	67
Capitolul 12 – Să-L vedem pe Dumnezeu în toate	71
Resurse suplimentare de Mark și Patti Virkler	77

Această carte este dedicată, cu dragoste, tatălui lui Patti, Lyle Hudson, un bărbat al rugăciunii și al credinței, care a fost chemat acasă înainte ca această carte să fie terminată, și mamei ei, Claire, o femeie îmbrăcată cu har și demnitate.

CUVÂNT ÎNAINTE

„Numele Lui va fi Sfetnic Minunat“ (Isaia 9:6).

Când rănilor din sufletele noastre strigă după ajutor, ce binecuvântare este să ne întoarcem la Sfetnicul nostru Minunat! Când viețile noastre sunt schilodite de robia fricii și a îndoielii, mulțumim lui Dumnezeu pentru Sfetnicul nostru Minunat! Când lumea nu poate decât să arate spre trecutul nostru ca motiv pentru zdrobirea prezentului nostru, avem totuși speranță în Sfetnicul nostru Minunat!

Tatăl nostru din cer nu Se așteaptă ca noi să ne trăim viețile pe cont propriu. El ne-a așezat într-un mod plin de har într-un trup, o familie de credincioși ca și noi. El ne-a poruncit să ne îndemnăm, să ne încurajăm, să ne iubim și să ne hrănim unii pe alții. De fiecare dată când îi oferim altcuiva sfatul nostru sau opinia noastră noi de fapt îl consiliem, fie că o facem intenționat, fie că nu. Cât de bine trebuie să ne păzim limbile astfel încât numai cuvintele Sfetnicului Minunat din noi să iasă de pe buzele noastre!

Un consilier uman cu abilități și plin de compasiune va fi capabil adesea să ne ajute să vedem dintr-o nouă perspectivă situația în care suntem.

El ne poate călăuzi la principiile biblice pe care le-am încălcat, ajungând astfel la dilema noastră din prezent. Prin rugăciune el poate discerne trauma din trecut care a lăsat o rană adâncă în duhul nostru. Dar, deși poate să ne ajute să găsim rădăcina problemei noastre, niciun om nu poate oferi harul de a birui obiceiurile greșite sau păcătoase. Niciun om nu poate turna balsam vindecător într-un suflet zdrobit. Consilierii care aduc cu adevărat schimbare de durată și vindecare profundă sunt cei care știu cum să conducă persoana afată în suferință la picioarele lui Isus, unde atingerea Lui face toate lucrurile noi.

Această carte nu conține soluții pentru toate problemele tale. Nu oferă o formulă pentru vindecare. Nu dă metode de restaurare foarte simple de aplicat. Ceea ce face ea este să sugereze că rădăcina majorității dificultăților din viețile noastre este faptul că nu-L mai vedem pe Dumnezeu și lucrarea Lui în viețile noastre. Isus a spus: „Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu“. Invers, se poate presupune că o inimă contaminată ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu și că faptul că-L vedem pe Dumnezeu ne curățește și ne vindecă inima. De aceea, mesajul acestei cărți este o încurajare pentru voi să vă întâlniți cu Sfătuitorul Minunat, să experimentați atingerea Lui plină de milă și să fiți întregiți. Numai prin întâlnire divină viețile noastre sunt schimbate pentru totdeauna. Aceasta este rugăciunea mea pentru voi.

DESCHIDE-MI OCHII SĂ VĂD

Dumnezeu ajunge să atingă inimile copiilor Lui.

El vrea să ne unească duhurile cu al Lui, să sufle peste ele viața înnoitoare a Duhului Lui cel Sfânt. „Fericiți sunt cei cu inima curată“, vindecate sunt duhurile lor, liberi sunt ei să râdă și să danseze în umblarea lor prin viață, bucurându-se de Dumnezeu și de plinătatea creației Lui. Liberi sunt ei să-și iubească frații. Liberi sunt ei să se iubească pe ei înșiși. „Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu!“ (Matei 5:8).

Dacă să ai o inimă curată, sănătoasă, eliberată presupune să-L vezi pe Dumnezeu, atunci ce înseamnă să faci asta? Unde mă pot uita să-L găsesc? Unde L-aș putea vedea pe El? Biblia oferă o gamă uimitoare de răspunsuri la aceste întrebări.

Într-o vedenie

Într-o dimineață, profetul Elisei a fost trezit de slujitorul lui cu vești înspăimântătoare: „O mare armată de cai și care ne-a încercuit în timpul nopții. Dușmanul știe unde suntem și cu siguranță că nu vom scăpa. Vai, ce vom face?“ Ce mod grozav de a începe ziua! Într-adevăr, vai! Știi că aceasta ar fi o dimineață foarte potrivită să te întreb unde este Dumnezeu? Ar fi de înțeles dacă Elisei nu L-ar vedea pe Dumnezeu în aceste circumstanțe.

Dar care a fost răspunsul profetului („văzător“)? „«O, Doamne, mă rog să-i deschizi ochii ca să vadă.» Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.“ (Împărați 6:17). Într-o clipă perspectiva slujitorului s-a schimbat. Într-o clipă teama s-a transformat în credință, îndoiala s-a transformat în speranță, depresia s-a transformat în entuziasm. De ce? Pentru că L-a văzut pe Dumnezeu!

Imaginează-ți-l pentru o clipă pe apostolul iubit, înaintat în vârstă, în lanțurile exilului de pe insula Patmos. Isus îi promisese că El Se va întoarce, dar anii trecuseră fără vreo eliberare. Ioan își dăduse viața pentru a-L urma pe Învățătorul lui, și în schimb era singur, departe de casă și de prieteni, în închisoare. În aceleași circumstanțe, nu crezi că te-ai putea întreba ce se întâmplă? Ai începe să te îndoiești de faptul că Dumnezeu este într-adevăr în control?

Dar care a fost reacția lui Ioan? „După aceste lucruri, m-am uitat și iată că ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: «Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!» Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva“ (Apocalipsa 4:1,2). Când Ioan s-a uitat, el L-a văzut pe Dumnezeu pe tron, domnind încă, fiind încă în control, chiar și în mijlocul întemnițării, exilului și singurătății.

Fără îndoială că lângă el erau oameni care nu L-au văzut pe Dumnezeu. Fără îndoială că ceilalți prizonieri și gardieni au văzut numai lanțurile, gratiile și zidurile subțiri ale închisorii. De ce a putut Ioan să vadă atunci când ceilalți nu au putut? O parte din răspuns se află în cuvintele „M-am uitat“. Dacă vrem să fim oameni care Îl vad pe Dumnezeu, un lucru pe care trebuie să-l facem este să ne uităm cu ochii inimii noastre, așteptând prin credință să-L vedem pe El și mișcarea Lui în viețile și circumstanțele noastre.

Ștefan a fost un alt ucenic care ar fi putut să se mânie pe Dumnezeu. Și Ștefan și-a dat viața pentru Hristos și pentru slujirea trupului Lui. Ce a primit el în schimb? Execuție prin lapidare. El s-ar fi putut uita la „dezastrul“ care venise asupra lui și să-I arate lui Dumnezeu pumnul, plin de mânie. El ar fi putut să cedeze în fața îndoielii și disperării. Ori Dumnezeu nu putea să domnească, ori asta nu i s-ar fi întâmplat lui.

În schimb Ștefan și-a păstrat inima curată și, „fiind plin de Duhul Sfânt, și-a ațintit privirea la cer și a văzut slava lui Dumnezeu; și a spus: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu»“ (Fapte 7:55,56). Dumnezeu încă era în control. Isus încă îl iubea și aștepta venirea lui în slavă.

Unul dintre cuvintele din Vechiul Testament pentru profet era „văzător“, referindu-se la abilitatea lor de a vedea în lumea spirituală. Hristos a rupt perdeaua astfel încât în Noul Legământ noi toți să putem vedea ceea ce în trecut numai câțiva puteau întrezări. Ca văzători, noi putem vedea dincolo de ceea ce este evident pentru ochii noștri fizici, ceea ce este la fel de evident în lumea spirituală. Vedem dincolo de realitatea fizică, în realitatea spirituală mai profundă care stă la baza a tot.

În creația Lui

Nu numai că Îl putem vedea pe Dumnezeu în lumea spirituală, dar putem, de asemenea, să-L vedem clar în lumea pe care El a creat-o. „Înșușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți“ (Romani 1:20).

Slava lui Dumnezeu este revelată în soare și în ploaie, în copaci și în nori, în iarbă și în flori, în vară și în iarnă. Nu oricine Îl vede pe Dumnezeu în natură. Cineva se poate uita pe geam la ploaia care cade și să se văicărească: „Am vrut să strălucească soarele azi. De ce a trebuit să se întâmple așa? Urăsc ploaia!“

Pentru altcineva soarele este prea fierbinte și doar face ca munca lui să fie și mai grea. Totuși, pentru cei care privesc, pentru cei care vor să-L vadă pe Dumnezeu, „înșușirile Lui nevăzute, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui“ pot fi văzute în tot ce a creat El.

În toată materia

Mergând un pas mai departe, nu numai că Dumnezeu poate fi văzut în frumusețea și puterea naturii, dar El poate fi văzut în fiecare moleculă a întregii materii. „Toate lucrurile se țin prin El“ (Coloseni 1:16,17). Chiar și materia este vie, infuzată cu puterea și viața Dumnezeului Atotputernic. El este forța care ține împreună toate moleculele. De aceea, când țin această carte în mână, pot simți în ea puterea lui Dumnezeu de a susține. Acea materie nu este Dumnezeu. Acesta este panteism. Cu siguranță că Dumnezeu este mult mai mare decât această carte. El este Creatorul tuturor. Dar toată materia este infuzată cu Dumnezeu.

Îți amintești ce a spus Isus când fariseii au încercat să-i reducă la tăcere pe ucenicii Lui când El intra călare în Ierusalim? „Vă spun că, dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga“ (Luca 19:40).

Așa neînsuflețite cum sunt, chiar și pietrele ar putea fi folosite pentru a-L lăuda pe Rege.

În creșterea spirituală

Noi tindem să gândim că suntem responsabili pentru creșterea noastră spirituală. Dar Dumnezeu spune că „prin El, voi sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru voi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare“ (1 Corinteni 1:30). Creșterea spirituală presupune neprihănire tot mai mare în viața noastră de zi cu zi și sfințire tot mai mare sau

punere deoparte a vieților noastre față de păcat. Eu pot încerca să fac asta prin propriile mele eforturi, dar sunt doar lucrări moarte, independente de Hristos. Adevărata creștere spirituală este creșterea lui Hristos din mine. Eu cresc în neprihănire prin faptul că Îl las să fie eliberat prin mine. Nu este responsabilitatea mea să mă sfințesc, ci mai degrabă să răspund la abilitatea Lui de a face asta (1 Tesaloniceni 5:23,24). Deci, chiar când mă uit la propria mea viață, Îl pot vedea pe Dumnezeu la lucru.

În circumstanțe

Când lucrurile merg așa cum vrei, este ușor să vezi mâna lui Dumnezeu la lucru în viața ta. Când șeful îți oferă o mărire de salariu, mașina merge bine, copiii se poartă frumos și soția gătește mâncarea ta preferată, cât de fericit vei spune „Dumnezeu este atât de bun! Mâna Lui este cu siguranță peste viața mea!“

Dar ce faci într-o zi când ești obosit, mașina face pană (din nou!), copiii se ceartă sau, mai rău, au plecat de acasă pentru a trăi o viață la care tu nici nu îndrăznești să privești, soția te informează că are nevoie de „mai mult spațiu pentru a se regăsi“ și viața ta este o ruină în jurul tău? Îl mai poți vedea pe Dumnezeu? Este încă Dumnezeu bun? Este încă mâna Lui peste viața ta? În timpul tragediilor din viață, mai poți încă să crezi că Hristos „lucrează toate lucrurile după sfatul voii Lui“ (Efeseni 1:11) și, mai mult, că El „face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine“ (Romani 8:28)?

Poporul era la război. Cetatea era sub asediu. Luni de zile au trecut fără provizii. Foamea era violentă. Mamele erau mânate de nebunia acelor vremuri să-și mănânce propriii copii. Ar putea vreuna din aceste circumstanțe să fie mai rea de atât? Ar putea Dumnezeu să mai aibă grijă de poporul care era mireasa Lui? Ar putea oare El să determine ca ororile războiului să lucreze cumva împreună pentru binele poporului Lui?

„Da“, a spus profetul Ieremia. Da, mâna lui Dumnezeu este încă peste tine. Supune-te dușmanului, pentru că Dumnezeu va folosi toate lucrurile care vor veni peste tine pentru a-Și purifica și curăța poporul. O rămășiță se va întoarce și prin acea rămășiță va veni mântuirea lumii. Deși răul pare scăpat de sub control, totuși eu Îl văd pe Dumnezeu stând încă pe tron.

În totul

„Pentru că în El avem viața, mișcarea și ființa“ (Fapte 17:28). Cei cu inima curată Îl văd pe Dumnezeu în fiecare gură de aer pe care o inspiră. Ei simt puterea Lui în fiecare mușchi din trupurile lor. Hristos este Centrul și Circumferința a oricui. „Hristos este totul și în toți“ (Coloseni 3:11). El „împlinește totul în toți“ (Efeseni 1:23).

Dar cum Îl putem vedea pe Dumnezeu în toate aceste moduri? Când inima mea este frântă, credința mea spulberată, puterea mea s-a dus toată, cum pot vedea? Numai prin revelație. Numai prin harul lui Dumnezeu putem vedea control în mijlocul haosului, dragoste în mijlocul disperării, bucurie în mijlocul părerilor de rău. Trebuie să venim la El, goliți de toate eforturile noastre proprii, și să ne rugăm ca ochii inimilor noastre să fie iluminați, astfel încât să putem cunoaște (Efeseni 1:17,18). Aceasta devine rugăciunea noastră constantă, să vedem diferit de ce vede lumea sau firea noastră, să vedem cu ochii inimii noastre realitatea lumii spirituale.

David s-a rugat: „Deschide-mi ochii, să văd...“ (Psalm 119:18). Ochii fizici ai lui David nu erau orbi. El putea citi cuvintele Scripturii. Dar el nu putea vedea. Ochii lui spirituali erau orbiți de îndoiala și teama păcatului. Numai puterea duhului putea să curețe inima lui și să-i deschidă ochii spirituali.

Pe când cei doi ucenici mergeau pe drumul Emausului, viața își pierduse orice sens (Luca 24:13-35). Tragedia lovise. Isus fusese crucificat, răul triumfase, dragostea

vindecătoare încetase să curgă, viața devenise inutilă. Nu-L mai puteau vedea pe Dumnezeu. Erau „despărțiți de Hristos, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“ (Efeseni 2:12). Pe când parcurgeau lungul drum spre casă, ei discutau despre dezastrul teribil care căzuse asupra lor. Poate discutau despre descurajarea și deziluzia lor. La urma urmei, ei s-au gândit că Mesia venise să-i elibereze de opresiune. Ei își lăsaseră casele și familiile pentru a-L urma. Se gândiseră că va fi atât de minunat, dar în loc de asta s-a dovedit a fi groaznic. Nu mai era Mesia, ci doar ani pierduți în urmărirea unui vis.

Deodată, „Isus Însuși S-a apropiat și a început să meargă cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L recunoască.“ Cât de des este adevărat același lucru pentru noi. Isus este chiar lângă noi, tânjind să ne mângâie și să ne vindece, dar ochii noștri sunt orbiți de zdrobirea din interior. Și Isus le-a spus celor doi ucenici: „Despre ce vorbiți?“ Isus știa, desigur, despre ce vorbeau ei. El știe toate lucrurile. Deci, de ce a întrebat? Pentru că a vrut să-i scoată afară, să-i pună să-și exprime gândurile inimii. Isus va face adesea același lucru când vom sta de vorbă cu El. El ne va pune întrebări și noi poate vom vrea să răspundem „Dar Tu știi răspunsul la asta. De ce mă întrebi pe mine?“ Însă începutul vindecării noastre vine când ne vărsăm inimile înaintea lui Dumnezeu.

Nu te teme și nu te rușina să scoți la iveală toate întrebările, mâniile, îndoielile și temerile tale. Nu-L vei șoca sau ofensa pe El.

El vrea să aduci la El toate lucrurile negative din inima ta, astfel încât El să Se poată atinge de ele și să le transforme în lucruri pozitive glorioase.

Dar ucenicii nu au recunoscut că Isus era Cel Care i-a întrebat despre ce vorbeau și au răspuns: „Tu ești singurul străin aici, în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?“ El era Singurul Care chiar ȘTIA ce se întâmplase! Toți ceilalți doar au văzut ce s-a întâmplat în lumea fizică, dar Isus știa cum se interconectează lumea fizică și cea spirituală, cum întâmplările dintr-una duc la răspunsuri în cealaltă. Numai Isus a găsit motiv de bucurie în „catastrofa“ răstignirii Lui.

Așa că ucenicii și-au vărsat inimile înaintea Străinului care a răspuns prin a le explica modul în care suferința duce la glorie și prin a le arăta în Scripturi că scopurile lui Dumnezeu erau împlinite, chiar și în mijlocul unei așa-zise tragedii. Cât de mult tânjește Isus să facă la fel pentru tine! El vrea atât de mult să-ți deschidă ochii astfel încât să-L recunoști pe El în momentele întunecate ale vieții tale. El vrea să-ți facă inima să ardă în tine, transformând teama, vinovăția și mânia ta în credința, speranța și dragostea Lui glorioase.

Numai Dumnezeu poate transforma inima. Numai venind la El are loc această purificare. Numai făcând ce au făcut ucenicii din Emaus putem fi vindecați. Trebuie nu doar să ne vărsăm inimile înaintea Lui, ci și să ascultăm răspunsul Lui.

Când circumstanțele arată rău și ne întrebăm dacă lucrurile au ieșit de sub control, El spune: „Fii pe pace. Eu încă sunt pe tronul Meu.“

Ceea ce pentru noi pare o calamitate pentru El nu este. Calvarul nu a fost un dezastru. Nu a fost despre oameni păcătoși scăpați de sub control, deși așa părea pentru ochii fizici. Asta e atât de minunat la Dumnezeul nostru. El este suficient de mare cât să ia răutatea oamenilor răi și să o folosească pentru împlinirea scopului Lui celui mai bun pentru noi. El poate împlini voia Lui pentru noi indiferent de ce alege omul să facă. Nu știu cum face El asta; doar Îl laud și mă închin Lui pentru că o face.

Îți amintești de Iosif și de încercările care i-au marcat pașii, cele mai multe aduse de răutatea bărbaților și femeilor din jurul lui? Care a fost evaluarea pe care el a făcut-o vieții lui? „Voi v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine“ (Geneza 50:20). Frații lui Iosif erau motivați de furie, mânie, gelozie și amărăciune, și totuși Dumnezeu a folosit răutatea lor pentru a împlini scopurile Lui.

Vezi tu, Dumnezeu este Dragoste. Dragostea guvernează universul. Și Dragostea este mai puternică decât orice armă realizată împotriva ei.

Rezumat

„Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu.“

Când Îl vedem pe Dumnezeu cu ochii inimii noastre, în natură, susținând toată materia, în creșterea noastră spirituală, în toate circumstanțele vieții noastre („bune“ și „rele“), pe scurt, în tot, inimile noastre sunt curățate și întregite. Dar nu-L putem vedea pe Dumnezeu decât prin revelație. De aceea trebuie să ne rugăm ca ochii inimilor noastre să fie iluminați. Trebuie să ne vărsăm inimile înaintea Lui și să ascultăm răspunsul Lui. În capitolul următor vom trece în revistă pe scurt câteva principii cheie care ne pot ajuta să discernem mai clar vocea Lui în inimile noastre.

2

SĂ STĂM DE VORBĂ CU DUMNEZEU

În vremea în care trăim, atât de atașată de raționalism și de gânduri cognitive și analitice, aproape pare de răs să auzi pe cineva pretinzând că auzirea vocii lui Dumnezeu este un lucru posibil și de dorit. Într-adevăr, lumea și-a bătut joc de oamenii lui Dumnezeu care spuneau că aud vocea Lui, și pentru cea mai mare parte a timpului, Biserica s-a alăturat scepticismului lor. Cât de departe am ajuns acum de standardul biblic, în care a-L cunoaște pe Dumnezeu însemna a auzi vocea Lui! Nu e de mirare că am pierdut perspectiva lui Dumnezeu și că avem nevoie de Sfetnicul Minunat pentru a ne elibera.

Am spus că pentru a avea o inimă curată, pentru a fi sfătuit de Dumnezeu, trebuie să poți auzi vocea lui Dumnezeu, să poți vedea viziunea lui Dumnezeu și să primești perspectiva Lui asupra situației. Chiar și atunci când acceptăm asta ca pe un scop care merită, adesea nu este un lucru ușor de făcut. De fapt, în primii zece ani vieții mele creștine, eu nu am putut recunoaște vocea Domnului din inima mea și nu am văzut niciodată o viziune de la El. Când studiam Scriptura de la Geneza la Apocalipsa, oamenii puteau auzi vocea lui Dumnezeu. Am vrut cu disperare să fiu un bărbat biblic, dar, oricât m-am luptat, nu puteam auzi o voce audibilă în inima mea. M-am gândit că poate eram căzut, așa că m-am pocăit, am postit și am citit mai mult din Biblie, dar încă nu era nicio voce. Am studiat cărți despre acest subiect, i-am întrebat pe cei care puteau auzi vocea lui Dumnezeu, am încercat toate sugestiile oferite, și tot nu era nicio voce.

În cele din urmă Domnul mi-a revelat anumite chei care m-au deschis spre interacțiunea cu Duhul Sfânt din mine. Puteam să aud vocea Lui. Puteam să văd viziunea Lui. Mărturia luptei mele și explicația completă a ceea ce am învățat se găsesc în cartea *Dialog cu Dumnezeu*.¹ În acest capitol voi oferi un rezumat al cheilor care au ajutat mii de oameni să intre în dialog în ambele sensuri și în comuniune intimă cu Domnul lor.

Cheile pe care le folosesc se găsesc în Habacuc 2:1,2

„M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi zică Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea. Domnul mi-a răspuns și a zis: «Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să se poată citi ușor!»“

Acestea sunt cele patru chei majore pe care le-am descoperit ca fiind de mare ajutor în a învăța să auzi și să discerni vocea lui Dumnezeu:

Cheia #1 – Liniștește-te;

Cheia #2 – Acordează-te la spontaneitate;

Cheia #3 – Folosește vedenia;

Cheia #4 – Folosește jurnalul.

Cheia #1 – Liniștește-te

„Oprți-vă și să știți că Eu sunt Domnul“ (Psalm 46:10). Primul lucru pe care trebuie să-l fac pentru a auzi vocea lui Dumnezeu este să reduc la tăcere toate celelalte voci care țipă constant pentru a-mi atrage atenția.

Habacuc a spus „M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn...” Cu alte cuvinte, Habacuc avea un loc unde putea merge pentru a-și liniști propriile gânduri și emoții, departe de grijile și sursele de distragere din viață.

Eu am găsit câteva moduri simple în care să mă liniștesc, deci pot prinde mai ușor curgerea spontană a lui Dumnezeu. Cea mai eficient pentru mine este să-L iubesc pe Dumnezeu printr-un cântec liniștit de închinare. Când profetul Elisei a fost chemat să audă un cuvânt de la Dumnezeu pentru împărații lui Israel și Iuda, el a spus: „Aduceți-mi un cântăreț!» Și pe când cânta cântărețul din harpă, mâna Domnului a fost peste Elisei“ și a început să profetească (2 Împărați 3:15).

La fel, melodiile de închinare ne ajută să ajungem la o atitudine de liniște înaintea lui Dumnezeu și atunci este recunoscută curgerea divină.

Dacă îmi vin în minte gânduri legate de lucruri pe care trebuie să le fac, le notez, astfel încât să nu fie uitate, și apoi le scot din mintea mea. Dacă îmi vin în minte gânduri de vinovăție sau nevrednicie, mă pocăiesc pe deplin, primesc spălarea prin sângele Mielului și îmbrac haina neprihănirii, văzându-mă fără pată înaintea lui Dumnezeu (Isaia 61:10; Coloseni 1:22).

Când îmi ațintesc ochii la Isus (Evrei 12:2), liniștindu-mă în prezența Lui și împărtășind cu El ce este pe inima mea, descopăr că dialogul în ambele direcții începe. Gândurile spontane curg înapoi spre mine de la tronul lui Dumnezeu și văd că eu chiar conversez cu Împăratul împăraților.

Este foarte important să stăm liniștiți și cu atenția îndreptată în mod corect dacă vrem să primim cuvântul autentic al lui Dumnezeu. Dacă nu suntem liniștiți vom primi pur și simplu propriile noastre gânduri.

Dacă nu avem atenția îndreptată în mod corect către Isus vom primi o curgere impură, deoarece curgerea intuitivă vine de acolo de unde sunt fixați ochii noștri. Dacă ne ațintim privirea asupra unor dorințe ale inimii noastre, curgerea intuitivă vine din acea dorință. De aceea, pentru a avea o curgere autentică, trebuie întâi să ne liniștim și apoi să ne „ațintim ochii la Isus“ cu grijă. Vă spun încă o dată, acest lucru se poate realiza ușor prin închinare liniștită înaintea Împăratului, și apoi prin a primi ceea ce vine din această liniște.

Cheia #2 – Acordează-te la spontaneitate

„Domnul mi-a răspuns și a spus...” (Habacuc 2:2). Este clar că odată ce Habacuc s-a liniștit el a putut să recunoască sunetul vocii Domnului.

Când încercam să învăț să aud vocea lui Dumnezeu, am ascultat cu o atitudine de așteptare să aud o voce interioară audibilă. Până la urmă am descoperit că în mod normal Dumnezeu nu îmi vorbește astfel.

De obicei vocea lui Dumnezeu în inima mea vine ca un gând spontan care apare „de nicăieri“ în mintea mea.

De exemplu, ți s-a întâmplat vreodată să fii la volan și să-ți vină deodată în minte numele cuiva? Ai luat asta ca pe o indicație că Dumnezeu vrea să te rogi pentru acea persoană? Cu alte cuvinte, acel nume care ți-a apărut spontan în minte era vocea lui Dumnezeu care te chema la mijlocire? Cei mai mulți oameni ar fi de acord că așa este. Cu siguranță este adevărat pentru mine. Acea experiență m-a ajutat să recunosc că alte gânduri spontane care mi-au venit în minte erau și ele vocea lui Dumnezeu pentru mine. Ce revelație!

Am început să experimentez să văd dacă într-adevăr era așa. Am notat gândurile, impresiile, emoțiile și vedeniile spontane care mi-au venit în timp ce eram în rugăciune și am fost uimit de profunzimea înțelepciunii și de calitatea copleșitoare a dragostei pe care le-au revelat ele. Cu siguranță că nu erau produsul minții mele!

Biblia confirmă asta în multe moduri. Definiția *paga*, cuvântul ebraic pentru mijlocire, este „o întâlnire întâmplătoare sau o intersectare accidentală“. De aceea, când Dumnezeu pune pe inimile noastre chemarea la mijlocire, El face asta prin *paga*, o „întâlnire întâmplătoare“ care se intersectează „accidental“ cu mințile noastre.

Din propria mea experiență și din reacția altor mii de oameni, știu acum că este posibil să te acordezi la aceste gânduri întâlnite întâmplător. Când inima mea este concentrată în liniște asupra lui Dumnezeu în rugăciune, El îmi vorbește cu o curgere blândă de gânduri, emoții, impresii și viziuni spontane.

Cheia #3 – Folosește vedenia

Am amintit deja acest principiu în paragrafele anterioare, dar el are nevoie să fie dezvoltat mai mult. Habacuc a spus: „Mă voi uita să văd... Domnul mi-a răspuns și a zis: «Scrie prorocia...»“(Habacuc 2:1,2). Este foarte interesant că, atunci când Habacuc s-a liniștit pentru a auzi de la Domnul, el chiar s-a uitat după o viziune ca parte a răspunsului Domnului. El și-a deschis ochii inimii și a privit în lumea spirituală ca să vadă ce vroia Dumnezeu să-i arate. Am găsit extrem de interesantă această idee.

Nu mă gândisem niciodată să-mi deschid ochii inimii și să mă uit după viziune. De fapt, niciodată nu m-am gândit cu adevărat la locul pe care viziunea l-ar putea avea în viața unui credincios Nou Testamentar. Dar, cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mai mult am înțeles că Dumnezeu mi-a dat ochii inimii special pentru acest scop. Ei nu trebuie folosiți pentru a pofti sau pentru a vizualiza eșecul, nici măcar pentru a mă încuraja să am succes prin propria mea putere. Ei trebuie folosiți pentru a vedea în lumea spirituală viziunea și mișcarea Dumnezeului Atotputernic.

Teologic vorbind, eu cred că există o lume spirituală activă care se manifestă peste tot în jurul meu. Există îngeri, demoni, Duhul Sfânt, Dumnezeul omniprezent și Fiul Său Isus. Numai restricțiile din cultura mea rațională mă împiedică să văd realitatea înconjurătoare prin faptul că sădesc îndoiala inexistenței ei și prin faptul că omit să mă învețe cum să devin deschis să o văd.

A fost (și încă este) intenția lui Dumnezeu ca eu să folosesc toate aceste abilități. El mi-a dat, pentru a îmbunătăți relația noastră, inclusiv darul de a vedea cu inima.

Primul pas pentru a vedea în lumea spirituală este să *privești*. Daniel vedea o viziune „în muntea lui“ și a spus: „Am văzut... Mă uitam... M-am uitat...“ (Daniel 7:2,9,13). Habacuc veghea ca să vadă (Habacuc 2:1). Ioan era în Duhul și s-a uitat (Apocalipsa 4:1). În același fel, când mă rog, mă uit să-L văd pe Isus prezent lângă mine și Îl privesc când vorbește cu mine, făcând și spunând lucrurile pe care le are pe inimă. Cei mai mulți creștini descoperă că este suficient să se uite și vor vedea. Isus este Emanuel, Dumnezeu cu noi (Matei 1:23). Atât de simplu este. Nu inventăm ceva ce nu există. Doar devenim conștienți de ceea ce există cu adevărat. Începem să vedem viziunea interioară spontană în același mod în care primim gânduri interioare spontane. Îl putem vedea pe Hristos cu noi pentru că El *este* cu noi!

Adesea este atât de simplu încât avem tendința de a respinge acest lucru, crezând că este doar produsul minții noastre. Îndoiala este arma cea mai eficientă a lui satan împotriva credinciosului. Dacă vei continua să consemnezi aceste viziuni, testându-le așa cum îți voi arăta în următorul capitol, îndoiala ta va fi biruită rapid de credință, pe măsură ce recunoști că ele pot fi născute doar în Dumnezeul Atotputernic.

Dumnezeu S-a revelat poporului legământului Lui prin vis și viziune de la Geneza până la Apocalipsa. El a promis că, de când a fost turnat Duhul Sfânt în Fapte 2, noi ar trebui să ne așteptăm să primim o curgere continuă de vise și viziuni (Fapte 2:1-4,17).

Isus, Exemplul nostru perfect, a demonstrat această abilitate de a trăi pe baza unui contact permanent cu Dumnezeu Atotputernic. El a spus că nu face nimic de la El, ci numai ce Îl vede pe Tatăl că face și Îl aude pe Tatăl că spune (Ioan 5:19,20,30). Ce stil incredibil de viață!

Chiar este posibil ca noi să trăim pe baza inițiativei divine, așa cum a făcut Isus? Cred că da. Unul dintre motivele pentru moartea și învierea lui Isus a fost ca perdeaua să fie ruptă de sus până jos și acum noi toți avem acces în imediata prezență a lui Dumnezeu (Luca 23:45). El ne-a poruncit să ne apropiem (Evrei 10:19-22). De aceea, deși ceea ce descriu eu pare puțin neobișnuit pentru o persoană rațională din cultura secolului al 21-lea, este dovedit și descris ca fiind o învățătură și o experiență centrală din Biblie. Este timpul să restaurăm în Biserică ceea ce este de drept al ei.

Cheia #4 – Folosește jurnalul

Dumnezeu i-a spus lui Habacuc să „scrie prorocia și sap-o pe table...” (Habacuc 2:2). Niciodată nu-mi trecuse prin cap să notez rugăciunile și răspunsurile lui Dumnezeu, așa cum a făcut Habacuc.

Totuși, este un concept foarte biblic. Sute de capitole din Biblie reprezintă demonstrații ale jurnalului; de exemplu, mulți Psalmi și profeți și întreaga carte a Apocalipsei. Atunci de ce nu m-am gândit niciodată la asta? De ce nu am auzit niciodată o predică despre asta?

Am numit acest proces jurnal și am început să experimentez cu ajutorul lui. Am descoperit în el un instrument fabulos pentru a discerne clar curgerea interioară spontană a lui Dumnezeu, pentru că atunci când scriam în jurnal eram liber să scriu prin credință pentru perioade lungi de timp, crezând pur și simplu că era de la Dumnezeu. Nu trebuia să testez atunci când primeam pentru că știam că, atunci când curgerea înceta, puteam să mă întorc și să testez și să examinez totul cu atenție, asigurându-mă că se aliniază cu Scriptura.

Vei fi uimit dacă vei încerca să scrii în jurnal. Îndoiala poate să te împiedice la început, dar alung-o, amintește-ți că este un concept biblic și că Dumnezeu este prezent, vorbindu-le copiilor Lui. Nu te lua prea în serios. Ia-o ca pe un joc.

Când ne luăm pe noi înșine prea în serios devenim tensionați și blocăm mișcarea Duhului. Când încetăm din propriile noastre lucrări și intrăm în odihna Lui, Dumnezeu este liber să Se miște și să curgă (Evrei 4:10). Deci relaxează-te, fă-te comod, ia pix și hârtie și îndreaptă-ți atenția spre Dumnezeu în închinare și laudă, căutând fața Lui. După ce scrii întrebarea pentru Dumnezeu și te liniștești, ațintindu-ți ochii asupra lui Isus, Care este prezent acolo cu tine, vei avea deodată un gând foarte bun ca răspuns la întrebarea ta. Nu te îndoii de el și nu-l pune sub semnul întrebării în acest moment; notează-l prin credință. Mai târziu, când citești jurnalul, vei fi și tu uimit să descoperi că stai de vorbă cu Dumnezeu.

Un cuvânt de încurajare

Nu încurajez pe nimeni să încerce pașii descriși mai sus dacă nu a citit măcar întregul Nou Testament, de preferat întreaga Biblie. În plus, este importantă în viața cuiva o relație funcțională de supunere față de un lider spiritual puternic. Nu trebuie să ne temem de lumea spirituală, dar trebuie să recunoaștem că Duhul Sfânt nu este singurul care va căuta să pună gânduri spontane în mințile noastre. De aceea orice notezi în jurnal este întotdeauna deschis pentru judecată și testare.

În primul și în primul rând, trebuie să fie în armonie deplină cu spiritul și litera Cuvântului. Niciodată jurnalul personal nu trece peste poruncile lui Dumnezeu din Scriptură.

De asemenea, toate deciziile importante care dau direcție și care vin prin jurnal trebuie să fie supuse unei/unor persoane aflate în autoritate peste tine în Domnul înainte să acționezi pe baza lor.

Rezumat

Poți învăța să auzi vocea lui Dumnezeu și să vezi viziunile Lui! Indiferent ce tip de personalitate ai, dacă vrei să te dedici sarcinii și să te supui călăuzirii spirituale din Trupul lui Hristos, poți avea o viață de comuniune intimă cu Dumnezeu.

Răspuns

De ce să nu pui în practică principiile pe care tocmai le-ai învățat? Scrie-I o scrisoare lui Isus, exprimându-ți dragostea pentru El, orice nevoie și orice întrebări pe care le ai pe inimă, orice rugăciune vrei. Când ai terminat de spus ce vroiai să spui, liniștește-te, concentrează-te asupra lui Isus și începe să scrii gândurile și impresiile spontane care bolborosesc în tine. Laudă-L pe Dumnezeu pentru faptul că și tu poți avea un dialog cu El.

Note de final

1. Se recomandă cu tărie ca oricine este interesat să urmărească tehnicile descrise în acest capitol să studieze *Dialog cu Dumnezeu*, de Mark Virkler, sau *Patru chei pentru a auzi vocea lui Dumnezeu*, de Mark și Patti Virkler. Aceste cărți sunt disponibile prin Communion With God Ministries, la www.cwgministries.org.

3

PĂRÂȘUL ȘI MÂNGĂIETORUL

Ai încercat vreodată să supui fiecare domeniu din viața ta lui Isus, sperând la pace, putere și seninătate, doar ca să descoperi în loc gânduri interioare de acuzare, condamnare și depresie? Dacă da, înseamnă că l-ai ascultat inconștient pe satan, pârâșul fraților.

Isus este Sfetnicul nostru Minunat, singurul Care poate vindeca frângerea duhurilor noastre. Adesea restaurarea și vindecarea vin printr-o revelație a perspectivei divine, abilitatea de a vedea domnia plină de dragoste a lui Dumnezeu în viețile și circumstanțele noastre. Pentru a păstra această perspectivă divină este necesar să putem să vedem viziunea lui Dumnezeu și să auzim vocea lui Dumnezeu din inimile noastre.

Comunicarea din lumile spirituale, am descoperit noi, vine la noi sub forma unor gânduri sau viziuni spontane care ne luminează inimile și mințile. Am învățat să ne liniștim și să ne oprim astfel încât să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Am învățat să ne acordăm inimile pentru a primi cuvintele și viziunile spontane de la Duhul. Și am început să notăm dialogul nostru cu Dumnezeu, eliberându-ne mințile pentru a primi prin credință, știind că vom avea mai târziu oportunitatea de a judeca pe deplin tot ce scriem.

Când am început să devin mai conștient de gândurile din lumea spirituală care se intersectau spontan cu mintea mea, am devenit conștient și de faptul că nu toate gândurile spontane erau compatibile cu ceea ce știam că este caracterul lui Hristos. Ar fi posibil să fie mesaje de la alte duhuri decât Duhul Sfânt care caută să umple mintea mea?

Ce ar trebui să fac? Unii oameni sunt tentați să se retragă în fața unei astfel de înțelegeri. Dacă este posibil să aud de la satan în același mod în care aud de la Dumnezeu, nu ar fi mai bine pur și simplu să nu ascult pe nimeni, decât să risc să fiu înșelat? Acesta este un posibil răspuns, dar nu este cursul pe care l-am ales eu. Mă luptasem prea din greu și prea mult timp să învăț să aud vocea lui Dumnezeu ca să vreau să-l las pe vrăjmaș să-mi fure atât de ușor această binecuvântare. În loc de asta, am ales să devin educat, să învăț să deosebesc vocea Duhului Sfânt de vocea celui rău și să stau și să lupt pentru vocea curată a Duhului din mine.

Pavel ne îndeamnă în felul următor:

„Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și *orice gând îl facem rob* ascultării de Hristos“ (2 Corinteni 10:4,5).

Se pare că Pavel era conștient de originea și natura spirituală a gândurilor care ne vin în minte. El era conștient de faptul că trebuie purtată o bătălie, distruși dușmanii, luați prizonierii și stabilită autoritatea în procesele noastre de gândire. Doar pentru că unele gânduri care ne intră în minte nu sunt de la Duhul Sfânt nu înseamnă că trebuie să ne oprim să gândim. Doar pentru că o viziune care ne luminează mintea este impusă nu înseamnă că trebuie să ne închidem ochii spirituali.

În loc de asta trebuie să ne asumăm responsabilitatea prin autoritatea lui Isus Hristos! Nu te preda fără luptă. Distruge puterea dușmanului și îmbrățișează puterea lui Hristos!

Primul pas în diferențierea vocilor care veneau în conștiința mea a fost să mă familiarizez pe deplin cu caracterul celor care îmi vorbeau. Cuvintele pe care le spunem sunt o reflectare a caracterului nostru. În cultura ebraică și în Biblie, numele cuiva este reflectarea caracterului cuiva. Când ai aflat numele cuiva, ai aflat multe despre viața și caracterul lui. Când caracterul cuiva a fost schimbat de Dumnezeu, acele persoane primesc adesea nume noi. Astfel, Iacov a devenit Israel, Simon a devenit Petru, Saul a devenit Pavel. De aceea, pentru a ajunge să am înțelegerea caracterului celor care îmi vorbesc, am studiat numele date în Biblie lui satan și Duhului Sfânt. De atunci viața mea nu a mai fost niciodată la fel.

Numele și caracterul lui Satan

Pârâșul

Esența caracterului lui satan este să acuze. Cuvântul grecesc *diablos*, care este tradus „diavol“, înseamnă literal „acuzator“ sau „calomniator“. Lucrarea centrală a lui satan este să acuze zi și noapte.

În Apocalipsa citim „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața până la moarte.»“ (Apocalipsa 12:10,11).

Remarcați că mântuirea, puterea, împărăția lui Dumnezeu și stăpânirea lui Hristos vin în viețile noastre când biruim și alungăm pârâșul.

Dacă esența caracterului lui satan este să acuze, pe cine își va petrece el timpul acuzând? În primul rând, așa cum vedem aici în Apocalipsa, el îi acuză pe frați înaintea lui Dumnezeu. În Iov 1:9, satan îl acuză pe Iov în fața lui Dumnezeu: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?“

Cu alte cuvinte, „Sigur că Iov se teme de Tine și Te slujește, Dumnezeule. Uită-Te la toate binecuvântările pe care i le-ai dat cu generozitate. El Te slujește doar din egoism. El nu Te iubește cu adevărat *pe Tine*, ci lucrurile pe care i le dai.“

Acuzarea fraților nu se limitează la sala tronului lui Dumnezeu. Orice analiză negativă, orice judecată critică, orice gând acuzator împotriva altcuiva care își face loc în mintea noastră îl are ca sursă pe pârâșul fraților. Când colaborăm cu scopurile lui rele și rostim cuvinte de acuzare împotriva fraților, limbile noastre sunt „aprinse de focul gheenei“ (Iacov 3:6). Când inimile noastre sunt pline de înțelepciune drăcească, gelozie și ambiție egoistă, dezordinea și orice lucru rău își găsesc acolo o casă confortabilă (Iacov 3:15,16).

Satan ne acuză și pe noi personal, provocându-ne, criticându-ne și condamnându-ne în propriii ochi. Când Duhul Sfânt l-a dus pe Isus în pustie, satan s-a dus la El acolo și i-a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...“ (Luca 4:3). Auzi acuzația din acele cuvinte? „Dacă ești cu adevărat cine spui că ești...“ El ne va face același lucru: „Dacă ești cu adevărat copilul lui Dumnezeu, de ce te porți așa cum te porți? Dacă ești atât de spiritual, de ce nu re rogi mai mult? Dr. Cho se roagă șase ore în fiecare zi. De ce nu faci la fel, dacă crezi că ești așa un bun creștin? Dacă ai fi fost un bun creștin, ai fi citit Biblia mai mult. Nu te-ai fi enervat atât de des. Nu ai fi făcut asta. Ai fi făcut asta.“ Mereu, mereu, acuzațiile se fixează în mintea noastră până când acceptăm evaluarea noastră ca fiind validă și ne cuprinde disperarea.

Satan Îl acuză chiar și pe Dumnezeu în fața noastră. Amintește-și, dacă vrei, că, în Grădina Edenului, satan (șarpele) i-a spus femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină»?... Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (Geneza 3:1,5). Îl auzi

punând la îndoială motivația lui Dumnezeu, acuzându-L pe Dumnezeu că încearcă în mod egoist să păstreze ceva bun pentru Sine? În mod special când suntem deja înclinați spre depresie și autocompătimire, aceasta este o săgeată care își găsește ușor ținta în inimile noastre. „A spus Dumnezeu că Te iubește cu adevărat? Dacă Dumnezeu te-ar iubi cu adevărat, El nu ar lăsa să ți se întâmple lucruri atât de teribile. Dacă Dumnezeu ar vrea asta, El i-ar putea opri pe acești oameni de la a te defăima astfel. Dacă Dumnezeu te-ar iubi atât de mult cât îi iubește pe alți oameni, El ți-ar da un serviciu mai bun, o casă mai drăguță, o căsnicie mai fericită. Dumnezeu nu te iubește de fapt de loc.“ Dacă noi acceptăm aceste acuzații, dacă nu contestăm sursa lor și validitatea lor, suntem pe drumul spre moarte, așa cum a fost cu siguranță Eva.

Tatăl minciunilor

„Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii“ (Ioan 8:44). Satan nu numai că este la originea valului constant de acuzație care ne bombardează, ci acuzațiile lui sunt un amestec de adevăr și minciuni.

De exemplu, mai uită-te o dată la cuvintele spuse de satan lui Dumnezeu despre Iov (Iov 1:9-11):

„Și Satan a răspuns Domnului: «Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.»“

Remarcă faptul că există un strop de adevăr în cuvintele lui satan. Dumnezeu îl ocrotise pe Iov și tot ce avea el. Dumnezeu îl binecuvântase din abundență, făcând din el un om foarte, foarte înstărit. Până aici satan spune adevărul. Legănat de acuratețea acelor cuvinte, este ușor să ratezi răsucirea bruscă, deoarece cuvintele următoare sunt o minciună. Dumnezeu îi îngăduise lui satan să se atingă de tot ce avea Iov, și totuși el nu l-a blestemat pe Dumnezeu. Sigur, el a devenit deprimat. A mers atât de departe încât a blestemat ziua în care s-a născut. Dar nu l-a blestemat pe Dumnezeu. Asta a fost o minciună.

Remarcă și faptul că lovitura principală a lui satan a fost să aducă în discuție motivațiile și intențiile inimii lui Iov. Ai grijă de fiecare dată când te trezești făcând o evaluare negativă a motivațiilor altora. Tu nu poți ști ce motivează o altă persoană să vorbească sau să se poarte așa cum o face. Nu poți judeca intențiile inimii altcuiva. Acesta este teritoriul lui Dumnezeu și numai El poate discerne corect inima unui om. Nu te lăsa să fii un vas pasiv al acuzațiilor mincinoase ale lui satan.

De asemenea, amintește-ți că mare parte din ceea ce spune satan este adevărat. El nu este atât de prost încât să se aștepte să accepți pe de-a întregul minciunile. În loc de asta, el va amesteca adevărul cu eroarea pentru a crea un rezultat credibil. Îți pot sugera următoarea ecuație aproximativă:

85% adevăr + 15% eroare + intenție distructivă = acuzație satanică

Începe să cauți minciuni în propria ta minte. Adesea ele vin sub forma generalizărilor negative: „Nu pot face nimic cum trebuie“. „Nu voi reuși niciodată.“ „Dumnezeu nu mă iubește din cauza a ceea ce am făcut.“ „Nimeni nu mă iubește.“ „Toți oamenii sunt neserioși.“ Recunoaște că satan încearcă să-ți umple inima ca să minți (Fapte 5:3). Rezistă și respinge fiecare astfel de acuzație negativă, distructivă.

Vrăjmașul și dușmanul

„Văjmașul este diavolul“ (Matei 13:39). „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă

lui tari în credință...“ (1 Petru 5:8,9). „El de la început a fost un ucigaș“ (Ioan 8:44). Satan este, fără îndoială, dușmanul tău. De aceea, fiecare gând distructiv, acuzator, care provoacă teamă, care condamnă, vinovat, negativ își are la bază sursa în el. Trebuie să te opui imediat fiecărei idei care te doboară, să o respingi și să o înlocuiești cu un gând de la Dumnezeu.

Un „înger de lumină“

Poate cel mai perfid aspect al lucrării de acuzare a lui satan este abilitatea lui de a se deghiza în înger de lumină (2 Corinteni 11:14). În timp ce îți va inocula în minte gânduri cu unica intenție de a te duce la distrugere, el te va face să crezi că fiecare din acele gânduri este de la Dumnezeu. Ca rezultat, te va face să umbli în vinovăție și condamnare permanentă, gândindu-te că Dumnezeu este Cel care te condamnă, când de fapt este vorba mereu de satan care încearcă să te omoare.

Cum e posibil un astfel de lucru? Cum putem accepta cuvintele celui rău ca fiind de la Cel Sfânt? Dușmanul nostru este subtil, folosind orice instrument al neprihănirii pentru scopurile lui rele. De exemplu, el va folosi Scripturile, chiar Cuvântul lui Dumnezeu, împotriva noastră. El poate încerca să ne atragă atenția asupra legilor lui Dumnezeu și asupra incapacității noastre totale de a le respecta, mai degrabă decât asupra puterii de înviere a lui Isus Hristos din noi, care ne oferă toată puterea necesară pentru a birui. El ne va încuraja să folosim Scriptura pentru a ne condamna și a ne sfâșia unii pe alții, în loc să ne zidim și să ne încurajăm, așa cum s-a intenționat (Romani 15:4). Ne vom trezi înarmați cu Biblia ca un ciocânel al judecătorului, nu ca un instrument care să aducă speranță și sfințire.

De asemenea, satan va încerca să dea confuzie și condamnare, schilodindu-ne efectiv abilitatea de a-i rezista și de a primi curățare prin Duhul. Dar nu trebuie să fim în necunoștință de cauză când vine vorba de tacticile lui. Putem învăța să discernem diferența, să aruncăm lucrarea acuzatorului și să aducem mântuirea, puterea și împărăția lui Dumnezeu în viețile noastre.

- Condamnarea lui satan promovează un sentiment general de disperare. Este o emoție vagă, atotcuprinzătoare, de păcătoșenie și nevrednicie. Convingerea de păcat din partea Duhului Sfânt indică spre un păcat specific. Este o recunoaștere clară exact a problemei indicate.

- Vocea acuzatoare a lui satan ne va îndebila spre distrugerea noastră. El va încerca să te convingă că singurul curs al acțiunii deschis pentru un păcătos mizerabil ca tine este să renunți – la Dumnezeu, la alții, la tine și, în cele din urmă, la viață. Duhul Sfânt, pe de altă parte, te îndeamnă să te pocăiești. Da, ai păcătuit, dar există curățare și reînnoire prin sângele lui Isus Hristos. El este credincios și drept ca să ierte (1 Ioan 1:9).

- În cele din urmă, satan îți va spune că nu există cale de scăpare. Ești lipsit de speranță și neajutorat și nu poți face absolut nimic. Viața ta e terminată. Ai eșuat mai presus de orice restaurare. Dar Duhul Sfânt vine cu o acțiune specifică pe care o poți face. „Cine fura să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit“ (Efeseni 4:28). „Lăsați-vă de mânie și vrăjmășie și îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare și bunătate. Lăsați-vă de clevetire și de vorbe rușinoase și îmbrăcați-vă cu laudă și mulțumire (Coloseni 3:5-17). „Lăsați-vă de minciună și spuneți adevărul“ (Efeseni 4:25).

Nu trebuie să ne împotrivim niciodată convingerii Duhului Sfânt. El nu Se va contrazice cu noi. În loc de asta, conștiința noastră se va împietri și urechile noastre vor deveni insensibile la vocea Lui (1 Timotei 4:1,2).

Dar trebuie să ne opunem întotdeauna activ condamnării din partea lui satan declarând ceea ce a împlinit în locul nostru sângele Mielului și folosind cuvântul mărturisirii noastre.

Un hoț

„Hoțul vine doar să fure, săucidă, să înjunghie și să prăpădească; Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10:10).

Satan este acuzatorul și sursa fiecărei acuzații răutăcioase.

El este mincinos și tatăl minciunii, amestecând adevărul și eroarea pentru a ne face să credem ce e mai rău despre Dumnezeu, despre ceilalți și despre noi înșine.

El este un ucigaș care e întotdeauna și în orice mod dușmanul nostru.

El se deghizează în înger de lumină, încercând să ne provoace confuzie și să ne împiedice să rezistăm atacurilor lui. Și este un hoț care încearcă în permanență să fure, săucidă și să distrugă tot ce e bun în viețile noastre. Ori de câte ori credința, speranța și dragostea sunt provocate sau îndepărtate știm cine este responsabil în mod fundamental: satan! Dar nu trebuie să-l lăsăm să scape cu planurile lui rele. Putem să-i rezistăm. Putem să-l biruim. Și putem să-l alungăm prin puterea și autoritatea lui Isus Hristos Care trăiește și domnește în noi.

Numele și caracterul Duhului Sfânt

Așa cum satan vine să se opună ție și să te distrugă, la fel și Duhul Sfânt este chemat să te întărească. Așa cum satan inoculează gândurile lui spontane de distrugere în mintea ta, și Duhul Sfânt inoculează gânduri spontane de viață în inima ta. Să vedem acum caracterul și lucrarea Duhului Sfânt.

Mângâietorul

În centrul naturii lui satan este acuzația. Esența naturii Duhului Sfânt este să ne mângâie prin cuvinte de adevăr. „El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului...“ (Ioan 14:16,17a). Cuvintele pe care le rostește Duhul vor calma, vor liniști și vor consola. Chiar și atunci când sunt necesare convingerea și corectarea, ele vor ajunge la noi cu blândețe și mângâiere. Ele vor fi pline de har, de milă și de dragoste.

Ele ne vor ridica inimile și vor aduce o suflare de viață în duhurile noastre zdrobite.

Când am devenit conștient de natura principală a gândurilor care erau puse în mintea mea de satan și de Duhul Sfânt, am început să țin evidența acelor cuvinte pe care le ascultam în cea mai mare parte a timpului. Ale cui cuvinte îmi atrăgeau cel mai ușor atenția? Ale cui cuvinte găseau un pământ fertil în mintea mea, unde puteau crește și aduce roadă bogată?

Am fost îngrozit de ce am descoperit. La acel moment din viața mea, eu ascultam acuzațiile, minciunile și condamnările satanice în aproximativ 80% din timp. Am primit și am acordat atenția mea cuvintelor mângâietoare și dătătoare de viață ale Duhului în numai 20% din timpul meu. Nu e de mirare că umblam prin viață simțindu-mă în permanență condamnat, acuzat și deprimat.

Toți trebuie să ne dedicăm cercetării minții noastre, eliminând toate gândurile negative, acuzatoare și îmbrățișând toate gândurile de mângâiere și consolare. Trebuie să ne dăm silința să facem fiecare gând rob ascultării de Hristos.

Nu trebuie să-l lăsăm pe satan să câștige bătălia din mințile noastre, deoarece victoria pe acel front deschide drumul pentru controlul fiecărui cuvânt pe care îl rostim și al modului în care acționăm.

Cât de specific putem noi să scoatem acuzatorul din mințile noastre și să aducem fiecare gând sub autoritatea lui Isus?

Nu este greu. Nu necesită multă rugăciune sau credință. Ce cere însă este veghere perseverentă. În momentul în care devenim conștienți de un gând negativ, distructiv din mintea noastră, trebuie să-l respingem imediat și să-l înlocuim cu un adevăr pozitiv din

Cuvânt și de la Duhul. Când satan șoptește „Vei eșua“, Duhul contraacată: „Încrede-te în Dumnezeu“. Satan spune „Ești inadecvat“, Duhul Sfânt suflă „Ești cât se poate de adecvat prin puterea Mea“. Satan pretinde „Ești singur“, Duhul Sfânt promite „Eu sunt întotdeauna cu tine. Nu te voi lăsa niciodată, nici nu te voi părăsi“.

Tu *poți* să alegi pe cine ascuți. Chiar și atunci când credința ta este mică și inima ta nu poate spune un „amin“ la cuvintele Duhului, stai în cuvintele adevărului. Nu-ți lăsa emoțiile să determine ce gânduri îmbrățișezi. Stai în cuvântul lui Dumnezeu și emoțiile tale vor fi până la urmă aprinse și ridicate spre laudă, mângâiere și bucurie.

Duhul Adevărului

Am atins deja faptul că Duhul Sfânt rostește numai cuvintele adevărului. În timp ce satan este un mincinos încă de a început, în Duhul Sfânt nu este nici urmă de eroare, lipsă de acuratețe sau înșelare.

„Dar când El, Duhul Adevărului, va veni, El vă va călăuzi în tot adevărul“ (Ioan 16:13).

Adevărul eliberează! Isus a zis „cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și viață“ (Ioan 6:63).

Satan încearcă să ne lege cu minciunile lui. Duhul adevărului ne eliberează. Minciunile ne distrug. Adevărul ne dă viață.

Când citim în rugăciune cuvântul lui Dumnezeu, petrecem timp ascultându-L pe Dumnezeu vorbind-ne direct prin jurnal și rămânem în prezența Lui, El ne vorbește prin curgerea spontană, fără efort, din noi. Trebuie să alegem să incubăm cuvintele Lui de adevăr pentru ca ele să dea fructul pașnic al neprihănității în viețile noastre (Iacov 3:18). Trebuie să fim perseverenți în a ne păzi mințile astfel încât numai gândurile de mângâiere și adevăr să poată să rămână nedisputate.

Încheie un legământ în inima ta că în momentul în care vei deveni conștient de minciuna satanică din mintea ta, cum ar fi cele din prima coloană, o vei respinge instantaneu, o vei alunga și o vei înlocui cu Cuvântul veșnic al Adevărului, așa cum se vede în coloana a doua.

Gândurile lui satan: Negative, distructive	Gândurile lui Dumnezeu: Pozitive, ziditoare
Nu pot...	Pot totul în Hristos, care mă întărește (Filipeni 4:13).
Îmi lipsește...	Dumnezeul meu Se va îngriji de toate trebuințele mele, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos (Filipeni 4:19).
Mă tem...	Dumnezeu nu mi-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință (2 Timotei 1:7).
Nu am credință...	Dumnezeu mi-a dat o măsură de credință (Romani 12:3).
Sunt slab...	Domnul este tăria vieții mele (Psalm 27:1).
Satan chiar mă face...	Cel ce e în mine este mai mare decât cel ce e în lume (1 Ioan 4:4).
Sunt învins...	Dumnezeu mă face să fiu întotdeauna biruitor în Isus Hristos (2 Corinteni 2:14).
Nu știu ce să fac...	Hristos Isus este făcut înțelepciune de la

	Dumnezeu în mine (1 Corinteni 1:30).
Mă aștept să mă îmbolnăvesc din când în când...	Prin rănilor Lui sunt vindecat (Isaia 53:5). Isus Însuși a luat asupra Lui neputințele mele și a purtat bolile mele (Matei 8:17).
Sunt atât de îngrijorat și de frustrat...	Pot să-mi arunc toate grijile asupra Lui, deoarece Lui Îi pasă de mine (1 Petru 5:7).
Sunt în robie...	Unde este Duhul Domnului, acolo este libertate (2 Corinteni 3:17).
Mă simt atât de condamnat...	Nu mai este condamnare pentru mine, deoarece sunt în Hristos Isus (Romani 8:1).

Cel care ne convinge

Duhul Sfânt caută întotdeauna să ne mângâie prin cuvintele adevărului care ne vin în minte. Această natură plină de pace și har infuzează fiecare aspect al lucrării Lui în viețile noastre, chiar și atunci când El trebuie să ne vorbească despre păcatul nostru.

„Și El, când va veni, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata“ (Ioan 16:8).

Cuvântul „va dovedi lumea vinovată“ ar fi tradus mai bine prin „va convinge“.

Conceptul de convingere de obicei are o conotație negativă în mințile noastre. Dar când Duhul Sfânt ne arată păcatul din viețile noastre, El o face într-o manieră pozitivă. El ne ridică blând spre o neprihănire mai mare, nu ne trage în jos cu vinovăție și condamnare. El ne atrage în mod pozitiv să ne schimbăm mințile și acțiunile prin dragostea și harul Lui.

Satan intră cu crampoanele peste personalitatea ta, dorind doar să te domine și să te distrugă. Duhul Sfânt este întotdeauna un Domn care îți cere cu blândețe să lași păcatul, să îmbraci neprihănirea și să recunoști judecata dreaptă. El este „Duhul Vieții“, eliberându-te de păcat și moarte (Romani 8:2). Satan te împinge; Duhul Sfânt te atrage. Satan porucește; Duhul Sfânt cere.

Ziditorul

Cuvintele de mângâiere ale adevărului care ne conving de păcat și neprihănire vor avea întotdeauna ca rezultat zidirea noastră. Dacă suntem ascultători de cuvintele Lui, nu vom pleca niciodată din prezența lui Dumnezeu fără să fim zidiți în duhurile noastre.

„Cel care profetește vorbește pentru zidire...“ (1 Corinteni 14:3).

Când Mângâietorul vorbește Bisericii Lui prin profeție, prima lui sarcină este să o educe sau să o zidească. Chiar și atunci când indică spre păcat sau greșeală, elementul de instruire și speranță face ca întotdeauna cel ce ascultă să fie încurajat și întărit.

Conform judecății Legii, noi merităm să fim distruși. Conform harului lui Dumnezeu, noi avem viață veșnică. Noi putem fi abordați, de către alții sau în propria noastră minte, în două moduri: 1) cu Legea, urmată de judecată, sau 2) cu har și milă, prin sângele și neprihănirea lui Isus Hristos. Trebuie să fim perseverenți în a accepta numai acele cuvinte care aduc har, viață și zidire. În plus, trebuie să fim atenți să *rostim* numai acele cuvinte care încurajează, zidesc și aprind speranța. Am devenit slujitori ai reconcilierii, nu mesageri ai morții și distrugerii.

Cum reacționezi când ai păcătuit? Poți primi harul și mila pe care le oferă Hristos când te pocăiești?

Poți să te ridici când cazi și să continui în Duhul? Sau trebuie să te bălăcești în vinovăția ta pentru o vreme, deplângând starea ta păcătoasă și biciuindu-te mental pentru că ai eșuat iar?

Mie îmi vine greu să accept iertarea lui Hristos.

Când am eșuat, mai ales într-un domeniu care a reprezentat adesea în trecut prăbușirea mea, simt cumva că trebuie să fie ceva mai mult de făcut pentru mine înainte să pot fi restaurat, decât să mă pocăiesc pur și simplu. Cât de des am venit înaintea Domnului în jurnal, plângând de părere de rău și pocăință. El mi-a răspuns blând: „Te iert, fiule“. Eu continui „Dar, Doamne, nici nu știi cât de rău îmi pare“. Din nou, El spune: „Te iert, copilul Meu“. Dar ceva mă împinge să continui să mă critic plin de mânie, fără să vreau să pot să accept să îmbrățișez curățarea Lui și puterea să merg mai departe în neprihănirea Lui. În cele din urmă, El mă convinge cu cuvintele: „Mark, Eu te-am iertat. Tu de ce nu te ierți?“

Atât de mulți ani am trăit cu vină și condamnare, crezând în mod greșit că Tatăl Meu Dumnezeu era Cel care mă condamnă. Numai învățând să aud vocea Lui am putut să mă eliberez din robia minciunilor dușmanului spre libertate și iertare. Biblia spune: „Așadar, nu mai este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus“ (Romani 8:1). Credeam în inima mea că acest lucru este adevărat, dar el nu era o realitate în viața mea. Pentru mine era condamnare, chiar dacă eram în Hristos! Numai văzându-L și auzindu-L pe Dumnezeu în propria mea inimă am putut recunoaște sursa condamnării. Când ajung să-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, găsesc că El este cu mult mai plin de har și mai iertător, și cu mult mai puțin judecător decât îmi imaginam eu că este.

Cel care ne îndeamnă/Învățătorul

„Cine procește vorbește oamenilor spre zidire...“ (1 Corinteni 14:3). „Mângâietorul... vă va învăța toate lucrurile“ (Ioan 14:26).

„A îndemna“ este un alt cuvânt care poate fi înțeles cu o conotație diferită de cea intenționată de autor și de traducător, adesea semănând mai mult cu lucrarea acuzatorului decât cu lucrarea Mângâietorului.

Definiția literală a îndemnului (*parakaleo* în greacă) este „a chema o persoană deoparte pentru a încuraja un anumit curs al comportamentului, întotdeauna cu privire la viitor“. Remarcați cât de aproape este de *parakletos*, care este tradus „Mângâietor“.

Îndemnarea este astfel distinctă în trei moduri: 1) Chemăm o persoană deoparte. În general noi nu corectăm o persoană în public. Așteptăm până putem vorbi în particular, dacă este posibil. 2) Încurajăm un anumit curs al comportamentului. Nu enumerăm pur și simplu greșelile ei. Cei mai mulți dintre noi sunt prea conștienți de păcatul și greșeala noastră. Nu avem nevoie de altcineva care să ni le arate. Ce ne trebuie este sprijin în a ne elibera de robie; sugestii constructive specifice care să ne ajute să ne trăim viața de evlavie la care aspirăm. 3) Îndemnul întotdeauna vizează viitorul. Nu ne bălăcim în trecut.

Un exemplu perfect de îndemn corect este răspunsul lui Isus pentru femeia prinsă în adulter (Ioan 8:3-11). Conform legii, ea era vinovată și merita să moară. Dar Isus a trecut dincolo de lege și a oferit milă, har și iertare. El i-a spus o singură propoziție simplă: „Nici eu nu te condamn; du-te și nu mai păcătuie“. El nu i-a ținut o predică moralizatoare, așa cum aș fi eu tentat să fac. În loc de asta, prin cele câteva cuvinte, El i-a oferit iertare, acceptare și încurajare spre plinătate. Repet, nu era nevoie să se arate spre păcatul ei. El era întotdeauna în fața ochilor ei. La fel, sărutul de dragoste, alături de îndemn, poate aduce adesea vindecare în viețile noastre zdrobite. Și, dacă vrem, putem fi folosiți de Duhul pentru a aduce plinătate celorlalți în același mod.

Dacă noi credem că Domnul vrea să ne îndemnăm unii pe alții, trebuie să ne amintim că orice îndemn trebuie să fie făcut cu dragoste (1 Corinteni 13), blândețe (Galateni 6:1), răbdare (1 Tesaloniceni 5:14), cu multă milă (2 Corinteni 1:3b) și cu o dorință de a mângâia (2 Corinteni 1:3c). Trebuie să „nu ne iasă din gură niciun cuvând stricat, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristați pe Duhul Sfânt“ (Efeseni 4:29,30a).

Rezumat

Pe scurt, să aruncăm o privire la Psalmul lui Asaf, Psalmul 73. Este mai degrabă ca un capitol lung, deci nu îl voi include aici integral, dar te încurajez să citești întregul psalm, nu doar versetele de mai jos.

Asaf începe: „Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată! Totuși, era să mi se îndoiaie piciorul și erau să-mi alunece pașii. Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți când vedeam fericirea celor răi...”

Asaf începe cu o inimă curată, dar deodată își pierde perspectiva divină, își ațintește ochii la stilul de viață al celor nesocotiți și răi, și inima lui este contaminată. În loc să-L vadă pe Dumnezeu, el vede oameni. În loc să asculte adevărul, el acceptă minciuna vrăjmașului. Când citești versetele de la 4 la 15, este clară că tatăl minciunilor este la lucru în mintea lui.

Aici sunt date câteva informații: „Mândria le slujește ca salbă; asuprirea este haina care-i învelește... Au mai mult decât le-ar dori inima. Râd și vorbesc cu răutate...” Toate aceste lucruri sunt adevărate. Dar printre aceste informații sunt amestecate și câteva minciuni, pe care Asaf le acceptă ca pe adevăruri. „Nimic nu-i tulbură până la moarte... N-au parte de suferințele omenești; Nu sunt loviți ca ceilalți oameni...”

Nu este adevărat! Din afară, pentru ochiul invidios, poate să pară că ei duc o viață minunată, dar pur și simplu nu este așa.

Asaf judecă în afara prezenței Duhului Sfânt și, când facem asta, ne săpăm repede o groapă în pământ.

Dar Asaf este suficient de înțelept să nu rămână în acea stare. El știe unde să găsească adevărul. El știe că pentru a avea din nou inima curată trebuie să-și recâștige perspectiva divină. În cele din urmă, în versetul 17, el începe procesul de restaurare: „Am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu...” În versetele următoare, noi citim jurnalul lui, răspunsul lui Dumnezeu la plângerea lui și la întrebarea pe care nu a pus-o. În primul rând, Dumnezeu îi arată adevărul despre cei răi. „Ei sunt nimicivi într-o clipă. Sunt pierduți, prăpădiți printr-un sfârșit năprasnic!”

În câteva cuvinte, sau poate o imagine, Dumnezeu aduce lumina adevărului în întunericul minciunilor lui satan și ele sunt desconspirate.

Apoi Dumnezeu îi arată lui Asaf adevărul despre sine. „Când mi se amăra inima... eram prost și fără judecată; eram ca un dobitoc înaintea Ta...” Când trăiesc și gândesc și judec în afara prezenței Lui, când accept minciunile ca pe adevăr, sunt la fel de insensibil ca o fiară sălbatică. „Dar eu sunt întotdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” Deși Asaf a fost înșelat, deși el a păcătuit și L-a pierdut din vedere pe Dumnezeu, totuși el nu a fost părăsit. Când și-a văzut propriul păcat, suprapus peste el, el a văzut mila și harul lui Dumnezeu. Nu e de mirare că acest capitol se încheie cu închinare! Când Îl vedem pe Dumnezeu și adevărul Lui ne este revelat în interior, inimile noastre sunt curățate, comuniunea este restaurată și bucuria se manifestă cu putere, ca dimineața.

Prin același proces trebuie să trecem noi. Când pierdem perspectiva divină, când nu putem vedea mâna lui Dumnezeu și mințile noastre sunt întunecate de amestecul de adevăr și

eroare, trebuie să venim și noi în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu. Și noi trebuie să venim în prezența Lui, să ne vărsăm îndoielile, mâniile și fricile și să-I îngăduim că ne răspundă. Numai prin vocea Lui și viziunea Lui putem deveni întregi.

Răspuns

Când ai citit acest capitol, ai devenit conștient de lucrarea lui satan în mintea ta? Ai început să vezi mai clar diferența dintre vocea pârâșului și cea a Mângâietorului? Ai recunoscut minciunile negative generalizatoare și directe din partea vrăjmașului, pe care le-ai acceptat și incubat? L-ai văzut pe Dumnezeu la lucru în viața ta și în circumstanțele vieții tale?

Ia-ți chiar acum ceva timp să vii în Locașul Sfânt al lui Dumnezeu. Liniștește-ți inima, acordează-te la vocea și viziunea spontană a lui Isus și notează-ți întrebările, îndoielile și fricile în rugăciune către Dumnezeu. Apoi asigură-te că ascuți răspunsul Lui și privești viziunea Lui. Notează ce auzi și vezi. Bucură-te în bunătatea lui Dumnezeu!

SĂ-L INCUBĂM NUMAI PE HRISTOS

Ai remarcat vreodată că poți să-ți vezi fericit de drumul tău, bucurându-te de viață, laudându-L pe Dumnezeu, încântat pur și simplu de faptul că ești în viață, când, deodată, în câteva minute sau secunde, mânia sau depresia explodează în tine și toată bucuria devine egală cu zero? Cum poate avea loc atât de repede o schimbare atât de dramatică de stare de spirit? Ce o face să apară? Putem face ceva să împiedicăm asta sau măcar să-i anulăm efectele?

Când am devenit mai conștient de cuvintele pârâșului și de Mângâietorul din mine, am devenit mai conștient și de astfel de „schimbări de dispoziție“ bruște, și ele mă deranjau. L-am căutat cu sinceritate pe Dumnezeu pentru a-mi revela originea lor și pentru a primi eliberare de ele.

În cele din urmă, într-o duminică dimineată, am îngenunchiat la altarul bisericii pe care o păstoream, cerând cu disperare înțelepciune. Și iată că Dumnezeu a adus împreună învățătura a doi mari profeți ai timpului nostru, Dr. Paul Cho și Kenneth Hagin, într-un adevăr revelator care mi-a revoluționat viața, dar și viața studenților mei.

Am devenit conștient de faptul că duhurile noastre au cinci simțuri majore, exact așa cum au și trupurile noastre fizice. Dacă suntem perseverenți în a alimenta continuu toate cele cinci simțuri ale duhului numai cu Dumnezeu, vom putea trăi în realitatea din Filipeni 4:8: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“.

Aici se află libertatea, bucuria și viața din belșug care ne sunt promise nouă în calitate de copii ai lui Dumnezeu!

Care sunt aceste cinci simțuri spirituale? Am aruncat deja o privire la primele două: urechile și ochii inimilor noastre. În plus, duhurile noastre mai au o minte interioară, o voință interioară și emoții interioare. Poate ai învățat, așa cum am făcut-o eu, că mintea, voința și emoțiile sunt funcții ale sufletului. Dar, când am făcut un studiu atent al Scripturii, am descoperit că, deși aceste trei capacități pot fi folosite la nivel sufletesc, ele pot fi folosite de duh și la un nivel mai profund.

Aceste cinci simțuri sunt izvorul creativității dintr-o persoană. Prin ele realitățile spirituale se nasc în lumea fizică. Aceste cinci simțuri funcționează întotdeauna, întotdeauna la un anumit stadiu al procesului de incubare. Ele pot fi alimentate fie de satan, fie de Duhul Sfânt, lucrând fie moarte și disperare, fie viață și speranță în viețile noastre.

Așa cum există trei etape în nașterea unui copil, există trei etape și în nașterea realităților spirituale în dimensiunea noastră.

Concepția:

- Apare când urechea interioară aude un cuvânt de la satan sau de la Duhul, și
- Ochiul interior vede o viziune de la satan sau de la Duhul Sfânt.

Incubarea:

- Când mintea interioară **cântărește** cuvântul și vedenia,
 - Voința interioară este setată și începem **să vorbim** despre ceea ce ne umple inimile,
- și
- Emoțiile noastre interioare sunt înflăcărâte, ceea ce ne face să **acționăm** pe baza cuvântului și a viziunii.

Nașterea:

- În cele din urmă, realitatea spirituală devine realitate fizică.

Cum se manifestă asta în viața ta de zi cu zi? Să presupunem că vii la biserică duminică dimineața, plin de dragoste și bucurie în Domnul. Te uiți printre rânduri și o vezi pe prietena ta cea mai bună.

Îi zâmbești larg și îi faci prietenește semn cu mâna, dar ea nu răspunde! Fața ei pare mai degrabă aspră și își întoarce capul de la tine. Imediat pârâșul este la treabă în mintea ta „Ce se întâmplă oare cu sora Susie? Categorie pare să fie într-o dispoziție proastă azi. De fapt, cred că nu a mai fost ea însăși în ultimele săptămâni. Nu mai zâmbește niciodată. Mă întreb dacă se simte vinovată! Pun pariu că asta este. Problema aceea pe care mi-a împărtășit-o acum ceva timp, pun pariu că a cedat și că este implicată într-o formă de păcat. Probabil e căzută! Ei bine, niciodată nu am crezut că este un bun creștin. Nici nu a fost așa o bună prietenă, nici suficient de spirituală pentru cineva ca mine.“

În timpul predicii, iar și iar, mintea ta este la lucru, venind cu aceste cuvinte acuzatoare, văzând viziunea cu starea păcătoasă a surorii tale și sfârșitul prieteniei voastre, gândind cu mintea ta interioară toate mizeriile pe care le oferă satan.

Până la finalul predicii inima ta este inundată de minciuni și gura ta trebuie să le rostească. Te întorci spre persoana de lângă tine și spui (cu mare părere de rău evlavioasă) „Ai remarcat-o pe sora Susie în ultimele luni? Chiar cred că s-a îndepărtat de Domnul. Se separă de părtășia cu surorile ei în Hristos și știi ce înseamnă asta. E implicată profund în păcat...“ Când otrava se revarsă din gura ta, emoțiile tale clocotesc până în punctul în care trebuie să acționezi pe baza convingerilor tale. Când o vezi pe Suzie strecurându-se pe ușa din lateral, eviți bucuroasă orice contact cu ea și îți faci drum spre ușa din spate pentru a strânge mâna pastorului.

Dar să presupunem că atunci când pârâșul ți-a spus primele cuvinte mincinoase în inima ta le-ai respins instantaneu, anatemizând limba lui acuzatoare și întorcându-te spre Hristos să auzi un cuvânt al adevărului. Care ar fi fost rezultatul? Poate Mângâietorul ar fi spus: „Sora ta trece printr-un moment foarte greu acum. În acest timp de încercare, simte că am abandonat-o. Nu poate simți dragostea Mea și, pentru că se simte separată de Mine, se simte nevrednică de dragostea ta. Mai mult decât orice altceva, are nevoie să simtă astăzi dragostea și acceptarea ta. Vreau ca tu să fii mâinile și brațele Mele pentru ea. Vreau să o îmbrățișezi și să-i spui cât de mult o iubim Eu și cu tine.“

De-a lungul întregii predicii, mintea ta este din nou ocupată, cântărind *rhema* și viziunea pe care le-a primit. Dar de această dată ele aduc dragoste și viață în duhul tău. Imediat ce serviciul se termină, te grăbești spre Susie și rostești ceea ce îți umple inima. Când acționezi pe baza emoțiilor tale interioare de dragoste și milă, îmbrățișându-l, șoptind „Dumnezeu te iubește atât de mult, și eu la fel“, lacrimi de vindecare încep să curgă, prietenia este restaurată și credința ei este înnoită.

Alegerea este a noastră. De cine vom asculta? La cuvintele cui vom ne vom gândi? Ale cui emoții ne vor umple și ne vor obliga să vorbim și să acționăm? Vom fi slujitori ai condamnării sau ai împăcării? Vom aduce durere sau vindecare celor pe care îi atingem?

Încă un exemplu: Să presupunem că șeful tău îți acordă o promovare. Asta va însemna o responsabilitate mai mare și va impune să înveți niște abilități noi. Imediat vrăjmașul îți șoptește: „Nu vrei serviciul acela! Nu ai nevoie de acest tip de inconvenient. Totul merge bine așa cum este acum. Nu face valuri. Dacă accepți acest serviciu oamenii vor depinde mai mult de tine. Dacă o dai în bară, toată lumea va ști și te va învinovăți. Și știi că *o vei da în bară*. Ești prea bătrân pentru a învăța ceva nou. E prea greu. Pur și simplu nu o poți face!“

Până când vorbești despre asta cu soția ta seara, imaginea eșecului crește tot mai mult. Nu numai că vei cauza probleme în departamentul tău, dar vei face ca întreaga companie să piardă bani. Vor sfârși prin a da faliment, îți vei pierde serviciul și respectul tuturor prietenilor tăi, pentru că ei toți vor ști că din cauza ta compania a căzut. Frica pune stăpânire pe inima ta și în dimineața următoare îi vei spune șefului: „Nu, mulțumesc. Sunt mulțumit unde sunt acum.“

Dar dacă ai respinge cuvintele mincinoase chiar în momentul în care îți vin în minte? Ce ar spune Duhul în schimb? Poate El ți-ar șopti: „Ce minunat că ai oportunitatea de a continua să crești și să înveți lucruri noi! Ești umplut cu puterea și înțelepciunea Mea, așa că vei putea să deprinzi abilitățile din această nouă zonă de responsabilitate. Dacă îți pui încrederea în Mine și meditezi la cuvântul Meu, drumul tău va fi plin de succes. Poți face orice pentru că puterea Mea îți umple viața.“ O viziune a succesului îți umple mintea și, pe măsură ce te gândești la aceste cuvinte de viață, îți faci duhul să dea ce are mai bun prin Hristos și accepți cu recunoștință noua poziție.

Sper că începi să înțelegi consistența cu care are loc în duhurile noastre acest lanț de evenimente. Fie că suntem conștienți de asta, fie că nu, inimile noastre sunt mereu în procesul de a crea și a aduce la viață în a treia dimensiune ceea ce a fost conceput în lumea spirituală. De aceea este foarte important ca noi să ne prezentăm ochii și urechile inimii numai înaintea lui Hristos ca să fie umplute de El pentru ca roadele pline de pace ale neprihănirii să se poată naște prin noi.

Isus a spus: „Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină, dar, dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric“ (Luca 11:34-36). Ochii inimii noastre sunt unul dintre cele mai puternice instrumente pentru bine și rău pe care le-a creat Dumnezeu în noi.

Cred că atenția ochilor noștri interiori oferă cea mai puternică dinamică a vieților noastre. Ni se spune să „ne ațintim ochii la Isus, Capetenia și Desăvârșirea credinței noastre“ (Evrei 12:2).

Numai concentrându-ne ochii interiori asupra lui Isus ochii noștri pot fi curați și tot trupul nostru poate fi plin de lumină. Dacă nu ni-i oferim deliberat lui Hristos să fie umpluți cu lumina Lui divină, ei vor fi umpluți automat de satan, care aduce întunericul poftelor, fricii, eșecului și neadecvării în întregul nostru trup.

Odată ce am auzit cuvintele lui Dumnezeu și am văzut viziunea Lui, trebuie să le incubăm în duhurile noastre, îngăduind minții noastre interioare, voinței noastre interioare și emoțiilor noastre interioare să fie saturate de ele.

Astfel vom deveni însărcinați cu scopurile lui Dumnezeu și purtători ai puterii Lui suverane în lume. Mintea noastră interioară gândește doar gândurile lui Dumnezeu, niciodată îndoielile și negativismul lui satan. Noi alegem cu voința noastră interioară să rostim cu credință ceea ce ne-a spus Dumnezeu. Când emoțiile noastre interioare sunt schimbate cu viziunea lui Dumnezeu, ele ne motivează să acționăm în credință conform promisiunilor glorioase ale lui Dumnezeu, așteptând un miracol. La împlinirea timpului lui Dumnezeu, nu al nostru, El Își va împlini promisiunea, dând glorie Numelui Lui. Pentru a ne asigura că nu suntem eligibili să primim niciun pic din slavă, El va aștepta până când ne oprim din a încerca

să facem să se împlinescă promisiunile Lui prin puterile noastre. Când este cât se poate de evident pentru toți că nu se poate face în mod natural, Dumnezeu o va face în mod supranatural.

Avraam, Tatăl credinței

Avraam este un exemplu clasic al acestei experiențe cu Dumnezeu. În Geneza 12:2, Dumnezeu a rostit un cuvânt *rhema* în inima lui Avram „Te voi face un popor mare“. Ce promisiune glorioasă! Ce cuvânt pozitiv, ziditor, plin de bucurie! Când vei scrie în jurnal și vei auzi vocea lui Dumnezeu, și tu vei descoperi că vorbele lui Dumnezeu sunt glorioase, pozitive, ziditoare și pline de bucurie. El va promite că va face lucruri mari și prin tine. Satan va încerca să fure aceste cuvinte ale adevărului cu acuzațiile lui: „Dumnezeu nu te poate folosi. Uite cine ești“. Dar Duhul suflă înapoi spre inimile noastre condamnate și descurajate: „Te voi folosi. Uite Cine SUNT Eu!“

Unsprezece ani mai târziu, Avram a fost vizitat din nou de Domnul.

De această dată, Dumnezeu i-a arătat într-o viziune stelele de pe cer și nisipul de pe plajă. „Așa vor fi urmașii tăi“, a spus El. Aici se află Avram, de 86 de ani, care nu are copii. Cum răspunde el la o astfel de promisiune minunată? „El L-a crezut pe Dumnezeu...“ Avram trebuie să fi crezut cuvântul *rhema* care a venit la el cu atât de mulți ani în urmă pentru că a acționat în ascultare de el. Dar credința care a venit ca rezultat al viziunii a fost atât de profundă și de puternică încât a fost demnă de comentat în Cuvânt. Așa este puterea viziunii. Ea solidifică promisiunea, dând substanță la ceea ce nu poate fi văzut în lumea naturală.

Primind și cuvânt, și vedenie, Avram și-a umplut mintea interioară numai cu gânduri de credință.

„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut... fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său... El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință; ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu... deplin încredințat că Cel ce făgăduiește poate să și împlinescă...“ (Romani 4:17-22).

Chiar dacă anii au trecut fără să vadă manifestarea fizică a promisiunii lui Dumnezeu, Avram nu s-a clătinat în credință, ci și-a umplut mintea inimii cu cuvintele și viziunea pe care le primise de la Domnul.

Au mai trecut treisprezece ani fără nașterea unui copil.

În cele din urmă, Dumnezeu a apărut iar cu o poruncă pentru Avram, „Numele tău va fi Avraam, pentru că te voi face tatăl multor neamuri“ (Geneza 17:5). Cu alte cuvinte, de acum înainte de fiecare dată când Avraam își spunea numele el își mărturisea credința în cuvântul lui Dumnezeu. „Bună, eu sunt tatăl multor popoare.“ „Câți copii ani?“ „Ei bine, niciunul deocamdată, dar Dumnezeu mi-a promis!“

Este important de notat la ce punct a venit porunca mărturisirii. Avraam cântărise cuvântul și viziunea lui Dumnezeu timp de douăzeci și patru de ani. El concepuse, incubase, fusese însărcinat cu promisiunile lui Dumnezeu!

Când mărturisim cuvintele credinței, părem stupizi pentru lumea necredincioasă și adesea ca rezultat suntem batjocoriți și criticați. Dacă se întâmplă asta când sămânța este mică și nu s-a prins încă ferm, este ușor să avortezi viziunea și să abandonezi cuvântul. Dar dacă vine prigoana împotriva noastră când noi suntem aproape de termen, avem puterea să spunem: „Știi că este adevărat. Acest cuvânt a crescut înăuntrul meu și este gata să explodeze în lumea aceasta. Nimeni nu mă poate face să mă opresc din a mărturisi!“ Mărturisirea este o parte vitală a procesului de creație, dar ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu în ceea ce privește *când* să mărturisești este la fel de importantă ca *ce* să mărturisești.

Dumnezeu i-a mai dat lui Avraam porunca circumciziei când avea 99 de ani (Geneza 17:10-24). Până în acest punct nu se făcuseră mențiuni despre condițiile legământului.

Dar emoțiile interioare ale lui Avraam erau atât de acordate la Duhul, încât a fost mișcat spre ascultare imediată. „Chiar în acea zi, Avraam a fost tăiat împrejur“ (Geneza 17:26).

Remarcă faptul că Domnul a continuat să-i dea lui Avraam instrucțiuni privitoare la pregătirea lui pentru minune în timpul stadiului incubării.

În planul natural, o mamă însărcinată face multe lucruri pentru a se pregăti pentru nașterea copilului ei. Are mare grijă de sănătatea ei, mănâncă atent și nutritiv, ia cantități uriașe de vitamine, face exerciții, își pregătește mintea și trupul pentru naștere și pregătește o cameră specială pentru cel mic. În același mod, noi trebuie să facem anumite lucruri pentru a pregăti nașterea viziunii în viețile noastre. Dumnezeu ne va spune ce să facem și când să facem asta. Noi trebuie doar să ascultăm imediat de cuvântul Lui. Nu este suficient să spui „Dumnezeu mi-a promis asta acum douăzeci de ani“. Trebuie să știi ceea ce spune El azi despre acea promisiune.

În cele din urmă, după douăzeci și cinci de ani, puterea creatoare a lui Dumnezeu a prins viață și s-a născut Isaac. Dar povestea nu se termină aici. În timpul așteptării, Avraam a făcut o greșală: „Avraam a ascultat vocea Sarei“ (Geneza 16:2). Era de înțeles. Trecuse mult timp de când fusese făcută promisiunea. Poate Dumnezeu aștepta ca ei să facă ceva diferit. Poate era timpul pentru o întâlnire de comitet pentru a vedea cum puteau să ajute ei la împlinirea scopurilor lui Dumnezeu. Deci Avraam a uitat pentru o clipă de vocea lui Dumnezeu și a ascultat în loc înțelepciunea pământească.

Data viitoare când Dumnezeu a venit să-i vorbească, el a arătat cu mândrie spre rezultatele eforturilor lui și a spus: „Ooo, să trăiască Ismael înaintea Ta!“ „Vezi ce am făcut noi, Doamne? Am făcut un copil, exact cum ai spus Tu. Nu e suficient de bine? Nu este asta împlinirea promisiunii Tale?“ „Dar Dumnezeu a spus: «Nu...»“ (Geneza 17:18,19). Eforturile noastre nu pot împlini scopurile lui Dumnezeu. Câtă vreme încercăm să le facem să se întâmple, eforturile noastre devin un obstacol și viziunea nu se împlinește Numai atunci când eforturile noastre se epuizează și dispăre orice speranță naturală Dumnezeu poate să acționeze supranatural, să îplinească promisiunea Lui și să-Și aducă slavă.

Rezumat

Graficul de la finalul acestui capitol rezumă ideile prezentate aici. Procesul este continuu. Depinde de noi să determinăm a cui voce și a cui viziune permitem să ia naștere prin noi.

Răspuns

Este important să-I dai lui Dumnezeu o șansă să aplice adevărurile pe care le-ai învățat la propria ta viață. Dacă chiar speri să fii sfătuit de Dumnezeu, trebuie să te întâlnești cu El, să vorbești cu El și să-L ascuți. Ia-ți jurnalul și mergi într-un loc liniștit unde El ți Se poate revela. Ce vis ți-a dat El? Ai renunțat la visele tale? Continui să te gândești la ele în inima ta? Le rostești tu așa cum te călăuzește Dumnezeu? Ascultă și ești supus fiecărui cuvânt pe care Domnul ți-l spune, pregătind calea pentru împlinirea lui? Te odihnești de lucrările tale și Îl lași pe Dumnezeu să lucreze prin tine?

Să mergem mai în profunzime

Pentru o bază teologică a acestui concept, te rog să vezi *Cum să umbli prin Duhul*, de Mark și Patti Virkler, disponibilă la Communion With God Ministries pe site-ul www.cwgministries.org sau 716-681-4896.

Pentru un studiu complet despre cele cinci simțuri ale duhului uman și cum să le umpli cu Dumnezeu, vezi *Creativitate născută din Duhul*, de Mark și Patti Virkler, de asemenea disponibilă la Communion With God Ministries.

Să-L incubăm doar pe Hristos

Umplându-ne toate cele cinci simțuri ale inimii cu El

Simț	Cum să fie folosit	Exemplu din Biblie	Etapă
Ureche interioară (Ioan 5:30)	Primește rhema lui Dumnezeu	Geneza 12:1-3	CONCEPȚIE
Ochi interior (Apocalipsa 4:1)	Primește viziunea lui Dumnezeu	Geneza 15:5,6	
Minte interioară (Luca 2:19)	Gândește gândurile lui Dumnezeu	Romani 4:20,21	INCUBARE
Voință interioară (Fapte 19:21)	Rostește rhema lui Dumnezeu	Geneza 17:5	
Emoții interioare (1 Împărați 21:5)	Acționează pe baza rhema și viziunii de la Dumnezeu	Geneza 17:23	

REZULTAT FINAL	Moartea viziunii „Eu“ nu pot face asta	Geneza 16:2 Geneza 17:18,19	NAȘTERE
	Învierea supranaturală a viziunii „La vremea potrivită Dumnezeu va face să se întâmple asta“	Geneza 21:1,2 Geneza 4:4a	

„Să ne ațintim ochii la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre“ (Evrei 12:2).
 „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă“ (Apocalipsa 22:13).

SĂ-L VEDEM PE DUMNEZEU ÎN TRECUT

„Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu“

Dar ce spuneiți despre momentele acelea când nu Îl pot vedea pe Dumnezeu? Despre acele experiențe oribile din trecutul meu care m-au traumatizat atât de mult, încât încă sunt afectat și azi de ele? Despre momentele care erau atât de groaznice, încât pur și simplu știam că Dumnezeu nu era acolo? Cum poate fi curățată și vindecată inima mea de rănilor pe care le-am dobândit înca dinainte să-L cunosc pe Hristos?

Numai Minunatul nostru Sfetnic Care locuiește în afara timpului poate fi cu noi în același timp în trecut și în prezent.

Hristos este veșnicul EU SUNT. El nu este niciodată „Eu eram“, nici „Eu voi fi“, ci numai „EU SUNT“, întotdeauna în prezent. El există dincolo de timp; timpul nu are putere să-L limiteze. Pentru El este la fel de ușor să fie prezent într-un moment din trecutul tău cum este să fie prezent chiar aici și acum. Într-adevăr, El *este* prezent în trecutul tău în același timp în care este prezent în prezentul tău și în viitorul tău. El este pretutindeni și întotdeauna aici. El este Dumnezeu lui aici și acum, și fiecare moment din timp este pentru El, în fiecare moment, aici și acum. Aceste concepte sunt prea mari pentru ca mințile noastre să le înțeleagă, și cu toate acestea sunt adevărate.

Pentru că ele sunt adevărate, pentru că Hristos este omniprezent și trăiește în afara timpului, El poate să ofere vindecare totală pentru fiecare durere din trecutul nostru. Această experiență poartă diverse nume: vindecare interioară, vindecarea amintirilor, vindecare profundă sau vindecarea sufletului. Numele nu contează, dar el încapsulează câteva adevăruri din Scriptură. În primul rând, durerile adânci din trecut sunt vindecate prin iertare și prin faptul că Îl lăsăm pe Hristos să Se miște în scenă cu dragostea Lui vindecătoare.

Sunt câteva lucruri care nu înseamnă vindecare interioară. 1) Să fii vindecat nu înseamnă să faci *tu* eforturi să cauți răni care să fie vindecate. Nu ne curățăm amintirile și nu drenăm fiecare experiență negativă pe care o putem găsi. *Hristos* este cel care ne aduce aminte cu blândețe o experiență pe care El vrea să o atingă. 2) Vindecare interioară nu înseamnă să fabrici tu o scenă nouă. Învățătura New Age are forma unei vindecări interioare în care cineva înlocuiește în memoria lui cuvintele sau acțiunile care l-au rănit cu unele de dragoste și bunătate. O asemenea restructurare a trecutului nu este niciodată lucrarea Duhului Sfânt, pentru că se bazează pe minciuni, și El nu minte niciodată. În loc de asta, vindecarea interioară adevărată apare când *Îl vedem pe Hristos* mișcându-Se liber în acea scenă așa cum s-a întâmplat ea în realitate. 3) Vindecarea interioară nu este o listă de formule, chiar dacă eu aș putea să o prezint astfel. Vindecarea interioară, ca orice consiliere din partea lui Dumnezeu, este o întâlnire vie cu un Dumnezeu viu.

Au fost scrise multe cărți excelente despre vindecarea interioară, mai ales în ultimii ani. Eu recomand călduros celor interesați să înțeleagă mai bine această slujire ***Vindecare pentru emoțiile deteriorate***, de David Seamonds, și ***Poți fi liber emoțional***, de Rita Bennett. Cu siguranță nu pot spune tot ce ar trebui spus despre acest subiect într-un capitol scurt. Dar voi oferi pur și simplu o trecere în revistă a procesului, așa cum este ea ilustrată în lucrarea lui Isus din Evanghelia lui Ioan.

Povestea începe în noaptea de dinaintea răstignirii lui Isus.

Petru, puternic, dinamic și impetuos, încercase să-L apere pe cel mai bun Prieten al lui. Înarmat cu o sabie când soldații au încercat să-L aresteze pe Isus, el a reușit să taie urechea unuia dintre oameni. Dar, în loc să primească laudă și recunoștință, Isus l-a muștrat și a pus urechea la loc. Acum Isus era judecat înaintea marelui preot și se părea că Petru nu avea ce face. El aștepta în curte veștile, nedorind să fie prea departe de Învățătorul lui.

Pe când stătea cu ceilalți în curte, încălzindu-se la un foc, o servitoare a spus: „Și tu ai fost cu Isus din Galileea“. Temător, el a negat asta și s-a îndepărtat de fată. Nu după mult timp, un alt servitor a repetat acuzația și Petru a negat din nou că Îl cunoștea măcar pe Isus. În cele din urmă, altcineva a pretins: „Felul în care vorbești te dă de gol. Trebuie să fii unul dintre ucenicii Lui.“ Petru și-a schimbat imediat felul de a vorbi și a început să se blesteme și să jure, spunând: „Nu-L cunosc pe Omul acesta!“ Când cocoșul a anunțat începutul unei noi zile, Petru a mers afară și a plâns amar. În niciun alt loc din Scriptură nu se vorbește despre Petru plângând. Cu siguranță a fost un eveniment din viața lui care l-a rănit profund. De fapt, ca rezultat, el a întors spatele chemării sale la slujire și s-a întors la ocupația anterioară.

Au trecut câteva zile. Isus le-a apărut la mulți dintre ucenicii Lui, în multe locuri. El chiar s-a dus pe malul Mării Galileei, unde un pescar corpolent încerca să lase trecutul în urmă și să-și vadă de viața lui. Chiar când se lumina de zi, Isus i-a apărut, lui și prietenilor lui care pescuiau cu el. El le-a pregătit la foc micul dejun cu pește și pâine. După ce au mâncat, Isus a început să-l întrebe pe Petru: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești tu pe Mine?“ Pentru a răspuns, „Da, Doamne, știi că Te iubesc“. Isus a răspuns: „Paște mieluseii mei“. Din nou, Isus i-a pus aceeași întrebare, Petru a dat același răspuns, și Isus i-a răspuns la fel. Din nou, a treia oară, conversația s-a repetat.

Care a fost scopul acestei întâlniri? Sunt convins că Isus Se ocupa de vindecarea interioară a rănilor profunde pe care Petru le-a experimentat ca rezultat al lepădării lui de Hristos de trei ori. Remarcați corelația din următorul grafic:

Procesul de vindecare interioară

	Pasul făcut	Un exemplu biblic (Petru: Luca 22:54-62 / Ioan 21:2-17)
1.	Folosind viziunea, întoarce-te și retrăiește durerea.	Foc de cărbuni Amurg Mărturisire de trei ori
2.	Folosind viziunea, adu-L pe Isus în scenă.	„Isus stătea pe mal...“
3.	Folosind viziunea, lasă-L pe Isus să Se miște liber și să vindece durerea cu prezența Lui iubitoare.	Declarația de dragoste a lui Isus: „Paște mieluseii mei; paște oițele mele; paște oile mele“

Să discutăm despre fiecare pas al procesului de vindecare interioară și să vedem cum se aplică el lui Petru.

1) Folosind vedenia, întoarce-te la momentul durerii. Este important să vezi într-adevăr scena și să simți măcar o mică parte din emoțiile pe care le-ai simțit atunci. Nu te implica atât de mult în emoțiile în care nu ești nici acum capabil să-L vezi pe Hristos. Dacă experiența a fost prea emoțională și traumatizantă, Isus poate alege să te poarte în schimb într-o scenă care este imediat după acel eveniment. Dar folosirea viziunii este foarte importantă.

Remarcă felul în care Isus reface scena durerii lui Petru pentru el: S-a întâmplat exact la începutul zilei. S-a întâmplat lângă un foc de cărbuni. (Aceste două pasaje – Ioan 18:18 și 21:9 – sunt singurele locuri în care este menționat focul din cărbuni în Noul Testament.) Și a presupus o mărturisire din trei părți.

2) Folosind vedenia, invită-L pe Isus să Se reveleze în această scenă. Vindecarea are loc numai atunci când suntem atinși de Isus. El chiar a fost acolo când s-a întâmplat evenimentul dureros. Putem să ne gândim „A fost prea groaznic! El nu ar fi avut cum să fie acolo.“ Totuși, psalmistul David spune „Chiar dacă m-aș coborî în Locuința Morților, Tu ești cu mine“ (Psalm 139:8). Nu există niciun loc și nicio experiență atât de rele încât El să nu mai fie lângă noi. Noi pur și simplu cerem ca ochii noștri să fie deschiși ca să putem vedea ceea ce face El și ceea ce vrea El să facă dacă Îl lăsăm.

În Ioan 21:4-17, „Isus stătea pe mal...“ El a venit la Petru și a creat scena eșecului și durerii lui.

3) Folosind vedenia, lasă-L pe Isus să Se miște liber, vindecând durerea cu prezența Lui iubitoare. Trebuie să spun din nou, noi nu producem false vedenii. Isus chiar a fost acolo în mijlocul experiențelor noastre dureroase. Numai orbirea noastră sau emoțiile noastre copleșitoare L-au ascuns vederii noastre. El lucra și Se mișca, deși noi nu puteam simți prezența Lui. Acum, când ochii noștri sunt deschiși, Îl vedem pe Hristos și suntem vindecați. Am ezitat chiar să ofer sugestii în legătură cu ce Îl putem vedea că face, pentru că El este atât de creativ încât posibilitățile sunt nelimitate. Pot să spun cu destulă încredere că probabil El nu va face ce ne așteptăm noi să facă. De la această distanță și detașare putem spune: „El ar putea să facă asta sau să spună asta“. Dar astfel de teorii nu aduc vindecare sufletelor noastre. Numai experimentându-L pe Hristos cel viu putem fi eliberați.

Sunt multe adevăruri în conversația lui Isus cu Petru, dar ne vom referi doar la unul. Care a fost răspunsul lui Isus la mărturia dragostei lui Petru? „Păzește mieluceii mei; păstorește oițele mele; hrănește oile mele.“ Cu alte cuvinte, Isus spunea „Te iert, Petru. Te accept și vreau ca tu să continui lucrarea pe care ți-am dat-o. Ești complet restaurat.“

Nu ar fi putut Isus pur și simplu să-i strângă mâna lui Petru și să-i spună: „Te iert, Petru. Continuă.“? De ce să treacă prin tot efortul de a recrea scena durerii lui? Pentru că *emoțiile la nivel de duh nu răspund la adevăruri cognitive*. Duhul vorbește limba imaginilor și poate fi atins și vindecat numai prin vedenie.

Rezumat

Prin lucrarea lui Isus pe care o numim vindecare interioară noi Îl putem vedea pe Hristos chiar și în mijlocul experiențelor din trecutul nostru. Când ne oferim ochii inimii lui Isus, cerându-I să reveleze prezența și lucrarea Lui în acele evenimente, adesea El va face apel la noi să-i iertăm pe cei care erau responsabili de durerea noastră. Nu că le scuzăm în vreun fel cuvintele sau acțiunile, dar prin iertare suntem eliberați să primim iertarea și vindecarea de la Dumnezeu. Și cei care ne-au rănit sunt eliberați de iertarea noastră să fie atinși de puterea vindecătoare a Duhului lui Hristos.

Răspuns

Vindecarea interioară se poate întâmpla în multe moduri diferite. Adesea are loc la altar când ne vărsăm durerea și mânia înaintea Domnului. El ne dă revelație și perspectivă divină și noi suntem vindecați și restaurați. Pentru mine, vindecarea interioară se petrece adesea când scriu în jurnal. După ce mi-am exprimat emoțiile înaintea Domnului, El răspunde cu dragoste și har și, din nou, este restaurată perspectiva divină. Multă vindecare interioară

are loc „natural“ (supranatural) ca rezultat al creșterii noastre în Domnul. Creșterea în cunoaștere și înțelegere și o experiență mai profundă în El produc vindecare.

Vindecarea interioară poate avea loc și când una sau mai multe persoane se roagă cu noi. Acest mod este eficient mai ales când ne lovim de o barieră care ne împiedică să-L lăsăm pe Hristos să termine lucrarea.

Dacă ai devenit conștient de o nevoie de vindecare interioară în viața ta, îți recomand să te duci întâi direct la Domnul prin jurnal. Amintește-ți să folosești viziunea de-a lungul întregii experiențe. Notează în jurnal tot ce se întâmplă în inima ta. Dacă nu poți găsi singur eliberare în acel mod, ar trebui să mergi la cineva care are o lucrare de vindecare interioară prin rugăciune, cineva care știi că are o reputație bună.

Sfetnicul nostru Minunat vrea să te elibereze de toate mâniile, durerile, dezamăgirile, amărăciunile, fricile și eșecurile din trecut care te leagă și te jefuiesc de bucuria ta în El. Când Îl vezi pe El în mijlocul oricărei experiențe a vieții tale, inima ta va fi vindecată.

6

DE LA FRICĂ LA CREDINȚĂ

Probabil cea mai paralizantă emoție care ne poate copleși este frica. Nicio altă emoție nu poate să nege în mod atât de eficient credința noastră, să ne înăbușe bucuria, să ne distrugă pacea și să îngroape umblarea noastră cu Domnul. Teama este o emoție atât de omniprezentă în societatea noastră încât în întreaga țară au fost înființate centre care au ca singur scop să ajute oamenii să biruie fricile sau măcar să învețe să trăiască avându-le. Se folosesc multe metode diferite pentru a aduce eliberare din robie. În acest capitol vom examina numai una: să trecem de la frică la credință auzind cuvântul *rhema* de la Dumnezeu.

„În dragoste nu există frică; ci dragostea desăvârșită alungă frica...” (1 Ioan 4:18). Isus a venit să ne vindece de frică. Frica este rezultatul incubării evaluării muncinoase pe care satan o face vieții. Credința este rezultatul incubării perspectivei Domnului, care este plină de har și de adevăr.

Frica nu este doar o problemă psihologică. Rădăcina ei este în *rhema* satanic, ceea ce o face o problemă spirituală. Biblia spune:

„Armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:4,5).

Pavel ne învață clar că procesele noastre de gândire sunt, până la un punct, de natură spirituală. De aceea, când mințile noastre primesc un gând negativ care ne momește în tiparul fricii, noi suntem implicați într-un război spiritual care poate fi câștigat doar prin mijloace spirituale. Teama este distrusă înlocuind *rhema* lui satan cu al lui Dumnezeu.

De ce ne este teamă sau pentru ce suntem îngrijorați? Studiile arată că 92% dintre îngrijorările noastre sunt nejustificate, pentru că ele presupun lucruri care nu se vor întâmpla niciodată, lucruri din trecut care nu pot fi schimbate prin îngrijorare sau lucruri mărunte, neimportante, care nu merită efortul. Dacă îți examinezi propriile îngrijorări, probabil vei descoperi că acest lucru este valabil și pentru tine. De aceea, cele mai multe dintre îngrijorările tale sunt o pierdere de timp și de energie și de fapt este vorba de timp petrecut pentru a zidi împărăția întunericului. Ține minte că îngrijorarea este o formă de incubare și că în cele din urmă ceea ce crește în noi trebuie eliberat într-o anumită formă în lumea fizică.

Dar, chiar și cele 8% din îngrijorările noastre care ar putea fi considerate cauze legitime de preocupare nu trebuie să aducă negativism și teamă în inimile și mințile noastre. Dacă aceste aspecte sunt cu adevărat importante și trebuie luate în seamă, cum pot fi ele gestionate dacă nu cu îngrijorare?

„Nu vă îngrijorați de **nimic**, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4:6).

Deci aici este soluția pentru frică și îngrijorare: rugăciune plus cereri plus mulțumiri egal libertate.

Poate ai mai auzit această formulă. Poate chiar ai testat-o și ai descoperit că este un ritual gol, fără sens.

Ai dreptate; este gol și fără sens *dacă* în toiul rugăciunii tale *nu* Îl contactezi pe Sfetnicul Minunat și *nu* auzi cuvintele Lui *rhema* pentru tine pe acest subiect. Formulele mecanice nu vindecă rănilor spirituale. Exercițiile academice nu eliberează duhul din robia minciunilor. Numai o întâlnire vie cu Hristos cel viu îți poate transforma inima temătoare într-o inimă a credinței.

De aceea „formula“ sau pașii pentru a trece de la teamă la credință sunt de fapt:

- 1) Cu rugăciuni și cereri, adu nevoile tale la cunoștința Domnului. Varsă-ți toate nevoile, preocupările și îngrijorările care îți țin mintea prizonieră.
- 2) Liniștește-te în prezența lui Dumnezeu.
- 3) Primește revelație de la Dumnezeu. Ascultă cuvintele Lui și vezi viziunea Lui de viață.
- 4) Răspunde cu închinare și mulțumiri. Nu vei avea nevoie să îți se amintească să faci asta. Va fi răspunsul automat al inimii tale la prezența vindecătoare a lui Hristos.

Să analizăm un exemplu biblic în legătură cu acest proces. Psalmul 61 este un psalm al lui David care începe cu o inimă temătoare și se termină în închinare.

„Ascultă, Dumnezeule, strigătele mele, ia aminte la rugăciunea mea! De la capătul pământului strig către Tine cu inima măhnită și zic: «Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine... Aș vrea să locuiesc pe vecie în cortul Tău, să aleg la adăpostul aripilor Tale“ (1-4).

David strigă către Domnul pentru adăpost și apărare.

Inima lui este istovită de frică. El simte că este departe de Dumnezeu, chiar la capătul pământului, și totuși știe că Dumnezeu a fost protecția lui în trecut. Deci el vine înaintea Domnului și își varsă emoțiile și cererea.

La sfârșitul versetului al patrulea, vedem un cuvânt ebraic, *Selah*.

Noua Biblie Standard Americană arată că acesta înseamnă „o pauză, un crescendo sau un interludiu muzical“. Când David și-a terminat de exprimat toate emoțiile negative înaintea Domnului, el s-a oprit din vorbit și s-a liniștit în prezența Domnului în timp ce muzica a continuat pentru a-l ajuta să stea liniștit.

Acesta este locul în care noi pierdem atât de des puterea rugăciunii. Cât de repede alergăm în sanctuar, ne plângem rugăciunile și fugim iar de acolo. Nu e de mirare că timpul nostru de rugăciune devine gol, ritual uscat. Am ratat complet scopul ei.

Rugăciunea nu trebuie să fie un monolog, ci un dialog, doi oameni care împărtășesc unul cu altul, conversând despre lucruri pe care le au amândoi pe inimă. Dacă vrem să fim vindecați și eliberați de frică, trebuie nu doar să ne exprimăm emoțiile înaintea Domnului, ci și să ne oprim din vorbit și să-I dăm șansa să răspundă.

Schimbarea din inima lui Dumnezeu ca rezultat al acestui interludiu muzical liniștit este izbitor de clară în restul psalmului.

„Căci Tu, Dumnezeule, *îmi ascuți* juruințele; Tu *îmi dai* moștenirea celor ce se tem de Numele Tău. Tu adaugi zile la zilele împăratului: *lungească-i-se* anii pe vecie! În veci să rămână el înaintea lui Dumnezeu... (versetele 5-7, sublinierile autorului)

Este cu siguranță un sentiment de încredere în duhul lui David.

Acestea sunt declarații puternice de credință bazate pe revelația lui Dumnezeu în inima lui. El nu mai este legat de frică, ci acum sare plin de credință.

Nu e de mirare că psalmul se încheie cu laudă, închinare și ascultare. Când L-am auzit pe Domnul și El a înlocuit teama noastră cu credință, nu mai e nevoie să ne îndemne nimeni la laudă. Nimeni nu ne va putea împiedica să facem asta!

Din nou, trebuie să repet că nu este un proces academic.

Nu îți poți vorbi ție însuși despre frică în mod intelectual, pentru că rădăcinile ei nu sunt mentale, ci spirituale. Credința trebuie să țâșnească din tine ca rezultat al întâlnirii cu Isus Hristos pentru a putea fi eliberat de frică.

Folosind acest proces, este important să ne amintim că nu încercăm să ieșim din întunericul fricii. Nu putem forța întunericul din mințile noastre prin propriile noastre eforturi, așa cum nu putem alunga întunericul dintr-o cameră cu mâinile noastre. În schimb aducem lumină în locul întunecos și deodată întunericul dispare.

Nici nu încercăm să ne golim mințile de frică. O minte goală nu este niciodată scopul Duhului lui Dumnezeu. De fapt, nu ne concentrăm deloc asupra fricii. Poate ai descoperit că, de ce te concentrezi mai mult asupra a ceva, de ce acel ceva pare mai mare în mintea ta, deși concentrarea ta este să încerci să-l alungi. De exemplu, dacă urmezi o dietă, poți să încerci să nu te gândești la dulciuri. Cu cât te gândești mai mult să nu te gândești la ele, cu atât mai mult crește în tine dorința pentru ele. Ispita și păcatul nu pot fi biruite prin atac direct. În schimb, noi biruim prin înlocuire. În loc să te concentrezi asupra dulciurilor, vezi-te subțire, sănătos și plin de vitalitate.

În loc să te concentrezi asupra golirii minții de frică, umple-ți mintea cu credință. Păstrează acel cuvânt *rhema* și viziunea pe care ai primit-o de la Hristos. Lasă-le să se tot învârtă în mintea și inima ta. Meditează la asta zi și noapte. Incubează adevărul Lui până când el se naște în existența ta.

În cele din urmă, noi nu *ne ridicăm împotriva* fricii. Deși este ceva rău pe care îl atacăm, totuși o atitudine negativă este întotdeauna distructivă. În schimb *venim la* Dumnezeu într-o acțiune pozitivă, ca El să poată rosti viață peste sufletele noastre.

Cum poate spune Dumnezeu cuvinte *rhema* care ne vor aduce pace? Există multe moduri. El poate vorbi prin Cuvânt iluminat (Efeseni 1:17,18). Când medităm la Scripturi, mesajul Lui poate sări deodată din pagină în inimile noastre. El poate vorbi, de asemenea, cu o voce blândă, prin gândurile și impresiile spontane care vin când stăm liniștiți înaintea Lui (1 Împărați 19:12,13).

Dumnezeu ne-a promis să ne vorbească prin vise și viziuni (Numeri 12:6; Fapte 2:17). În cultura noastră, visele au fost alungate ca fiind doar consecința lasagnei pe care am mâncat-o cu o zi în urmă, și vedeniile ca pe încercările de evadare ale unei minți instabile. Dar acesta nu este punctul de vedere al lui Dumnezeu. El a promis că va da copiilor Lui înțelepciune și cunoaștere prin vise și vedenii, cu condiția ca noi să avem urechi să audă și ochi să vadă. Limbajul duhului sunt imaginile și duhul poate fi atins mai profund prin imagini care ne vin de la Domnul.

Rhema lui Dumnezeu vine la noi sub forma conștiinței noastre care fie ne acuză, fie ne scuză (Romani 2:15).

Și Dumnezeu ne va vorbi prin creația Lui, revelând adevărul pentru a înlocui minciuna pe care am crezut-o (Romani 1:20).

Ilie: de la credință la frică și iar la credință

Istoria triumfului lui Ilie asupra profeților lui Baal și a depresiei care a urmat ne este foarte familiară. Dar să o mai analizăm o dată și să remarcăm *procesul* la lucru în viața lui Ilie, care a produs o „schimbare de dispoziție“ atât de profundă.

În 1 Împărați 18:1-46 citim povestea victoriei lui Ilie asupra profeților unui dumnezeu fals datorată faptului că el a auzit vocea lui Dumnezeu și a ascultat de ea. Ce zi minunată a fost! El a chemat foc din cer, a omorât 350 de falși profeți, s-a rugat cu aprindere și a luat sfârșit o secetă de trei ani și a întrecut un car alergând douăzeci de mile. Aș numi asta o zi de slujre plină de succes! El cu siguranță era „omul lui Dumnezeu al momentului, plin de

credință și putere!“ Dar este ușor de uitat că a fost, de asemenea, o zi foarte istovitoare din punct de vedere spiritual, emoțional și fizic. De aceea el era primul candidat la depresie. E bine să înțelegem că după momentele de victorie spirituală foarte mare suntem și cei mai vulnerabili la atacurile de frică, descurajare și depresie ale lui satan.

Satan nu pierde niciodată o astfel de oportunitate. În acest caz, el avea un ajutor binevoitor în persoana păcătoasei regine Izabela (1 Împărați 19:1ff.). Ea i-a trimis vorbă lui Ilie „Jur că te voi omorî în 24 de ore“. Aici a fost un cuvânt *rhema* de la satan care a intrat în mintea lui Ilie. El avea de ales.

Putea să-și liniștească inima înaintea Domnului și să audă răspunsul Domnului la amenințare. Sau putea să facă ce a făcut: să accepte cuvântul negativ, să fie umplut de frică și să alerge pentru a-și salva viața. Este de înțeles. El tocmai trecuse printr-o bătălie spirituală intensă. Era epuizat. Nu părea să aibă puterea să lupte iar cu dușmanul. Dar satan luptă murdar, atacându-ne când suntem cel mai puțin pregătiți. Deci Ilie a permis *rhema* celui rău să se strecoare în inima lui și a început să îl incubeze.

Acțiunile și cuvintele lui au intrat sub controlul *rhema* incubat. În versetele al treilea și al patrulea îl vedem alergând în pustie, rupându-se de cei cărora le păsa de el, aruncându-se sub un copac și dorindu-și moartea. „Destul; acum, Doamne, ia-mi viața!“ „Sunt terminat. Nu sunt bun și vreau doar să mor.“ Indiferent cât de mult suntem folosiți de Dumnezeu, e nevoie doar de un moment pentru a primi un *rhema* rău și a cădea în depresie.

Dar, slavă Domnului, nu trebuie să rămânem acolo! Dacă îl primim, Tatăl nostru așteaptă să ne restaureze în credință. Primul pas în vindecarea lui Ilie a fost somnul. Uneori cel mai spiritual lucru pe care îl putem face este să mergem la culcare. Dacă mintea și duhul tău sunt epuizate, nu sta noaptea să ne lupti cu diavolul.

Lasă-l în mâinile Domnului și dormi. Va fi mult mai simplu să te lupți dimineață. Al doilea pas spre restaurare a fost să mănânce. Este o vreme când Dumnezeu ne cheamă să postim. Într-adevăr, Ilie va sta în următoarele patruzeci de zile fără mâncare. Dar acum, când trupul și sufletul lui sunt slăbite de lupta spirituală, Domnul trimite un înger cu mâncare și cu încurajarea de a mânca pentru a-și recăpăta forțele.

Înviorat cumva de mâncare și odihnă, Ilie știe acum ce trebuie să facă. „Așa că s-a sculat... și s-a dus... la muntele Domnului“. Cel puțin mintea lui era destul de limpede ca să știe că trebuie să-L audă pe Domnul. În versetele de la opt la paisprezece, Tatăl lui, Dumnezeu, îi restaurează cu blândețe și dragoste perspectiva divină și îi reînnoiește inima în credință. „Ce faci aici, Ilie?“ Desigur, Dumnezeu știa ce făcea el acolo. Dar El vroia ca Ilie să-și exprime fricile care îi ștrangulau duhul. „Am fost plin de zel pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfârâmat altarele și i-au omorât cu sabia pe prorocii tăi. Numai eu singur am rămas, și ei caută să-mi ia viața.“ Vezi amestecul de adevăr și minciună?

Cu siguranță că Ilie ascultase vocea Mincinosului. Înainte să fie restaurat complet, el trebuie să accepte adevărul în locul acestor minciuni.

Ce i-a spus Dumnezeu lui Ilie cu vocea Lui blândă? L-a muștră El pentru lipsa lui de credință? L-a condamnat El pentru slăbiciunea lui? L-a criticat El pentru că a ascultat de vocea dușmanului? Nu, deloc. În versetele de la 15 la 19 Dumnezeu răspunde mărturiei pline de teamă a lui Ilie cu cuvântul „Du-te...“ Dumnezeu nici măcar nu a menționat evenimentele din ultimele zile. În loc de asta, El S-a uitat la viitor și l-a trimis din nou pe Ilie în lucrare. El i-a dat autoritate să ungă împărați.

El l-a instruit să ungă un alt profet să fie cu el și să-i continue lucrarea. Și, în cele din urmă, El a rostit adevărul pentru a contracara minciuna pe care o incubase Ilie, „Dar voi lăsa

în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat“.

Complet restaurat într-un duh de credință, Ilie a plecat de la muntele Domnului să-și continue lucrarea la care l-a chemat Dumnezeu.

Rezumat

Isus este Sfeticul Care poate să distrugă teama debilitantă ce ne consumă și să aprindă iar credința de care avem nevoie pentru a trăi o viață de biruință. Trebuie să avem o experiență vie cu El în care ne ducem frica înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Apoi trebuie să ne liniștim ca să ascultăm răspunsul Lui și să permitem cuvintelor Lui de adevăr să distrugă minciuna dușmanului. Ca rezultat, noi vom fi liberi să-L lăudăm și să ne închinăm Lui, bucurându-ne în biruința Lui pe care am primit-o.

Răspuns

Există domenii de frică în viața ta? Pentru a te ajuta să le deosebești, notează toate finalurile întrebărilor „Dar dacă...” pe care ți le-ai pus recent. Când ai lăsat toate fricile înaintea lui Isus, liniștește-te în prezența Lui și primește mintea lui Hristos pentru fiecare situație. Notează ce îți spune și îți arată El. Unește credința cu cuvintele Lui și intră în odihnă (Evrei 4).

DE LA VINOVĂȚIE LA SPERANȚĂ

Conform lui Dr. Cho, „teama, vina și mânia sunt trei dintre cele mai mari păcate ale firii“. Ele sunt și trei dintre cele mai distructive fizic emoții pe care le putem întreține. S-a descoperit că ele sunt factorii care contribuie la o gamă largă de boli, inclusiv cancer. Acum, că înțelegem cum procesul concepției și incubării duce în cele din urmă la naștere, ne este clar modul în care incubarea cuvintelor și vedeniilor distructive ale lui satan trebuie să aibă ca roadă boala și moartea. Dar încrederea noastră este în cunoașterea faptului că procesul lucrează și spre bine și că incubarea cuvintelor și viziunilor sfinte aduce viață, sănătate și neprihănire.

În ultimul capitol am învățat cum să biruim frica prin auzirea vocii lui Dumnezeu. În acest capitol vom examina puterea conducătoare a vinovăției și modul în care poate fi ea înlocuită de puterea tractoare a speranței.

Așa cum există convingere adevărată din partea Duhului Sfânt și falsă condamnare din partea lui satan, există vinovăție reală și vinovăție falsă. Când păcătuim, Dumnezeu ne convinge și noi simțim vinovăție adevărată. Aceasta trebuie tratată prin mărturisire și curățare. Dar când satan încearcă să ne paralizeze cu vinovăție falsă nicio pocăință nu ne poate elibera. Vinovăția falsă trebuie tratată în mod total diferit.

Cândva am citit o mărturie a unei autoare creștine mature care ducea la concluzia că ea nu va acționa niciodată având ca motivație vinovăția sau raționalizarea. În schimb va acționa numai pe baza impulsului dragostei și al *rhema*. Aceasta a fost pentru mine o idee revoluționară, pentru că m-am uitat la viața mea și am descoperit că rareori făceam ceva cu altă motivație decât vinovăția sau faptul că m-am gândit că așa e bine să fac. Nu mă puteam gândi la niciun alt mod de a trăi. Dacă vinovăția sau raționalizarea nu mă motiva, ce altceva ar fi putut să o facă? Și dacă vinovăția care mă motiva nu era corectă, ce era în neregulă cu asta?

Vinovăția adevărată

Știam că în viața mea este loc pentru vinovăție adevărată. Când păcătuiesc, „mă simt vinovat“ pentru că sunt vinovat. Ce fac cu această vinovăție adevărată? Cum tratez vinovăția păcatelor și neajunsurilor mele? Există trei adevăruri revelatoare esențiale care trebuie să se fixeze puternic în mințile și inimile noastre pentru a opera cu vinovăția reală:

1) *Trebuie să ne cunoaștem structura.*

David a declarat: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână“ (Psalm 103:13,14). Eu știu asta despre mine? Sunt conștient de faptul că nu sunt decât țărână? Sau am despre mine o imagine a ceva mai bun de atât? Mă văd ca fiind tare ca oțelul, capabil, după cum se crede, să rezist prin propria mea putere la toate săgețile arzătoare ale vrăjmașului? Trebuie să recunosc că voi fi întotdeauna cel slab în relația noastră și că El va fi întotdeauna cel tare. Când mă gândesc că sunt puternic, sunt cel mai slab, pentru că mă încred în propria mea putere de a fi neprihănit și cu siguranță voi eșua.

Când Isus a fost salutat ca „Bunule Învățător“, El a răspuns: „De ce Mă numești bun? Nimeni nu e bun, în afară de Dumnezeu“ (Marcu 10:17,18). Nici chiar Isus, Omul-Bun perfect, nu a acceptat titlul de „bun“ pentru El Însuși. Îmi fac iluzii să cred că *eu* pot deveni bun? Numai datorită neprihănirii Lui devenim noi sfinți și curați.

2) *Trebuie să cunoaștem neprihănirea care vine prin credință.*

Noi avem „inimile stropite și curățate de un cuget rău“ (Evrei 10:22). Numai prin credința în sângele lui Isus pot fi curățate inimile noastre. Isus Însuși a devenit pentru noi neprihănire și sfințenie, pentru că noi suntem în El (1 Corinteni 1:30). Nu putem fi niciodată liberi de vinovăția păcatelor noastre dacă nu acceptăm iertarea și regenerarea care ne vin prin credința în sângele lui Isus.

Trebuie să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu, ca purtând o haină a neprihănirii, îmbrăcați cu Hristos, venind curajos înaintea tronului harului la vreme de nevoie (Galateni 3:27; Evrei 4:16). Acesta este filmul pe care trebuie să-l rulăm continuu pe ecranul minții noastre: eu sunt doar țărână, dar sunt amestecat cu slavă. Sunt îmbrăcat cu o haină albă a neprihănirii datorită a ceea ce a făcut Hristos pentru mine. Prin harul și puterea Lui, pot trăi neprihănit înaintea Dumnezeului meu.

3) *Trebuie să cunoaștem puterea care lucrează în interior.*

Puterea de a deveni neprihănit nu locuiește în firea mea, ci îmi este disponibilă datorită Celui Care trăiește în mine și îmi dă puterea Lui. „Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Filipeni 4:13). Pot fi întărit cu putere prin Duhul Lui în omul dinăuntru conform puterii care lucrează în mine (Efeseni 3:16,20).

Când aceste adevăruri devin pentru noi cunoaștere revelată prin puterea Duhului Sfânt, vinovăția reală nu va mai fi o problemă pentru noi. Dacă păcătuim ne recunoaștem slăbiciunea, dar nu ne acceptăm starea păcătoasă ca realitate spirituală adevărată.

Ne recunoaștem vina, pocăindu-ne sincer, și acceptăm neprihănirea care ne vine prin credința în sângele lui Isus. Pentru că Dumnezeu ne-a iertat, ne putem ierta pe noi înșine. Putem să ne ridicăm și din cea mai rușinoasă cădere în păcat, să ne pocăim, să primim iertare și să mergem mai departe, crezând în puterea Duhului care lucrează în noi de a ne împiedica să cădem iar. Putem primi viziunea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu că atunci când El ne curățește de păcat noi suntem cu adevărat curați și îmbrăcați în hainele albe de slavă ale neprihănirii.¹

Vinovăția falsă

Vinovăția reală vine ca rezultat al puterii de convingere a Duhului Sfânt, care ne arată păcatele din viața noastră. Este ceva specific și mă îndeamnă la pocăință și mă conduce la acțiuni pozitive pentru a evita ratarea țintei pe viitor.

De unde vine atunci vinovăția falsă? În cele din urmă, ea își are rădăcinile în pârașul fraților. Din păcate, ea își găsește adesea drum până în mințile noastre prin cuvintele bine intenționate ale pastorilor, prezbiterilor, surorilor și fraților noștri creștini.

Când încercăm cu perseverență să creștem în viața spirituală, multe voci strigă după atenția noastră și ne solicită timpul, talentele și banii. Vorbitorul special din biserică declară că „Mă rog în fiecare zi șase ore“. Evanghelistul afirmă că „în ultimii trei ani mărturisesc tuturor celor pe care-i întâlnesc și conduc în fiecare zi la Domnul cel puțin o persoană“. Învățătorul îndeamnă „ar trebui să citiți întreaga Biblie în fiecare an“. Pastorul ne încurajează „de câte ori sunt deschise ușile bisericii, ar trebui să fiți aici. De asemenea, trebuie să participați la un grup de casă pentru a fi sluiți personal și la școala biblică pentru creșterea

voastră personală. Și chiar avem nevoie de învățători de Școală duminicală, de lucrători cu tinerii, de oameni de serviciu și de voluntari în fiecare departament al bisericii.“

Consilierul familial avertizează „petrece timp în fiecare zi cu familia ta. Dă-i soției tale întâlnire o dată pe săptămână. Oferă constant atenție neîmpărțită fiecărui copil.“

Începi să ai dureri în piept din cauza stresului de a încerca să împlinești așteptările bisericii tale și doctorul te sfătuiește „Dormi cel puțin opt ore și fă mișcare 45 de minute în fiecare zi“. În capul tuturor acestor responsabilități, trebuie să ai un serviciu *foarte* bun nu numai pentru a satisface nevoile propriei tale familii, ci și pentru a da zeciuială bisericii, a dona pentru fondul clădirii, pentru vorbitorii speciali, pentru lucrările speciale, pentru evangheliștii de la radio și televiziune, pentru refugiați, pentru indienii din America de Nord, Misiunea din Oraș, oamenii înfometăți și pentru orice altceva care îți trece pragul casei și cere bani! Unde duc toate acestea? Cum ai putea trăi fără vinovăția că ai ratat să faci ceva important? Indiferent cât ești de bun, niciodată nu ești suficient de bun pentru a satisface toate vocile care pretind atenția ta. Este vreun mod prin care poți fi liber?

Slavă Domnului, există! Când multe voci țipă după atenția noastră, trebuie să ne închidem urechile în fața lor și să ascultăm numai singura Voce. Trebuie să descoperim care sunt așteptările lui Dumnezeu pentru viețile noastre. Trebuie să știm exact ce vrea Dumnezeu să facem anul acesta, luna aceasta, săptămâna aceasta, azi și în ora aceasta. Nu trăim pe baza așteptărilor oamenilor, ci numai pe baza trimeriei lui Hristos pentru noi personal.

Pavel a afirmat că „prin faptul că ei se măsoară cu ei înșiși și se pun alături cu ei înșiși sunt *fără pricepere*“ (2 Corinteni 10:12b). Dacă ne comparăm între noi nu poate rezulta decât confuzie și frustrare. Niciodată nu trebuie să ne comparăm cu altă persoană. Trebuie doar să ne judecăm pe noi înșine pe baza a ceea ce ne-a chemat Dumnezeu să facem.

Pentru a afla care sunt așteptările lui Dumnezeu pentru mine, trebuie să discern darurile și chemarea Lui pentru viața mea. Dacă nu ești sigur ce daruri a pus El în tine, pune-ți următoarele întrebări: 1) Care sunt dorințele profunde pe care Dumnezeu le-a pus în inima mea? Pentru ce anume simt o povară? 2) Care sunt domeniile și lucrările în care sunt eficient? 3) În ce domenii îmi confirmă eficiența Trupul lui Hristos? Dacă sunt singurul care crede că sunt un învățător grozav, probabil că nu am darul învățaturii. Dar dacă studenții mei își exprimă frecvent aprecierea pentru modul în care Domnul a folosit învățătura mea pentru a le schimba viețile, nu prea există îndoială în legătură cu darul și chemarea mea.

Este important să recunoști că expresia chemării lui Dumnezeu pentru viața ta se poate schimba din când în când. De exemplu, când am devenit creștin am simțit o chemare puternică pentru evanghelizare. Mergeam din casă în casă, organizam echipe de martori și foloseam (sau cream) orice oportunitate pentru a aduce mesajul mântuirii. Pe măsură ce a trecut timpul am recunoscut treptat un îndemn să-i păstoresc pe cei pe care i-am condus la Domnul. Lucrarea pastorală a devenit povara și dorința inimii mele și am slujit ca pastor de tineret, pastor asociat și în cele din urmă pastor senior la o adunare locală. În cele din urmă, am devenit încă o dată conștient de chemarea la schimbare pe care o dădea Duhul inimii mele.

Cercetarea și învățătura au devenit dorința mea cea mai mare și Trupul a confirmat darul meu în această dimensiune. În acest moment din viața mea nimic nu-mi dă o plăcere mai mare decât să studiez Cuvântul și să împărtășesc cu alții adevărurile revelate mie. Nu știu dacă această chemare va continua pentru tot restul vieții mele.

Poate la un moment dat în viitor Domnul îmi va aprinde iar inima pentru o schimbare. Important este că acum sunt liber să fiu exact ce vrea Dumnezeu să fiu.

Noi toți ne confruntăm cu tendința de a-i forța pe alții să se potrivească în matricea noastră. Trebuie să rezistăm tentației „proiecției darului“, în care ne așteptăm ca toți creștinii

să simtă aceleași poveri pe care le simțim noi, să sprijine cauzele pe care le sprijinim noi și să își exercite aceleași daruri pe care ni le exercităm noi, în același mod. Această proiecție a darului este instrumentul pe care îl folosește satan pentru a aduce vinovăție falsă și condamnare peste atât de mulți creștini. Noi suntem părți ale unui trup cu multe membre, fiecare persoană având o lucrare unică și importantă. Dacă fiecare membru va face ce l-a chemat Dumnezeu să facă și îi lasă pe toți ceilalți să facă ce i-a chemat Dumnezeu să facă, scopurile lui Dumnezeu se vor îndeplini pe acest pământ.

Odată ce știm ce daruri a pus Dumnezeu în noi, încă avem nevoie de revelație privind modul în care vrea El să fie folosit acest dar.

De exemplu, mulți oameni din Trup au darul învățării, dar acesta se exprimă în diverse feluri. Unii sunt chemați să-i învețe pe copii și alții pe adulți. Unii învață public, în grupuri mari, alții în particular, în întâlniri unu-la-unu. Unii învață verbal, alții prin cărți scrise. Trebuie să-L cauți pe Domnul pentru a afla sarcina specifică pe care o are El pentru tine în acest moment din viața ta.

Când Domnul îți spune ce priorități are pentru viața ta, El pune de obicei o viziune în inima ta, cu rezultatele realizării de către tine a scopurilor Lui. Când păstrezi această viziune înaintea ochilor inimii tale, speranța va țâșni în duhul tău. Această speranță devine noua motivație care înlocuiește vinovăția sub care am trăit anterior.

În loc să fim conduși de vinovăție, acum suntem conduși de speranță.

De exemplu, ca învățător, am speranța de a ajuta la restaurarea plinătății puterii lui Isus Hristos în și prin Biserică. Viziunea Bisericii aprinse în plină lumină și frumusețe a devenit o forță motivațională puternică în mine și nu mai sunt mișcat de vinovăție sau datorie.

Speranța

Biblic vorbind, speranța este „o așteptare încrezătoare a binelui“. Este cadrul mental al minții pe care îl am datorită credinței mele în prezența și puterea lui Dumnezeu. Deși speranța implică mintea, nu este deloc doar o dorință.

Speranța este parte a armurii lui Dumnezeu pe care trebuie să o punem pentru a rezista atacurilor dușmanului. „Să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii“ (1 Tesaloniceni 5:8). Coiful speranței este protecția pe care Dumnezeu a oferit-o pentru capul nostru, mintea noastră și gândurile noastre. Când ne uităm plini de credință la viziunea pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre, speranța bolborosește și devine apărarea de care mintea noastră are nevoie în războiul spiritual.

Speranța este produsul secundar în a fi cu Hristos. Efeseni 2:12 spune că a fi despărțit de Hristos înseamnă a fi „fără speranță și fără Dumnezeu în această lume“. Când uit să-L iau pe Hristos în considerare și în calcul, sunt fără speranță. Când nu-L văd pe Hristos în viața mea și în circumstanțele mele, nu am speranță. Dar când sunt unit cu Hristos, când Îl văd lucrând toate lucrurile după sfatul voii Lui, când Îl văd conducând și domnind în viața mea, speranța este stimulul care mă ajută să merg înainte.

Ce L-a ținut pe Isus pe cruce? În toiul unei dureri cumplite, când chiar și Tatăl Lui l-a întors spatele, ce motivație a fost atât de puternică încât să-L facă să împlinească totuși chemarea lui Dumnezeu pentru viața Lui? Dragostea a fost cea care l-a dus la cruce, dar speranța a fost cea care l-a făcut să stea. „Pentru bucuria care-l stătea înaintea (El) a îndurat crucea și a disprețuit rușinea“ (Evrei 12:2). Isus a avut o viziune clară a ceea ce Dumnezeu a plănuț să împlinească prin viața și moartea Lui. Când orice altă motivație și-a pierdut puterea asupra Lui, speranța în viziunea bucuriei de a ne aduce pe tine și pe mine cu El în slavă l-a păzit mintea și l-a menținut dedicat chemării Lui.

Când ne închidem urechile la mulțimea vocilor din jurul nostru și ne deschidem urechile interioare numai spre vocea lui Dumnezeu, ne vom trezi mergând înainte cu o unicătate a minții și a scopului pe care nu le-am mai experimentat înainte. *Rhema* de la Dumnezeu ne va elibera de tirania chestiunilor urgente când vom acționa numai în ascultare de călăuzirea Lui.

În ultimii câțiva ani, am primit în noaptea de revelion o însărcinare de la Dumnezeu pentru anul care urma. El m-a instruit prin *rhema* asupra a ce să-mi concentrez viața și energiile în anul care urma. În loc să fac mai multe proiecte cu jumătate de inimă, sunt liber să mă dedic unei lucrări excelente într-unul sau două domenii. În loc să ating la întâmplare suprafața mai multor domenii din viața mea care au nevoie de schimbare și creștere, pot să mă concentrez fără să mă simt vinovat asupra domeniului specific la care vrea Dumnezeu să lucrez în acel an. Am descoperit că prin faptul că sunt ascultător de direcționarea Lui în viața mea spirituală au avut loc schimbări majore care mai departe au afectat toate domeniile vieții mele.

Dar ce facem cu toate lucrurile cărora le întoarcem spatele și pe care le lăsăm nefăcute? Pârâșul va face tot ce poate pentru a aduce peste noi îngrijorare și vinovăție în legătură cu acele lucruri. Când el încearcă să te prindă în cursă cu aceste gânduri, amintește-i că nu mai ești sclavul trucurilor lui. Nu mai ești o păpușă de sfoara lui, smucită de ici colo de fiecare nevoie care strigă. Tu ești în voia Tatălui tău. Faci ceea ce Dumnezeu te-a creat să faci și asta este tot ce trebuie să te preocupe.

Când Isus atârna pe cruce El a spus „S-a isprăvit“ (Ioan 19:30). Încă erau multe suflete care să fie salvate. Încă erau mulți bolnavi care trebuiau vindecați, năpăstuiți care să fie eliberați și flămânzi care să fie hrăniți. Cum ar fi putut El să creadă că ceva era isprăvit? Numai pentru că Isus știa de ce L-a trimis Tatăl pe pământ putea El să plece în pace. Lucrarea pe care Dumnezeu I-o dăduse era isprăvită.

Rezumat

Vinovăția este o forță motivațională puternică în viețile multor oameni. Dacă vrem să fim eliberați, trebuie să învățăm să distingem vinovăția adevărată de cea falsă și să o tratăm pe fiecare cum se cuvine. Vinovăția reală este rezultatul convingerii Duhului Sfânt. Singurul nostru răspuns trebuie să fie să fim de acord cu Domnul, să ne pocăim pentru păcatul nostru, să primim neprihănirea lui Dumnezeu prin credință și să ne însușim puterea Lui de a birui în viitor.

Vinovăția falsă vine ca efect al faptului că îi permitem pârâșului să câștige un capăt de pod în mințile noastre. Eliberarea de o asemenea vinovăție vine ca urmare a respingerii cererilor vrăjmașului și a ascultării doar de vocea lui Isus. El ne va da focus, direcție și viziune pentru viețile noastre.

De la această viziune, speranța va izvorî în interiorul nostru, păzindu-ne mințile de atacurile viitoare ale lui satan.

Răspuns

Decide în inima ta că nu vei mai fi robul cerințelor copleșitoare de la viața ta, de la timpul tău, de la talentele tale și de la banii tăi. În schimb întreabă-L pe Domnul asupra a ce vrea să te concentrezi acum, ce vrea El să faci și ce nu vrea El să faci.

Analizează-ți inima pentru a vedea dacă există domenii din viața ta în care nu ai „o așteptare încrezătoare a ceva bun“.

Dacă există, du-le la Isus și notează *rhema* și viziunea pe care ți le dă El, astfel încât să nu mai fii „fără speranță și fără Hristos“.

Note de final

1. Pentru o explorare mai detaliată a modului în care biruim păcatul bazându-ne pe unitatea cu Hristos, vezi *Supranatural natural* de Mark și Patti Virkler, disponibilă la Communion With God Ministries pe site-ul www.cwgministries.org.

8

DE LA MÂNIE LA DRAGOSTE

Este cineva în viața ta care te face să-ți crească tensiunea numai când îi auzi numele? Este cineva care poate să-ți facă stomacul să înceapă să te doară de mânie sau resentimente numai când intră în încăpere? Există evenimente în trecutul tău pe care le retrăiești iar și iar în mintea ta și care îți mențin vii mânia și amărăciunea? Când auzi cuvintele „mânie“ și „iartă“, este vreun nume care îți vine imediat în minte?

Cât de ușor este să cazi într-un stil de viață în care incubeziuâ mânie și neiertare! Când cineva ne rănește sau ne privează de drepturile noastre sau ne tratează nedrept este ușor să devenim obsedați de emoțiile negative care cresc în noi. Dar care este efectul pe care îl are asupra noastră faptul că suntem mânioși? Mușchii ni se contractă, devenim tensionați în fiecare parte a trupului, suntem vulnerabili la durere și boală, și duhurile noastre sunt strangulate, împiedicate să se bazeze mai profund pe Duhul Vieții. Devenim robi nu numai ai emoțiilor care ne controlează, ci și ai celui pe care suntem mânioși. Pentru că percepem acțiunile lui ca fiind cauza stării noastre, suntem în robia lui.

Mânia și neiertarea sunt printre cele mai comune probleme care îi duc pe oameni la medici și consilieri profesioniști. Este posibil să găsim la picioarele Sfătuitorului Isus eliberare și vindecare de aceste emoții care ne schilodesc? Nu numai că este posibil, dar este dorința Lui profundă să te slujească prin Duhul de Dragoste care te poate elibera – te poate face mai liber decât ai fost vreodată în toată viața ta.

Să înțelegem mânia

Mânia nu este un păcat. Biblia nu ne poruncește să nu fim mânioși, ci ne îndeamnă „Mâniati-vă și nu păcătuți“ (Efeseni 4:26). Nu mânia este problema. Răspunsul nostru la mânia pe care o simțim este problema. Modul în care ne gestionăm mânia determină dacă păcătuim sau avem victorie.

Dacă mânia nu este un păcat, atunci ce este? Bill Gothard a dat următoarea definiție: „Mânia este un sistem interior de alarmă care ne dezvăluie drepturile personale pe care fie nu I le-am dat lui Dumnezeu, fie le-am luat înapoi de la El“. Să examinăm cu atenție această definiție.

„Mânia este un sistem interior de alarmă...“ Mânia ne face să știm că este o problemă în noi. Ne averizează că sistemul de securitate al duhurilor noastre a fost încălcat cumva. Ne alertează în legătură cu nevoia de a ne ridica protecții împotriva păcatului într-un anumit domeniu din viețile noastre. Primul răspuns trebuie să fie să aflăm ce a declanșat alarma, apoi să neutralizăm vrăjmașul care încearcă să ne fure pacea.

„Mânia... dezvăluie drepturi personale pe care fie nu I le-am dat lui Dumnezeu, fie le-am luat înapoi de la El.“ Noi ne-am născut cu anumite drepturi. Constituția noastră include printre aceste „drepturi inalienabile“ viața, libertatea și căutarea fericirii. În calitate de creștini, noi putem include alte „drepturi“ care ne-au fost date nouă, copiii lui Dumnezeu – poate dreptul la bucurie, sănătate, prosperitate, răspunsuri la rugăciuni, orice definește doctrina ta particulară ca fiind drepturi ale legământului mântuirii. Noi trăim într-o societate care este obsedată să-și protejeze drepturile și să ceară mai multe. Sistemul nostru juridic este

asaltat de procese intentate de indivizi sau grupuri care acuză alți indivizi și alte grupuri de faptul că i-au privat de ceea ce ei percep ca fiind drepturile lor. Chiar și Biserica a fost infectată cu duhul care își cere drepturile de la Dumnezeu.

Cât de departe este asta de exemplul Domnului nostru. În Filipeni 2:5-8 vedem o abordare total diferită a vieții.

„Să aveți gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“

Isus avea dreptul să primească închinare ca Dumnezeu pentru că El era Dumnezeu! Isus avea dreptul să fie tratat cu respect pentru că El era Domnul Universului. El avea dreptul să exercite toată puterea și autoritate peste fiecare lucru creat, pentru că El era Creatorul. El avea dreptul la viață, pentru că El este Dătătorul de viață. El avea dreptul la un proces corect, din moment ce El este Judecătorul Neprihănit. El avea dreptul să primească dreptate pentru că El este Drept.

Totuși, cum Și-a văzut El drepturile? El „nu le-a privit ca pe un lucru de apucat“. El nu Și-a cerut drepturile, ci S-a golit pe Sine Însuși de fiecare dintre ele. În loc să-Și încleșteze pumnii să-Și ceară drepturile, El Și-a deschis palmele și le-a lăsat să fie bătute în cuie pe o cruce.

„Să aveți gândul acesta, care era și în Hristos Isus.“ Dumnezeu vrea să renunțăm la toate drepturile noastre personale și posesiunile noastre, la toate binecuvântările pe care credem că le merităm, pentru El, și să-L lăsăm pe El să decidă dacă și când El ni le va returna.

Poate credem că avem „dreptul“ la o bună reputație. Dumnezeu spune „Dă-Mi Mie reputația ta“. Credem că avem dreptul să ne planificăm timpul și viața în mod organizat. Dumnezeu spune „Lasă-Mă pe Mine să fiu Domnul timpului tău“. Credem că avem dreptul la demnitate personală. Dumnezeu spune „Încredințează-te în mâna Mea“. Aici este domnia. Vrem să-I dăm lui Dumnezeu totul, copiii noștri, căsnicia noastră, viitorul nostru, sănătatea noastră, prietenii, afacerile, banii, viața sexuală? Credem cu adevărat că El ne iubește și că vrea și poate să facă astfel încât toate lucrurile să lucreze spre binele nostru? Ne putem încrede pe deplin în El că are grijă de tot ce este important pentru noi fără să punem condiții sau să oferim sugestii în legătură cu modul în care ar trebui El să le gestioneze?

Dacă ne-am golit de toate, așa cum a făcut Hristos, nu va fi loc pentru mânie. Noi ne mâniem când credem că ne-a fost violat unul dintre drepturi. Gândește-te pentru o clipă la asta. Care a fost ultimul lucru pentru care te-ai mâniat? A fost un tratament nedrept la serviciu? De ce te-a mâniat asta? Pentru că ai *dreptul* de a fi tratat corect și cu demnitate. De ce te mâni când copiii tăi se poartă greșit? Pentru că ai *dreptul* la respect și ascultare și la o casă plină de pace și la o bună reputație ca părinte.

De ce te mâni când lucrurile tale sunt deteriorate? Pentru că ele îți aparțin, le-ai cumpărat cu bani pe care ai muncit din greu să-i câștigi, ele sunt responsabilitatea ta și ai dreptul să te bucuri de ele.

De aceea mânia devine un sistem de avertizare care ne alertează în legătură cu orice drept sau posesiune pe care fie nu le-am încredințat în mâna Domnului, fie le-am luat înapoi de la El. Dacă simțim că mânia izvorăște din noi, răspunsul nostru ar trebui să fie să ne analizăm inimile în lumina Duhului pentru a determina ce „drept“ a fost violat. Când Îi dăm acel drept înapoi Domnului mânia noastră încetează.

Pentru a rămâne liber de mânie noi trebuie: 1) Să-I cedăm dreptul lui Dumnezeu (Filipeni 2:5-8). 2) Să înțelegem că Dumnezeu va testa drepturile Lui (Geneza 22:1-14). De

obicei un timp de consacrare este urmat de un timp de testare, nu pentru a ne smeri prin eșecurile noastre, ci pentru a demonstra puterea minunată pe care o eliberăm când Îi dăm Domnului domnie liberă în viețile noastre. 3) Să răspundem la pierderea drepturilor cu o atitudine evlavioasă. Noi nu devenim preșuri lipsite de caracter care primesc cu bucurie fiecare pierdere sau renunțare. Nu devenim masochiști pasivi. Noi devenim închinători, slăvind puterea lui Dumnezeu de a gestiona toate lucrurile pe care noi nu le putem gestiona, astfel încât ele să lucreze spre binele nostru. „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat“ (Iov 1:21b).

Încă o dată, trebuie să înțelegem că adeziunea legalistă la această formulă nu va produce niciodată viață, ci numai moarte. Dacă noi, prin propriile noastre eforturi, ne forțăm să distrugem mânia și Îi dăm înapoi Domnului în mod ritual drepturile noastre, devenim lipsiți de duh, lipsiți de caracter, roboți religioși. Nu asta vrea Dumnezeu de la noi. El vrea să fim bucuroși, exuberanți, plesnind de viață și vitalitate! Ce vrea El vine numai în urma întâlnirii cu Hristos.

Experiența de pe drumul Emausului este singura cale spre libertate adevărată. Să ne ajustăm „formula“ pentru sănătate încă o dată. Când simțim că mânia crește în noi, trebuie: 1) Să ne întoarcem imediat la Isus și să-I spunem cum ne simțim (Luca 24:13-24). Pentru mine, jurnalul este cel mai eficient mod de a face asta. Amintește-ți, noi vrem să vorbim despre asta cu Isus, nu cu vecinul nostru. Putem purta o conversație cu o altă persoană, în care ne exprimăm fiecare mâniile și frustrările, dar nu realizăm nimic, decât că mânia și frustarea cresc și mai mult. Numai dacă cineva aduce înțelepciunea lui Hristos este benefic să-ți împărtășești emoțiile negative cu altcineva. 2) După ce ne-am golit inimile de toate emoțiile distructive, trebuie să ne liniștim și să ascultăm răspunsul Domnului (Luca 24:25-30). Uneori El iluminează Scripturile pentru inimile noastre. Uneori El ne va vorbi printr-un alt credincios. Uneori El ne va vorbi direct prin jurnal. El ne va arăta darul pe care vrea să ni-l dea prin experiența neplăcută. Poate vom crește în caracter, sau în echilibru, sau în evlavie, sau în credință, sau în perseverență datorită a ceea ce s-a întâmplat, dacă Îl lăsăm pe Domnul să folosească asta pentru binele nostru. El nu trece cu vederea comportamentul păcătos care ne-a cauzat durere, dar promite că prin acesta vom deveni mai asemănători cu El. 3) Trebuie să unim cuvintele Lui cu credința și să avem reacțiile lui Hristos (Luca 24:31-35). Vindecarea deplină și iertarea nu vin decât atunci când noi primim lucrarea lui Dumnezeu în durere și acceptăm darul pe care El vrea să ni-l dea prin aceasta.

Să înțelegem dragostea

Am remarcat că unii oameni sunt mai înclinați spre mânie decât alții. Unor oameni pare să le fie destul de ușor să-i privească pe cei care i-au rănit cu milă și iertare. Pentru ei nu este o problemă să-L vadă pe Dumnezeu la lucru chiar și în situațiile dureroase și să primească darul ce rezultă din ele. Pentru alții, mânia nu pare niciodată departe de suprafață și e foarte probabil să izbucnească la cea mai mică provocare. Oamenii ca noi (da, trebuie să mă număr și pe mine în acest grup) adesea au dificultăți în a accepta că persoana vinovată care ne-a greșit merită să fie iertată.

Desigur, pentru că eram creștin, mânia mea era îndreptățită. Nu era de fapt mânie; era „indignare îndreptățită“ față de păcatul altora! Când recunoșteam eroarea din teologia altcuiva, mânia lui Dumnezeu creștea în mine pentru a apăra adevărul.

Când un așa-zis frate pășea alături de calea îngustă a neprihănirii și aducea rușine numelui lui Hristos prin păcat, indignarea sfântă mă împingea să mustru și să corectez păcătosul. Cel puțin acesta este modul în care percepeam eu lucrurile. Credeam că adevărul, cunoașterea binelui și răului erau centrul creștinismului. Credeam că puritatea doctrinară și

adeziunea neabătută la un cod moral strict erau dovezile creștinismului și baza părtașiei mele cu alții.

Din fericire, Domnul a avut milă de mine (și soția mea, și copiii mei, și biserica mea!) și mi-a arătat un mod mai bun de a trăi. El mi-a arătat din Scriptură că Dumnezeu este și Lumină și Dragoste. Ambele cuvinte revelează un aspect al caracterului Lui.

Dar ce înseamnă aceste cuvinte? Cum este caracterul de Lumină revelat în Dumnezeu, și cum Își arată El dragostea? Analizează graficul următor.

Dumnezeu este:

Lumină și Dragoste
Neprihănire / Compasiune
Judecată / Iertare
Provocare / Reconciliere
Confruntare / Vindecare
Separare / Unitate
Urăște păcatul / Iubește păcătosul
Condamnare / Mângâiere
Dreptate / Milă
Precizie infinită Har / incomensurabil

Trăsăturile de caracter și activitățile de pe ambele coloane se găsesc în Dumnezeu. Viața mea se centra în primul rând în jurul primei coloane.

Eu intram în fiecare situație pregătit să judec corectitudinea oamenilor și teologiei, să provoc și să confrunt orice găseam că este în afara liniei, să mă separ de orice și de oricine care putea fi pus sub semnul întrebării, să insist la infinit pentru exactitatea față de Lege și să cer dreptate pentru toți păcătoșii. Această atitudine a fost alimentată de toate bisericile pe care le-am frecventat, dar și de învățătura profesorilor mei de la colegiul creștin. Credeam că așa era evlavios. Și, până la un punct, era. Dumnezeu arată toate aceste trăsături. Dar din viața mea lipsea caracterul echilibrat al coloanei „Dragoste“.

Domnul m-a dus la Mica 6:8. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine; și ce altceva cere Domnul de la tine decât să faci dreptatea, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?“ Dumnezeu *iubește* să arate milă, dar doar *face* dreptate pentru că neprihănirea cere asta. Eu eram exact pe dos: iubeam dreptatea și doar făceam mila dacă simțeam că era meritată. Îmi plăcea ceea ce făcea Dumnezeu și făceam ceea ce Dumnezeu iubea. Nu e de mirare că viața mea era atât de nesatisfăcătoare.

Deși Dumnezeu este Lumina care trebuie să stea împotriva întunericului, cea mai mare bucurie a Lui este să arate Dragoste. Deși păcatul trebuie confruntat, El ne oferă împăcare cu El și unii cu alții. Pentru El, unitatea este mai importantă decât puritatea doctrinară.

Pentru cineva ca mine, care a aspirat întotdeauna spre adevăr mai mult decât spre orice altceva, a fost o revelație care mi-a schimbat viața să descopăr că Adevărul este o persoană, și că acea Persoană este Dragoste.

Ioan și-a scris Evanghelia astfel încât cei care citesc să creadă și să aibă viață veșnică (Ioan 20:31). El și-a scris prima scrisoare pentru cei „care cred în Numele Fiului lui Dumnezeu, pentru ca voi să știți că aveți viață veșnică“ (1 Ioan 5:13).

Această scrisoare oferă dovezile mântuirii prin care ne putem judeca pe noi înșine și îi putem judeca pe alții. Ele sunt rezumate în 1 Ioan 3:23, „Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.“ Două teste simple: Cine este Isus? și Iubiți-vă unii pe alții. Singurul adevăr doctrinar care trebuie să fie intact este acela că Isus Hristos este Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Orice alte teorii teologice și credințe nu sunt motive legitime pentru divizare. Dacă tu ai acceptat lucrarea de curățare a lui Isus pe cruce tu ești din familia mea și te iubesc.

Recunoașterea și acceptarea evaluării lui Dumnezeu la adresa dezechilibrului din viața mea a fost doar primul pas spre schimbare. Deși mi se porunca să iubesc, în firea mea nu locuia puterea de a face asta. A trebuit să mă pocăiesc de păcatul meu (chiar și accentul prea mare pus pe sfințenie poate fi păcat dacă îți lipsește semnul dragostei perfecte *agape*), să mă întorc de la căile vechi, să primesc iertarea Lui și să accept harul și puterea Lui de a mă schimba. El mi-a dat o sarcină, deci eu lucrez în colaborare cu Duhul din interior. În primul rând, am citit Evangheliile de câteva ori, căutând mai ales modul în care Isus îi iubea pe oameni. De asemenea, am studiat Psalmii, învățând cum să procedez cu emoțiile înaintea lui Dumnezeu, unde ele puteau fi vindecate, și să nu fac rău altcuiva. În cele din urmă, mi-am recitat jurnalul, remarcând cum m-a iubit El. Când mintea și duhul meu au început să se concentreze asupra dragostei uimitoare care se răspândește prin fiecare cuvânt și fiecare faptă pe care Isus le-a spus sau le-a făcut vreodată, Duhul Sfânt a putut să-mi transforme inima să fie mai mult ca a Lui. Inima mea plină de judecată și fracturată a fost vindecată și am devenit un instrument al împăcării și al binecuvântării în mâna Lui. Ce libertate! Ce bucurie!

Rezumat

Mânia este un indicator că sunt domenii în viețile noastre pe care nu le-am pus complet sub domnia lui Isus Hristos. Când simțim că mânia crește în noi trebuie să venim înaintea Domnului, să auzim vocea Lui și să acționăm în ascultare de ea. Trebuie să învățăm să ne aducem toate emoțiile înaintea lui Dumnezeu, să-I dăm Lui oportunitatea de a Se revela la lucru în viețile noastre.

Dumnezeu este Dragoste și El este Lumină. Lui Îi place să le arate milă și îndurare copiilor Lui. Fiecare cuvânt pe care El îl rostește și fiecare faptă pe care El o face sunt îmbibate de dragoste care nu este orientată spre performanță.

Pentru că El este și neprihănit, El cere sfințenie și dreptate, dar toate judecățile Lui sunt temperate de compasiune.

Când stăm în prezența Lui, petrecem timp comunicând cu El și Îl privim la lucru în lumea spirituală, făcând întotdeauna ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru, inimile noastre vor fi modelate după a Lui. Vom începe să iubim mila. Ne vom uita la fiecare situație ca la o oportunitate de a arăta compasiune și de a exprima față de cineva dragostea coplesitoare care ne umple inimile.

Răspuns

Este cineva față de care simți mânie? Este cineva care te-a rănit atât de profund încât nu ai fost capabil să-l ierți? I-a vorbit Domnul inimii tale despre drepturile pe care nu I le-ai cedat încă Lui?

Exprimă înaintea Domnului orice este în inima ta, apoi dă-I o șansă să răspundă. Poate El te va conduce într-o experiență de vindecare interioară, așa cum am descris în Capitolul 5. Poate El îți va arăta darul pe care vrea să ți-l ofere prin această experiență. Dacă Îi dai această oportunitate, El îți va arăta situația din perspectiva Lui. Unește cuvântul Lui cu credința și fii vindecat.

Supuneți-vă ca Domnului (Efeseni 5:22). Bărbaților, iubiți cum a iubit Hristos (Efeseni 5:25). Copii, ascultați în Domnul de părinți (Efeseni 6:1). Părinților, creșteți copiii în mustrarea și învățătura Domnului (Efeseni 6:4). Robilor, ascultați de stăpânii voștri ca de Hristos (Efeseni 6:5,6). Stăpânilor, purtați-vă drept cu robii înaintea Domnului (Efeseni 6:9).

Dacă îi dai o cană cu apă rece unui însetat faci asta în Domnul. Dacă îi dai de mâncare unui înfometat, faci asta pentru El. Dacă vizitezi bolnavii sau prizonierii, Îl slujești pe Hristos (Matei 25:31-46). Dacă ochii tăi sunt deschiși, El este pretutindeni și tot ce facem este făcut în El.

„Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni; ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos“ (Coloseni 3:23,24).

DE LA INFERIORITATE LA IDENTIFICARE

Te simți vreodată ca și cum pur și simplu se cere prea mult de la tine și efectiv nu ai putere să faci tot? Responsabilitățile pe care le ai amenință să te copleșească și să te ducă la disperare? Când te uiți la oamenii din jurul tău care au parte de provocări similare, ei par mai bine echipați și mai capabili decât tine? Te extenuezi încercând să îndeplinești tot ce se așteaptă de la tine în fiecare zi fără a fi măcar pe aproape? Te-ai simțit vreodată inadecvat, nesigur sau inferior?

Sunt sigur că te-ai luptat cu astfel de emoții din când în când. Poate pentru tine nu e doar o problemă ocazională. Sau poate este o problemă atât de omniprezentă încât te schilodește emoțional, împiedicându-te să faci măcar vreo încercare să atingi dorințele inimii tale. Îi pasă lui Isus când noi suntem în plasa acestor emoții devastatoare? Poate și vrea El să ne ridice din această vale și să ne dea siguranța și sentimentul de plinătate și adecvare de care avem nevoie cu atâta disperare? Lăudat fie Numele Lui, El nu numai că vrea să facă asta, El S-a rugat de când a umblat pe pământ ca om ca tu să-ți găsești identitatea în El. Chiar cu o noapte înainte să moară, deși știa că urma să îndure tortura atât în trup, cât și în duh, tu ai fost în inima Lui și El S-a rugat cu aprindere să accepți unitatea ta cu El, singura care te poate elibera de inadecvare și de inferioritate (Ioan 17:21,23).

Cauzele inferiorității

Știi cum se simt inferioritatea și autorespingerea. Te compari mereu cu alții și îți găsești lipsurile. Ai încercat să-ți acoperi inadecvarea dând prea multă atenție hainelor tale sau încercând în moduri ciudate să ascunzi acele lucruri despre tine pe care nu le poți accepta. Ai experimentat amărăciunea care te inundă și care se poate exprima față de aproape oricine, dar de fapt este direcționată spre tine și spre Dumnezeu, Care te-a făcut așa cum ești.

Poate ai încercat să compensezi slăbiciunea prin perfecționism. Probabil limba ta a fost redusă la tăcere și creierul tău a înghețat în timiditate din cauza convingerii că, din moment ce tu nu te poți accepta pe tine însuși, nimeni nu va vrea să te cunoască.

De unde vin aceste emoții și acțiuni distructive? Desigur, în cele din urmă sunt cuvintele lui satan din viețile noastre. Dar cum poate el să ne înșele atât de total încât să ne întoarcem împotriva noastră înșine? Din nou, răspunsul este același pe care l-am văzut în alte domenii ale păcatului pe care le-am analizat. Când ne luăm ochii de la Isus și îi fixăm spre noi înșine, spre ceilalți sau spre înșelăciunile pline de ură ale lui satan, vom avea întotdeauna o imagine de sine incorectă. Numai când ne fixăm ochii asupra lui Isus putem să ne vedem clar pe noi înșine.

Cauza #1: Comparațiile greșite

Una dintre cauzele majore ale imaginii de sine incorecte este faptul că ne comparăm cu alții. „Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături cu ei înșiși, sunt fără pricepere“ (2 Corinteni 10:12b).

Noi putem să comparăm aspectul nostru fizic – înălțime, greutate, păr, ten – și să percepem conformitatea cu un ideal mitic. Ne putem compara spiritualitatea – timpul petrecut

în rugăciune, versetele biblice memorate și oamenii câștigați pentru Domnul. Sau ne putem compara darurile – abilitățile academice, talentul muzical sau altele din multitudinea de moduri în care Dumnezeu ne face daruri.

Când mă compar pe mine însumi cu alții rezultatul este o atitudine greșită. Dacă mă compar doar cu cei față de care eu excelez, voi dezvolta o atitudine de superioritate. Dacă mă compar cu cei despre care simt că sunt mai buni decât mine într-un anumit domeniu, mă simt inferior. Cum pot atunci să mă evaluez pe mine însumi? Dacă nu mă compar cu alții cum voi ști dacă performez cum trebuie și am succes?

Într-o societate în care nu există standarde absolute, nu avem nimic cu care să ne comparăm decât unii cu alții și într-adevăr devenim „fără pricepere“. Chiar și în școală suntem notați nu în funcție de propria noastră abilitate, ci în comparație cu ceilalți din clasă. Nu e de mirare că școala are un efect atât de distructiv asupra atât de multor copii.

Atunci cum vom ști când am reușit? „Pentru că nu cine se laudă singur va fi primit, ci acela pe care Domnul îl laudă“ (2 Corinteni 10:18). Identitatea pozitivă vine atunci când ne comparăm cu așteptările pe care le are Domnul pentru viețile noastre. El ne-a creat pe fiecare cu caracteristici fizice, abilități intelectuale și daruri spirituale unice. El are sarcini speciale pentru fiecare dintre noi, pe care să le îndeplinim în timpul vieții și El ne-a potriviți perfect pentru a le îndeplini. El nu ne judecă pe baza darurilor pe care le-a dat altcuiva decât nouă. „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult“ (Luca 12:48). Dacă Îl lăsăm pe Domnul să ne arate pe noi înșine exact cum ne vede El, vom fi uimiți și vom repeta cuvintele psalmistului „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!“ (Psalm 139:14).

Domnul ne judecă pe baza cunoașterii perfecte pe care o are despre noi. Amintește-ți pilda talanților (Matei 25:14-30). Stăpânul i-a dat fiecăruia dintre robi pe măsura abilității lui. Primii doi robi, care au primit cinci și respectiv doi talanți, prin folosirea lor înțeleaptă, au înapoiat încă cinci, respectiv doi talanți. Primului rob, care a câștigat alți cinci talanți, stăpânul i-a spus: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.“ Al doilea rob a sporit averea stăpânului lui doar cu doi talanți. Cum a răspuns stăpânul? A întrebat el de ce nu a câștigat tot cinci talanți, ca celălalt rob? L-a criticat el pentru că nu a avut performanțe la fel de bune ca celălalt? Nici pe departe. În loc de asta, i-a spus și celui care a câștigat doi talanți exact aceleași cuvinte de binecuvântare pe care le-a spus celui care a câștigat cinci: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.“ Domnul ne cunoaște abilitățile și nu așteaptă nimic mai mult sau mai puțin decât să facem ce putem mai bine.

Cum e cu domeniile din viața noastră care e clar că sunt slăbiciuni? Cum putem avea o imagine de sine pozitivă în fața incapacităților și defectelor noastre? El mi-a spus: „«Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni... căci când sunt slab, atunci sunt tare“ (2 Corinteni 12:9,10).

Când Îi oferim lui Hristos slăbiciunile noastre pentru a fi umpluți cu puterea Lui, domeniile în care avem slăbiciuni devin domeniile noastre cu cea mai mare putere. Nu e loc de rușine sau jenă sau insatisfacție din cauza incapacităților noastre, pentru că ele sunt chiar vehiculul prin care Hristos Se poate manifesta cel mai glorios în viețile noastre. „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari.... pentru ca

nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu... pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă să se laude în Domnul» (1 Corinteni 1:27,29,31).

Când eram la școală nu eram un elev foarte conștiincios. Uram engleza, gramatica, cititul, scrisul și vorbitul în public. Nu eram niciodată bun în aceste domenii, și până în ziua de azi ele sunt printre domeniile mele cele mai slabe. Totuși, Dumnezeu a ales să mă folosească pe mine, cu gramatica mea slabă, pentru a transmite un mesaj Bisericii prin cuvântul scris. Nu mă mândresc cu slăbiciunile mele, nici nu mă mândresc cu ceea ce se realizează prin mine, pentru că este evident că lucrarea lui Hristos face aceste lucruri posibile.

Dar despre domeniile mele tari? Cum le voi privi? În primul rând, se așteaptă de la mine să-mi folosesc la maximum toate abilitățile. Când îmi folosesc talentele în slujba Domnului, ele sunt amplificate și sporite. Exact așa cum robul din pilda de mai sus a primit cinci talanți, i-a folosit ca să câștige alți cinci și ca rezultat a mai primit unul în plus, și noi putem să ne folosim talentele pentru a obține mai mult și a ne spori darurile. În al doilea rând, noi trebuie să ne folosim punctele tari pentru a-i binecuvânta pe cei care sunt slabi. În loc să devenim mândri și să ne situăm deasupra celor care nu au aceleași daruri pe care le avem noi, trebuie să ne oferim darurile pentru a acoperi slăbiciunea lor și a le da putere.

Această atitudine trebuie să pătrundă în fiecare domeniu din viețile noastre, de la casă și familie la biserică și afaceri. De exemplu, cei mai mulți soți și soții sunt foarte diferiți. De aceea ei au fost atrași unii de alții de la început. Fiecare a văzut în celălalt daruri și abilități pe care el nu le avea în propria viață și asta i-a adus împreună. Din nefericire, după luna de miere apare adesea o schimbare subtilă. În loc să onorăm punctele forte ale partenerului, îi condamnăm slăbiciunile. În loc să ne sprijinim unii pe alții cu punctele noastre forte, începem să concurăm unul împotriva celuilalt pentru respect și afirmare. Dumnezeu vrea ca aceste atitudini de competiție și critică să se schimbe. El ne-a pus împreună astfel încât punctele noastre forte unite să depășească slăbiciunile noastre unite și, ca o singură entitate, în puterea Lui, noi vom putea să facem față la orice.

Cauza #2: Neînțelegerea sau neînșușirea principiilor biblice

Tu ai fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ești atât de important pentru El încât El a vrut să-L lase pe singurul Lui Fiu să moară de o moarte cumplită pentru a te aduce înapoi la părtășia cu El. Chiar Dumnezeu, Creatorul universului, te cunoaște și te cheamă pe nume. Biblia are multe de spus despre demnitatea omului și despre motivele pentru care El vrea ca tu să ai o imagine de sine pozitivă. Despre acest subiect au fost scrise multe cărți bune și recomand ca oricine se luptă cu inferioritatea să citească măcar una pentru a construi o fundație teologică și filosofică pentru stima de sine. Mai ales *Ești special*, de Bruce Narramore, și *Chipul Lui, Chipul meu*, de Josh McDowell, sunt de ajutor.

Nu voi petrece mult timp acoperind material care poate fi găsit în altă parte. Vreau doar să adaug un concept spiritual care este adesea trecut cu vederea. Capitolele 1 și 2 din Geneza ne învață clar că am fost creați să fim regi și regine și să domnim. Dumnezeu ne-a conceput să fim Regenții Lui pe acest pământ, să domnim dintr-o poziție de supunere față de autoritatea Lui supremă. Adânc înăuntrul nostru este o foame să fim onorați ca regii care suntem. Când ne unim în legământ cu Dumnezeu prin mântuire, suntem încă o dată restaurați în poziția noastră de împărați și preoți și apetitul pentru stimă care ne caracterizează este satisfăcut (1 Petru 2:9). Când încercăm să obținem onoare sau putere sau poziție prin alte mijloace în afară de supunerea față de Regele Regilor, suntem condamnați la păcat și eșec.

Acest adevăr, ca și cele care se găsesc în cărțile recomandate, nu te pot vindeca sau elibera de sentimentul profund de inferioritate. Numai o revelație a Duhului în inima ta când te întâlnești față în față cu Isus îți poate vindeca sufletul. Aceste concepte oferă o fundație de

adevăr de unde Domnul poate scoate *rhema* pentru a împlini nevoia ta particulară. Numai o întâlnire cu Dumnezeu viu îți poate da viață.

Nimeni nu poate fi întreg trăind în *principiile* adevărului, indiferent cât de bune sunt aceste principii. Oamenii religioși din vremea lui Isus „cercetau Scripturile deoarece credeau că în *ele* au viață veșnică“. Isus le-a spus că „*Ele* mărturisesc despre Mine, și voi nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață veșnică“ (Ioan 5:39,40, sublinierea autorului). Viața veșnică este să-L cunoști pe Dumnezeu, să fii absolut intim cu El (Ioan 17:3). Înseamnă să experimentezi aceeași realitate a uniunii interioare cu Dumnezeu pe care a avut-o Isus.

Cauza #3: Trăirea la suprafață

În cele din urmă, o bună imagine apare ori de câte ori experimentăm o uniune interioară cu Isus Hristos. Biblia spune „a trăi este Hristos“ și „Hristos este viața mea“ (Filipeni 1:21; Coloseni 3:4). În Noul Testament găsim iar și iar vorbindu-se despre această minunată uniune. „Am fost răstignit cu Hristos; și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu“ (Galateni 2:20). Experiența uniunii interioare este cea care îmi vindecă inferioritatea, nesiguranța și sentimentul inadecvării și îmi permite să-mi experimentez identitatea cu Hristos.

Este atât de ușor să pierd din vedere această uniune și să mă întorc la a trăi la suprafața vieții mele. Mă simt găunos pe dinăuntru și, pentru că „eu“ nu mai este „Hristos-eu“, mă confrunt cu situațiile din viață de unul singur. Imaginea mea de sine este distrusă; mă simt rupt, sfâșiat, întins.

Probabil sunt momente în care noi toți ne simțim astfel. Sunt zile în care intru în biroul meu dimineața și-l găsesc plin cu mailuri la care să răspund, telefoane pe care trebuie să le dau, cursuri pe care trebuie să le pregătesc și cărți pe care să le scriu. Pentru că îmi place să muncesc, pot să mă apuc de ele, încrezător că le pot face față la toate. Dar în timpul zilei mă întrerupe un alt apel telefonic, apar oameni care au nevoie să stea de vorbă, angajații mei au nevoie de audiență și frustrarea mea începe să crească. Până la prânz este clar că *nu pot* să le fac față la toate și că nu voi termina în acea zi tot ce am de lucru. Când continui ziua așa cum am început-o, crezând în propria mea abilitate, după-amiaza va fi un dezastru. Voi fi tensionat și iritabil, îmi voi pierde firea și îmi voi descărca propriul sentiment de inadecvare pe oricine care apare în preajma mea. La finalul zilei foarte puțin din ce am plănuțit să fac va fi terminat și voi pierde ultima rămășiță de pace care vine din trăirea în unitate cu Hristos.

Dar ziua nu trebuie să decurgă așa. Din momentul în care mă trezesc dimineața mă pot încredința pe mine și activitățile mele călăuzirii Duhului Sfânt. Când intru în birou și văd mulțimea de sarcini care-mi cer timpul și atenția mă pot liniști înaintea Domnului, întrebându-L ce vrea *El* să fac în acea zi. Pot mărturisi încă o dată că nu mai trăiesc eu, ci Hristos este viața mea acum. Pot să mă încred cu totul în El că face față situațiilor din viața mea și Se mișcă prin mine pentru a lua deciziile corecte. El îmi va arăta de unde să încep și îmi va da harul Său astfel încât să pot fi eficient în realizarea a ceea ce se cere de la mine. Uneori El mă va direcționa spre ceva ce nici măcar nu era pe lista mea de priorități. Dar dacă vreau să mă încred în înțelepciunea Lui pot trece ziua în pace, știind că fac voia Domnului prin puterea Domnului și că El Se va ocupa de consecințe.

Apoi, când apar întreruperi, le pot întâmpina ca venind de la Domnul. Câtă vreme rămân în El, va fi pace și bucurie nu numai în propria mea inimă, ci și în viețile celor pe care îi ating când devin un slujtor al lui Hristos pentru ei.

Unitatea mea cu Hristos este un fapt veșnic dacă sunt născut din nou (1 Corinteni 6:17). Nimic nu mă poate despărți de El. Nu e ca și cum eu chiar trăiesc despărțit de El; doar

percepția mea este greșită. De aceea, când recunosc că am început să operez din independență falsă, nu mai pierd vremea fiind eu însumi, ci mă pocăiesc imediat și mă întorc la adevărul din inima mea. Este necesar ca noi toți să cunoaștem cele mai bune moduri care ne ajută să trecem de la iluzii de suprafață la realitatea interioară adevărată. Pentru mine personal, cele mai eficiente căi sunt lauda dintr-o inimă sinceră, închinarea și jurnalul. Pentru unii poate fi să citească din Cuvânt sau să stea lângă un pârâu șipotind ori lângă un foc în aer liber sau să facă o activitate automată. Descoperă lucrurile pe care le poți face și care te fac conștient de prezența Domnului în tine și folosește-le ori de câte ori ai nevoie să te întorci la a trăi pe baza acestei uniuni.

Rezumat

Inferioritatea este o problemă care se infiltrează în societatea noastră. Există numeroase cauze ale acestui sentiment de a nu fi la înălțime: faptul că să ne comparăm în mod greșit cu alți oameni, că nu cunoaștem sau nu aplicăm anumite adevăruri biblice de bază despre stima de sine și că trăim fără să fim conștienți de unitatea noastră cu Hristos. Dezvoltarea unei imagini de sine corecte vine din timpul petrecut în prezența Domnului. El ne va învăța despre noi înșine, ajutându-ne să ne recunoaștem și să ne folosim punctele forte pentru a-L sluji pe El și a-i sluji pe alții, și să-I oferim slăbiciunile noastre pentru a fi umplute astfel încât El să fie glorificat. El va lua adevărurile din Scriptură și le va face cunoaștere revelată care ne poate transforma inimile. Și El ne va conduce cu blândețe într-o viață mai consistentă de rămânere în cunoașterea uniunii noastre cu El.

Răspuns

Cât de mare este problema inferiorității, nesiguranței și neadecvării în viața ta? Când ai citit acest capitol, ți-a arătat Duhul Sfânt factorii care contribuie la imaginea ta de sine scăzută?

Dacă nu, cere-I să-ți arate asta acum. Apoi liniștește-te și primește revelația pe care El vrea să ți-o dea pentru a vindeca inima ta îndurerată.

10

DE LA DEPRESIE LA BUCURIE

Sunt sigur că știți cum sunt tristețea, disperarea, anxietatea și ostilitatea, „plângerile“, pierderea poftelor de mâncare (sau îmbuibarea necontrolată), apatia și somnul intermitent. Ce poate avea un control atât de mare asupra vieților noastre? Putem numi asta depresie și îndrăznesc să spun că fiecare om s-a confruntat cu ea într-un anumit moment al vieții sale. În America, o persoană din opt va fi atât de infirmă din cauza apăsării sale încât va căuta ajutor profesionist. Și un procent chiar mai mare se va târî obosit prin viață, acceptând negreala care le înnoarează inima ca fiind ceva normal și de care nu se poate scăpa.

Există un mod de a ieși din această încengătură de disperare? Este posibil să *facem* ceva care să grăbească întoarcerea luminii soarelui în sufletele noastre? Există un motiv să sperăm? Eu prezint propria mea mărturie de eliberare după o luptă de zece ani cu depresia ca dovadă că, da, există o cale de scăpare.

Definiția depresiei

Depresia poate fi definită ca „a ceda la presiunile din viață abandonând credința în Dumnezeu“. Depresia este rezultatul direct al ascultării vocilor greșite și al concentrării asupra viziunii greșite. Când ascult minciunile pârâșului și îmi închid urechile față de mângâierea și înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu, am început deja să merg pe drumul depresiei.

Când îmi ațintesc ochii asupra circumstanțelor din jurul meu, asupra modului în care mă afectează ele și asupra a cum voi încerca să le fac față, ignorând promisiunile și scopurile lui Dumnezeu pentru viața mea, mi-am așezat fața spre întuneric și descurajare.

Sunt puțini oameni care simt foarte rar atingerea rece a depresiei. Cel mai mulți oameni experimentează ocazional depresii medii sau severe în timpul vieților lor. Alții trăiesc constant sub norul negru al depresiei severe care înghive orice bucurie, lăsând în loc doar un gol inutil.

Dar, indiferent de nivelul de depresie cu care te confrunți, „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit“ (Psalm 34:18). Domnul a promis o cale de ieșire pentru tine!

Catalizatori și cauze ale depresiei

Așa cum am indicat mai devreme, m-am luptat împotriva efectelor depresiei în propria mea viață creștină, timp de zece ani. L-am căutat cu îndârjire pe Domnul pentru înțelepciune în legătură cu această forță care schilodește și pentru eliberare de ea. Cred că El mi-a răspuns printr-un grafic pe care îl voi detalia în cele ce urmează.

Pe cercul exterior vei vedea o parte din manifestările fizice și emoționale ale depresiei: aspect neîngrijit, lipsa poftelor de mâncare, comportament inconstant legat de somn, apatie/letargie/blazare, lipsa de apetit sexual, numeroase probleme fizice, lipsa afecțiunii, „plângeri“, ostilitate, iritabilitate, anxietate, frică și îngrijorare, disperare, tristețe, lipsa afecțiunii. Acestea vor fi diferite de la om la om, în funcție de personalitatea individuală. Dar multe dintre caracteristicile enumerate aici vor fi văzute în viața persoanei deprimată.

Următorul cerc enumeră câteva dintre cele mai comune cauze de suprafață ale depresiei, printre care: încercările din viață; păcatul nemărturisit; religiozitatea; boala sau disfuncțiile fizice; îngrijirea proastă a trupului; și lipsa de disciplină personală.

Adesea, dacă vom fi întrebați de ce ne simțim deprimați, vom indica unul dintre acestea: „Viața mea este atât de grea. Cred că mă doboară gripa. Nu am dormit suficient astă noapte.“ Pare că nefericirea și depresia noastră izvorăsc din aceleași surse.

Dar aș vrea să sugerez că acestea nu sunt *cauze*, ci mai degrabă *catalizatori* care grăbesc manifestarea depresiei. Cu alte cuvinte, nu dificultatea cu care mă confrunt mă face să fiu deprimat. Dacă ar fi așa, oricine în aceleași circumstanțe ar răspunde în același fel. Pur și simplu nu este așa. În timp ce mulți oameni cad într-adevăr în depresie în mijlocul unor evenimente stresante, alți oameni pot să răspundă pozitiv și să se ridice deasupra încercărilor prin care trec, spre noi niveluri de credință și caracter. De aceea trebuie să ne uităm mai adânc pentru a găsi sursa răspunsului depresiv.

Mergând un pas mai departe în mijlocul cercului, la cauzele aparent negative care stau la baza depresiei, există un strat numit „autocompătimitate“. Aceasta, cred, este manifestarea rădăcină care stă la baza majorității depresiilor prin care trec oamenii.

„Săracul de mine, viața mea este atât de mizerabilă. Săracul de mine, nu mă simt bine. Săracul de mine, nu par să am control asupra vieții mele. Săracul de mine, viața este atât de nedreaptă.“ Gândurile și atitudinile negative trec prin mintea și duhul nostru, astfel încât, atunci când boala, încercările sau circumstanțele imposibil de controlat intră în viețile noastre, ne aruncă imediat într-un abis întunecat.

Dar cum devenim atât de plini de autocompătimitate? Foarte simplu: pierzând concentrarea asupra divinității. În loc să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu și a scopurilor Lui, ne concentrăm asupra noastră înșine și asupra cuvintelor mincinoase ale lui satan. În loc să ne ațintim ochii la Isus, ne uităm doar la nefericirea situației noastre. În loc să ne liniștim inimile pentru a auzi vocea blândă și ușoară a Duhului în interior, examinăm atent reacția de la suprafață. Cura, atunci, pentru cele mai multe depresii pe care le traversăm, este auzirea vocii lui Dumnezeu și vederea viziunii lui Dumnezeu. Dar să examinăm cu mai mare atenție fiecare dintre cauzele de suprafață sau catalizatori pentru a vedea cum se aplică aceste principii la fiecare dintre ele.

Încercările vieții

Nu toată lumea reacționează la fel la încercările vieții. Unii văd numai presiunea, simt numai durerea și aud doar vocea nimitorului. Aceștia răspund cu mânie, amărăciune și deprimare. Alții răspund așa cum au poruncit Pavel și Iacov:

„Priviți ca o mare bucurie când treceți prin încercări“ (Iacov 1:2). „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală...“ (Romani 5:3).

Cum am putea să ne așteptăm nu numai să primim încercările fără să ne plângem, dar și să sărim într-adevăr de bucurie când încercările și necazurile vin peste noi? Există un singur mod. Trebuie să fim convinși că „Cel Preainalt stăpânește peste împărăția oamenilor“ și că El întotdeauna „face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele [nostru]“ (Daniel 4:17; Romani 8:28). Trebuie nu doar să avem o convingere teologică despre marea Lui dragoste pentru oameni, ci și să experimentăm cunoașterea milei Lui față de noi ca indivizi. Trebuie să auzim vocea Lui promițându-ne că, prin această tragedie, El va aduce ceva bun.

Este ușor pentru noi să credem că oamenii sfinți, dreți pot fi folosiți de Dumnezeu pentru a-Și atinge scopurile. La urma urmei, ei caută voia Lui și se mișcă în ascultare de ea. Este mai dificil să accepți că faptele pline de ură și gelozie ale unui om dușmănos pot avea vreun loc în planul lui Dumnezeu pentru viețile noastre. Cu siguranță că oamenii păcătoși care acționează din propria lor inițiativă egoistă sunt dincolo de puterea de răscumpărare a Domnului. Totuși, cu siguranță nu este așa.

Dumnezeu i-a promis lui Iosif că va domni peste întreaga lui familie, chiar și peste părinții lui. Dar imediat după asta el a fost vândut ca sclav pe când era în misiune pentru tatăl lui, aruncat în temniță pentru că nu a cedat în fața imoralității și uitat de cei pe care i-a ajutat. Trebuie să fi fost greu pentru Iosif să creadă că mâna lui Dumnezeu era peste el. Trebuie să fi fost la vânzarea de sclavi și în temnița întunecoasă momente când a fost ispitit să se îndoiască de promisiunea lui Dumnezeu față de el și să cedeze în fața mâniei și depresiei. Dar Biblia indică faptul că el și-a păstrat inima curată. El nu s-a retras, hrănindu-și autocompătimirea cu rememorarea nedreptăților care i s-au întâmplat, deși sigur că, dacă avea ceva dreptul să facă asta, el era acela. Nici nu s-a dezlănțuit cu mânie față de cei care îl țineau sub controlul lor. Întotdeauna duhul lui a fost atât de curat încât a câștigat chiar și favoarea paznicilor și stăpânilor lui. Întotdeauna s-a purtat cu atâta demnitate încât i s-a dat autoritate peste cei egali cu el.

Cum de a fost el în stare să reziste la astfel de greutăți și persecuții? Pentru că întotdeauna înaintea ochilor inimii lui a fost viziunea pe care Dumnezeu i-a dat-o în tinerețe, întărindu-i credința și dându-i speranță. Acea viziune era atât de puternic sădită în inima lui, încât a fost în stare să-i primească pe cei care au greșit față de el cu dragoste și iertare, afirmând că, deși ei au intenționat să-i facă rău, Dumnezeu a folosit asta pentru bine (Geneza 50:19-21).

Apostolul Pavel a experimentat o mare suferință în timpul vieții lui creștine. A fost lovit cu pietre, bătut, întemnițat și batjocorit. El a fost „încolțit în toate chipurile, dar nu la strâmtoare, în grea cumpănă, dar nu deznădăjduit; prigonit, dar nu părăsit, trântit jos, dar nu omorât“ (2 Corinteni 4:8,9). De ce a putut el să se ridice deasupra tuturor acestor încercări și să scrie, chiar din temnița închisorii, „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!“ (Filipeni 4:4)? De ce nu a disperat?

Pentru că el știa în inima lui că tot ceea ce i se întâmpla era cu un scop, că toate suferințele lui vor avea un rezultat pozitiv: „Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 4:15).

Viziunea pe care Dumnezeu i-a dat-o a fost să fie un mesager al veștilor bune ale lui Hristos către neamuri. Acesta a fost singurul lui scop în viață, și încercările care au venit peste el au fost instrumente în împlinirea acelui scop. Dumnezeu folosea suferințele lui pentru a lucra har în viețile celorlalți. „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice“ (2 Corinteni 4:17,18).

Comparativ cu bucuria minunată de a petrece veșnicia cu cei pe care i-a câștigat pentru Hristos, suferința pe care a experimentat-o el nu părea decât ceva de o clipă și ușor. Când stătea în acea închisoare murdară, rănit și sângerând din cauza bătăii pe care a primit-o, el nici nu s-a gândit măcar la lumea materială, fizică și la propria lui durere. În loc de asta, și-a menținut privirea ațintită asupra adevărului veșnic care nu se vede cu ochii pământești, ci numai printr-o revelație a Duhului, mântuirea veșnică a sufletelor.

Acum câțiva ani, am fost călăuzit de Domnul să demisionez din poziția de pastor al unei adunări locale. Pentru că aveam o soție și doi copii mici de întreținut, primul meu gând a fost să găsec un serviciu. Nu eram prea îngrijorat în legătură cu șansele mele, deși era o vreme în care rata șomajului era mare, pentru că îmi place munca fizică și sunt dispus să fac orice pentru a-mi câștiga traiul în mod cinstit. Primul meu gând a fost să tai și să vând din nou lemn.

Eu crescusem la o fermă și mă bucuram să fiu iar în pădure. Pentru câteva săptămâni, totul a mers bine și aveam un salariu bun. Apoi, deodată, spatele meu nu a mai putut suporta efortul. Aveam o problemă cu spatele în urma unui accident petrecut în copilărie, dar cu grijă puteam să o țin în frâu. Dar efortul constant de a toca și ridica era mai mult decât puteam duce.

Slavă Domnului că învășasem să scriu în jurnal și puteam să mă îndrept spre El pentru înțelepciune în această perioadă dificilă. Mi-am exprimat frustrarea de a nu fi în stare să-mi câștig traiul prin puterea mâinilor mele. I-am spus Lui despre neliniștile mele în legătură cu modul în care voi avea grijă de familia mea. Am pledat înaintea Lui să-mi vindece spatele, ca să pot continua să muncesc. Dar El a răspuns:

„Mark, niciodată nu ai putut să te încrezi în Mine pentru finanțe. Întotdeauna te-ai încrezut în propria ta muncă și activitate pentru a-ți asigura cele necesare. Vreau să înveți că Eu sunt Sursa ta și că poți să depinzi de Mine, chiar și atunci când eforturile tale sunt zadarnice. Nu vreau să tai lemn sau să lucrezi într-o fabrică. Te-am chemat să înveți poporul Meu. Nu vreau să cauți nicăieri acum un serviciu plătit. Vreau să-ți oferi serviciile voluntar unei slujiri anume. Ai încredere în Mine că voi avea grijă de finanțe.“

Aș vrea să pot spune că m-am supus imediat cuvântului Domnului. Din nefericire, El avea dreptate. Nu mă încredeam în El pentru bani. Nu mi se părea corect ca un bărbat să nu lucreze pentru a-și susține familia, dacă este în stare. Deci, Domnul a văzut că nu eram în stare. El nu mi-a vindecat spatele și durerea continuă, iar stresul a devenit de nesuportat. Tot timpul El îmi repeta același mesaj în jurnalul meu. În cele din urmă, am crezut cuvântul Lui, am abandonat căutarea de loc de muncă și m-am oferit voluntar la biserica pe care o specificase El. Cred că am sperat că odată ce va vedea ascultarea mea El ar fi considerat că mi-am învățat lecția credinței și mi-ar fi dat un loc de muncă plătit. Mă înșelam.

Timpe de opt luni nu am fost angajat. Nu aveam casă, mașină și venit, pentru că toate se datorau vechii mele biserici. În fiecare săptămână Îl întrebam pe Domnul dacă nu aș putea găsi un serviciu plătit, și în fiecare săptămână El spunea: „Așteaptă și încrede-te în Mine“. Încet am început să recunosc puterea Lui la lucru pentru mine. El S-a îngrijit să ofere familiei mele o casă și o mașină. Nu am rămas în urmă cu plata niciunei facturi. În ultimele două luni în care nu am fost angajat am avut în cont mai mulți bani rămași decât am avut vreodată în toată căsnicia noastră de până atunci. Încă nu știu cum a făcut El asta, dar m-a convins că El era demn de încrederea mea. Numai atunci m-a lăsat să accept un salariu regulat.

În timpul acelor opt luni, au fost momente când m-am uitat la modul în care am fost tratat de către El și de către poporul Lui, pe care l-am slujit cu credincioșie și cu cele mai bune abilități ale mele, și am simțit că pur și simplu nu era drept. Dacă mă lăsam copleșit de circumstanțele din viața mea, era ușor să cad în depresie.

Dar când îmi concentrez atenția asupra cuvântului și viziunii lui Dumnezeu, ca să devin un om mai matur al lui Dumnezeu, cu credință mai puternică în El, cum aș putea să rămân descurajat? Deși nu eu am ales circumstanțele și de multe ori ele erau nefericite, exista un scop al lui Dumnezeu în toate acestea! Dumnezeu încă era în control și lucra pentru binele meu.

Dumnezeu a promis că întristarea care vine asupra noastră va produce o greutate eternă de slavă, un giuvaer minunat și nepieritor. Dar această promisiune are o condiție. Scopurile depline ale lui Dumnezeu în inimile noastre se vor împlini doar „când ne uităm nu la lucrurile care se văd, ci la lucrurile care nu se văd“. Trebuie să ne luăm ochii de la durere și să-i ațintim la slavă. Trebuie să vedem dincolo de ceea ce înseamnă și să vedem sfârșitul. Părerile de rău din viața noastră sunt doar temporare, deși pot dura luni sau chiar ani. Prin comparație cu eternitatea, ele nu sunt decât de moment.

În acele perioade de presiune, în timpul încercărilor din viață, *avem nevoie* de revelație. Trebuie să-L întrebăm pe Domnul ce face El prin asta. Trebuie să avem o viziune care să ne poată purta de partea cealaltă. Dacă vom asculta vocea lui Dumnezeu, dacă vom căuta viziunea Lui și ne vom baza pe ceea ce primim, nu trebuie să fim măcinați de disperare, ci putem fi biruitori, plini de bucurie și de harul lui Dumnezeu.

Păcatul nemărturisit

Cunoașterea faptului că avem păcat nemărturisit în viețile noastre, că suntem vinovați înaintea unui Dumnezeu sfânt, ne poate aduce și ea la depresie. David a vorbit pentru fiecare dintre noi când a spus: „Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine“ (Psalm 38:4). Păcatul nemărturisit aduce cu el împovărare, depresie și boală în trup.

De ce ne ia atât de mult timp până să ne pocăim? Ne înșelăm singuri crezând că dacă îi facem pe plac firii putem obține plăcere de durată? Nu înțelegem că firea nu este niciodată satisfăcută, ci este o dorință aprigă a cărei putere nu face decât să crească dacă a tratată cu indulgență? Suntem prea mândri să ne recunoaștem slăbiciunea înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor?

Încheie legământ cu tine însuși că nimic nu va mai sta în calea unei conștiințe curate înaintea Domnului. Angajează-te la mărturisirea zilnică și instantanee a fiecărui păcat de care te convinge Duhul Sfânt. Pocăiește-te din toată inima și primește curățarea pe care o aduce sângele lui Isus. Fii restaurat în bucuria mântuirii tale.

Dacă mărturisirea tuturor păcatelor cunoscute încă te lasă cu vinovăție depresivă, studiază din nou capitolul despre pârâș și Mângâietor. Asigură-te că nu accepți condamnarea falsă din partea dușmanului care încearcă să te paralizeze cu depresie. Caută sprijin la consilierii tăi spirituali, dacă este nevoie, să te ajute să vezi diferența. Apoi umblă în bucuria unei inimi curățate!

Religiozitatea

Aici am ajuns la catalizatorul depresiei cu care m-am luptat eu atât de mulți ani. În zelul meu, înainte de a stabili o comuniune cu Dumnezeu, am trăit sub o lungă listă de reguli creștine despre care credeam că se așteaptă de la mine să le respect. Am studiat cu sinceritate Cuvântul și am notat toate poruncile și principiile pe care le-am găsit. Îmi începeam fiecare zi cu această listă în față, făcând tot posibilul să mă conformez standardelor ei. Domenii întregi din viață au fost tăiate și aruncate, ucigând personalitatea și creativitatea mea. De exemplu, trăirea vieții creștine era o acțiune serioasă și nu era timp să mă joc sau să mă distrez. Emoțiile erau expresia sufletului, nu a duhului (sau așa credeam eu) și de aceea ele erau negate și stinse. Fiecare zi devenea o strădanie sumbră de a primi aprobare de la mine și de la Dumnezeu. Și fiecare zi devenea un eșec care mă dezamăgea, pentru că eram departe de a-mi atinge ținta. Depresia a devenit un dușman permanent.

Creștinismul meu se redusese la o religie. La fel ca galatenii, deși Îl promisem pe Hristos prin credință, încercam să trăiesc pentru El prin propria mea putere (Galateni 3:1-3).

Religia și creștinismul sunt diametral opuse una față de alta. Religia este un set de reguli stabilite; creștinismul este o relație. Religia stinge creativitatea; creștinismul sporește și eliberează creativitatea Creatorului prin noi.

Religia aduce o apăsare în duhurile noastre când vedem îndatorirea măreață și incapacitatea noastră de a o îndeplini; creștinismul aduce o ușurare a inimilor noastre când acceptăm puterea lui Dumnezeu de a face voia Lui. Religia înseamnă muncă din greu; creștinismul este odihnă și joacă, pentru că am încetat să facem lucrările noastre (Evrei 4). Religia se exprimă prin perfecționism, unde eu mă străduiesc cât pot să fac ce este corect; creștinismul se exprimă prin excelență, unde las ca ce are Dumnezeu mai bun să curgă prin mine. Religia hrănește depresia; creștinismul produce bucurie.

Cum m-am eliberat din sclavia religiozității?

Când am învățat să aud vocea lui Dumnezeu, am descoperit pe Cineva foarte diferit de imaginea pe care mi-o făcusem în minte.

Am auzit cuvinte de dragoste și iertare și acceptare. Am văzut pe Cineva Care a investit timp să fie cu prietenii Lui, să Se joace cu copiii sau pur și simplu să stea singur și să se relaxeze. Cel mai important, am găsit pe Cineva în mine care nu numai că a putut să țină Legile lui Dumnezeu în viața Lui pământească, dar care vroia să le țină prin mine! Am descoperit că mă puteam baza pe curgerea de har care trăia în mine pentru a birui orice ispită care venea în calea mea.

Dacă ești legat de legalismul religiei și te confrunți cu depresia, poți fi liber. Ia contact cu Cel Sfânt care locuiește în tine. Ascultă cuvintele Lui care sunt adevărul. Privește viziunea Lui de slavă. Uită-te în sus și bucură-te!

Lipsa de disciplină personală

Adesea noi trecem cu vederea această posibilitate atunci când căutăm cauza depresiei noastre. Mai ales dacă este modul nostru normal de viață, putem să nu recunoaștem că există un alt mod, mai bun.

Dacă nu am scopuri clare, inspirate divin, pentru viața mea, mă voi trezi că alunec în depresie. Nu știu unde sunt, unde mă duc sau dacă sunt pe calea cea bună pentru a ajunge acolo. Sunt pe un drum care nu duce nicăieri și vreau să cobor.

Este foarte important să știu ce vrea Dumnezeu să fac în fiecare zi. Acest lucru este important mai ales pentru oamenii care sunt propriii lor angajatori, pentru cei neangajați sau pentru casnice. Dumnezeu poate să mă călăuzească spre sarcinile evidente care stau în calea mea, dar dacă sunt trimis către ele de Dumnezeu lucrez cu sentimentul unui scop divin și cea mai pământească sarcină devine plină de semnificație. Nu înseamnă că trebuie să am o întâlnire lungă de rugăciune înainte să fac orice.

În general, dacă trăiesc în ascultare de Hristos și inima mea este concentrată să-L slujească numai pe El, curgerea spontană de gânduri și îndemnuri sunt de la Domnul. Ideea este să învățăm să fim sensibili și să răspundem la vocea spontană a lui Dumnezeu, nu să fim controlați de evidența pe care o văd ochii fizici.

Indecizia, de asemenea, poate aduce depresie. Ne confruntăm cu o decizie importantă. Timp de câteva săptămâni oscilăm între alternative. În cele din urmă, sub presiune, luăm o decizie, apoi petrecem următoarele săptămâni întrebându-ne dacă decizia noastră a fost înțeleaptă. Energia noastră se scurge și duhurile noastre devin deprimare. Nu există o cale mai bună?

Când trebuie să iau o decizie importantă, primul meu pas este cercetarea. Citesc tot ce găsesc în legătură cu acel subiect. Caut oameni ai lui Dumnezeu care sunt pregătiți și experimentați în domeniul pe care îl vizez și primesc sfatul lor. Când sunt sigur că am toate

datele disponibile, îl aduc în prezența Domnului. Prin jurnal, cer și primesc călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Din moment ce vorbim de o decizie importantă, voi supune apoi ceea ce cred că a fost vocea lui Dumnezeu consilierilor mei spirituali, pentru confirmare sau ajustare. În cele din urmă, când sunt mulțumit că am făcut tot ce îmi cere Dumnezeu, iau decizia și acționez conform ei. Nu-mi permit să o pun la îndoială, chiar dacă rezultatele nu sunt ce am anticipat eu. Pur și simplu mă îndredințez Celui Care m-a călăuzit și Care poate face ca toate lucrurile să lucreze pentru binele meu, chiar dacă eu fac o greșală.

Pare un proiect care consumă destul de mult timp. Ce facem cu deciziile care trebuie luate repede? Atunci pur și simplu mă încred în Duhul Care trăiește în mine să-mi dea înțelepciune pentru nevoia de moment. Întotdeauna este timp să reduci la tăcere tensiunile exterioare și să percepi vocea blândă a lui Dumnezeu din interior.

Urmează călăuzirea Lui cât poți de bine. Din nou, nu-ți îngădui să te îndoiești. Chiar dacă faci o greșală, Dumnezeuul tău este destul de mare să întoarcă într-un fel situația astfel încât să-și împlinească voia pentru binele tău. Încrede-te în El!

Proasta îngrijire a trupului

Alimentația proastă, lipsa de exerciții fizice și obiceiurile legate de somn pot contribui toate la depresie. Există câteva alimente care aduc o încetinire a trupului și a duhului. Dacă mâncăm prea mult devenim supraponderali, ceea ce duce la o imagine de sine scăzută, care hrănește depresia. Avem nevoie de o viziune a noastră mâncând doar pentru slava lui Dumnezeu și dezvoltând trupul sănătos pe care Dumnezeu a intenționat ca noi să-l avem (1 Corinteni 10:31).

Studiile au arătat că oamenii care suferă de depresie se vor elibera din sclavia ei de două ori mai repede dacă fac exerciții fizice. Află ce tip de exercițiu a conceput Domnul pentru tine și bazează-te pe puterea Lui pentru a-l face. Așa cum trupul tău răspunde, așa va răspunde și duhul tău, și zorii bucuriei vor începe să treacă prin norii depresiei.

Cumva în cercurile creștine a apărut ideea că este cu atât mai spiritual cu cât dormi mai puțin. Dacă ești plecat până la miezul nopții să slujești și te trezești la 4 să te rogi trei ore, atunci ești un super sfânt. Poate ești unul dintre acei oameni care au nevoie de patru ore de somn pe noapte. Dacă e așa, e minunat! Dar cei mai mulți dintre noi nu suntem așa. Cei mai mulți dintre voi vom fi extrem de oboșiți și deprimați dacă vom încerca să menținem un astfel de program.

Este important să ne simțim liberi să ne retragem și să ne odihnim pentru un timp. Uneori cel mai spiritual lucru pe care îl poți face este să te bagi în pat să dormi.

Dacă ai mai multe de făcut decât poți într-o zi de 16 ore, faci mai mult decât vrea Dumnezeu să faci. Află care sunt așteptările Lui pentru viața ta și fă numai acele lucruri.

Uneori ai nevoie chiar de o vacanță. Dacă studiezi legile din Vechiul Testament, vezi că Dumnezeu a stabilit câteva perioade de sărbătoare. În timpul acestor sărbători toți oamenii trebuia să-și lase casele și treburile zilnice și să călătorească spre Ierusalim pentru o „petrecere colectivă“ uriașă. Într-adevăr, erau obligații spirituale de îndeplinit, dar cea mai mare parte a timpului o petreceau mâncând, bând, dansând, jucându-se și vorbind cu prietenii. Nu fi surprins dacă Domnul îți spune că și tu ai nevoie uneori de o vacanță.

Boală/Disfuncție fizică

Răul fizic și boala pot deveni catalizatorii care ne aruncă în depresie. Există câteva motive pentru asta. Stările trupului nostru au un efect direct asupra stării noastre spirituale. Când boala fizică ne chinuie, este ușor să cădem pradă slăbiciunilor spirituale de îndoială, frică și depresie.

Un mod prin care acea boală fizică poate grăbi depresia este printr-o scădere a nivelurilor noastre de energie. Când tot ce facem pare să necesite mai mult efort decât putem noi să depunem se poate instala descurajarea. Dacă rugăciunile noastre pentru vindecare nu primesc răspuns în modul în care am sperat noi, îndoiala poate conduce la disperare. În special durerea și suferința de lungă durată și care reapare sunt soluri fertile pentru semințele depresiei.

Și dezechilibrele chimice pot cauza crize de depresie.

Emoțiile noastre sunt strâns legate de sistemele chimice, endocrine și hormonale din trupurile noastre. Un motiv pentru care exercițiile fizice sunt atât de eficiente în lupta împotriva depresiei este că ele eliberează în trupurile noastre substanțe chimice care duc la o stare de bine. Multe femei descoperă că în anumite perioade previzibile sunt cufundate în întunericul disperării. Dacă poți indica motivele acestor dezechilibre și poți recunoaște că ele sunt temporare, asta te poate ajuta să supraviețuiești până vezi din nou lumina zilei.

În timpul acestor zile răsfață-te puțin. Fă o baie cu spumă sau relaxează-te într-o cadă cu apă fierbinte. Nu accepta nicio presiune sau responsabilitate suplimentară nenecesară. Roagă-l pe soțul tău să aducă cina acasă. Nu lua nicio decizie pripită și evită conflictele dacă e posibil. Citește o carte și mergi la culcare devreme. Sunt șanse mari ca, atunci când te trezești, norul să fi trecut și să te poți bucura din nou de bunătatea lui Dumnezeu.

Există oameni care suferă de depresie continuă din cauza disfuncțiilor chimice sau tulburărilor glandulare. Aproape că am ezitat dacă să menționez măcar aceasta ca posibilitate pentru că oferă o scuză atât de ușoară celor care poate nu vor să își asume responsabilitatea pentru sănătatea lor emoțională. Dar dacă îți examinezi viața cu atenție sub iluminarea Duhului și ești absolut convins că ascuți doar vocea lui Dumnezeu și vezi viziunea Lui, și totuși depresia te ține în stăpânirea ei, ar trebui să iei în considerare posibilitatea unei cauze fizice. Caută-L cu pasiune pe Dumnezeu pentru vindecare și dacă vindecarea întârzie primește îngrijire medicală de la profesioniști pentru a controla dezechilibrul până când Domnul corectează asta. Viața din belșug este o viață de bucurie și Dumnezeu vrea ca *tu* să o experimentezi!

Învăță să te rogi când ești deprimat

În excelenta carte a lui Tim LaHaye *Cum să biruiești depresia*, el vorbește despre un grup de studenți creștini la colegiu care sufereau de depresie. Grupul a fost împărțit în trei. Primul segment a primit consiliere de grup și individuală despre cum să-și îmbunătățească atitudinile mentale.

Al doilea grup s-a întâlnit pentru rugăciune cu un consilier care i-a învățat cum să se roage corect. Al treilea grup a fost trimis acasă să se roage pentru problemele sale. Rezultatele au fost uimitoare.

Grupul al doilea, care a fost călăuzit în rugăciune, a arătat cel mai mare procent de îmbunătățire. Grupul al treilea, care a fost pur și simplu încurajat să se roage, nu a arătat vreo îmbunătățire și unii chiar au ajuns mai rău. Asta îmi spune că există moduri de a te ruga pentru a vindeca depresia care sunt de ajutor și moduri care nu sunt de ajutor.

Psalmul 31 oferă un format excelent de rugăciune pentru persoana deprimată. Deși nu vom scrie întregul capitol aici, te încurajez să-l citești din Biblie.

În Biblia mea el se intitulează „Un psalm de plângere și laudă“.

La momentul scrierii lui, David ne apare confruntându-se cu unii dintre catalizatorii de care am vorbit. Circumstanțele din viața lui îl încercau, greutatea păcatului lui apăsa peste el și sunt și aluzii la o boală în trup. Dar, în ciuda tuturor acestor condiții negative din viața lui, remarcăți cum își începe el psalmul:

„Doamne, în Tine mă încred: să nu fiu dat de rușine niciodată. Izbăvește-mă, în dreptatea Ta. Pleacă-Ți urechea spre mine, grăbește de-mi ajutor! Fii pentru mine o stâncă ocrotitoare, o cetățuie unde să-mi găsesc scăparea! Căci Tu ești Stânca mea, Cetățuia mea și, pentru Numele Tău, mă vei povățui și mă vei călăuzi... Tu ești Ocrotitorul meu...”

David nu-și începe imediat rugăciunea cu recitarea plângerilor lui. În loc de asta, el își îndreaptă ochii spre Domnul, își concentrează atenția asupra bunătății și binecuvântărilor Lui, se liniștește în prezența Lui. El își stabilește corect prioritățile. El își declară răspicat încrederea și devotamentul față de Dumnezeu lui. El stabilește un focus corect încă de la început. În versetul 6 el începe să facă aluzie la problemele lui și în cele din urmă, în versetul 9, începe să-I prezinte Domnului părerile de rău și nevoile.

„... sunt în strâmtorare: fața, sufletul și trupul mi s-au topit de întristare; mi se sfârșește viața de durere și anii în suspine. Mi s-au sleit puterile din pricina fărâdelegii mele și-mi putrezesc oasele...”

Viața lui nu mergea bine deloc. Dușmanii căutau să-i ia viața. Prietenii pretindeau că nu-l cunosc. Numele lui era defăimat în întreaga țară. Vinovăția păcatului lui atârna deasupra lui și trupul lui era bolnav și avea dureri. Odată ce a fost în prezența lui Dumnezeu, el a simțit o libertate de a-și exprima toate fricile, mâniile, durerile și părerile de rău. Dar nu s-a oprit aici. Dacă rugăciunile noastre sunt numai o trecere în revistă a problemelor noastre, nu este viață în ele, ci numai moarte.

Imediat ce David și-a vărsat toate problemele înaintea Domnului, el și-a reafirmat încrederea că Dumnezeu îl va elibera de ele.

„Dar eu mă încred în Tine, Doamne... Soarta mea este în mâna Ta; scapă-mă de vrăjmașii și de prigonitorii mei... Să nu rămân de rușine... cei răi să se coboare muți în Locuința morților...”

De la versetul 14 la 18, David Îi spune Domnului cum i-ar plăcea lui să rezolve El situația, accentuând mereu faptul că Domnul este în control și că poate să elibereze.

În cele din urmă, în versetele de la 19 la 24, David își încheie rugăciunea cu laudă, dragoste și speranță.

„Cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei care se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine... Binecuvântat să fie Domnul, căci Și-a arătat în chip minunat îndurarea față de mine; parc-aș fi fost într-o cetate întărită...”

Numai după ce L-am atins pe Dumnezeu încercările din viața noastră pot să se transforme în motiv pentru laudă și bucurie. Numai când am auzit cuvintele Lui de mângâiere și înțelepciune, numai când am văzut viziunea lui de bucurie înaintea noastră putem ieși din groapa depresiei la lumina slavei Lui.

Rezumat

Rădăcina celor mai multe depresii este autocompătămirea, care este un rezultat direct al pierderii focusului divin și al eșecului de a-L vedea pe Dumnezeu.

Există mulți catalizatori care pot contribui la incursiunea noastră în „mlaștina descurajării”. Printre cei mai comuni se numără încercările din viață, păcatul nemărturisit, lipsa de disciplină personală, proasta îngrijire a trupului și boala sau disfuncțiile fizice. Fiecare dintre aceste „cauze” poate fi învinsă dacă ne întoarcem la focusul nostru divin liniștindu-ne, auzind vocea lui Dumnezeu, văzând viziunea Lui și acționând în ascultare de ea.

Nu pretind că acest capitol include răspusul complet la problema depresiei. Eu doar ofer răspunsurile despre care am descoperit până acum că mi-au fost de ajutor mie și celor cărora le-am împărtășit.

Răspuns

Este vreodată depresia o problemă în viața ta? Cât de persistentă e problema? Poți vedea că în acele momente ți-ai pierdut focusul divin?

Suferi acum de depresie? Ai putut să recunoști catalizatorii care te-au aruncat în acest întuneric? Vrei să vii la Isus, liniștindu-te în prezența Lui și lăsându-L să îți spună cuvinte de credință și speranță și înțelepciune, restaurându-ți perspectiva divină? Vrei să-L vezi pe Dumnezeu în viața ta și în circumstanțele vieții tale? Fă asta acum și intră în bucuria Domnului tău.

VICTORIE PRIN MOARTE ȘI ÎNVIERE

Sunt domenii în care există păcat în viața ta, păcat împotriva căruia te-ai luptat mult timp fără să obții o victorie de durată?

Cuvintele „consacrare“, „sfințenie“ și „negare de sine“ aduc în inima ta un sentiment de vinovăție și de eșec? Ai încercat să-ți aduci trupul ca o jertfă vie, ca să-l vezi că se dă jos de pe altar? Te întrebi vreodată dacă mesajul creștin despre eliberarea de păcat nu este cumva o promisiune goală, fără speranță de împlinire? În inima ta au ecou cuvintele apostolului Pavel „Nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?“ (Romani 7:24)?

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!“ (Romani 7:25). Există o cale de eliberare! Promisiunile din Cuvânt sunt întotdeauna adevărate. Eliberarea de păcat și o viață de sfințenie sunt la dispoziția copiilor lui Dumnezeu. Dar este un sigur mod de a le găsi. În centrul Evangheliei, umbrind orice altă doctrină și dogmă, stă ferm o cruce.

Moartea lui Isus, Fiul sfânt și fără prihană al lui Dumnezeu, pe cruce, a plătit pentru totdeauna datoria pentru vina noastră și ne-a salvat de moartea eternă. A fost singurul mod posibil.

Noi eram cu El în acea zi. Noi am fost răstigniți cu Hristos (Galateni 2:20). Noi am murit și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Îl facem pe Isus Domnul vieților noastre, din punct de vedere filosofic, decizia noastră a fost luată. Din punct de vedere al poziției, s-a făcut.

Totuși, rămâne acest conflict din carnea noastră. „Binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac“ (Romani 7:19). Dacă sunt mort, de ce mă port într-un mod atât de viu?

Rămâne o cruce personală pe care trebuie să o luăm zilnic (Luca 9:23). Trebuie să învățăm să ne considerăm pe noi înșine morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos (Romani 6:11).

Acest lucru este atât de important, pentru că, deși moartea pe cruce față de toate dorințele noastre egoiste este o necesitate absolută, nu este scopul final.

Moartea este doar un prag, o cale spre un final. Scopul ultim al creștinismului este ca noi să putem trăi în viața de înviere, și acum, și în eternitate. Avem nădejdea glorioasă a învierii trupurilor noastre fizice care ne întărește în fața terorii morții și ne ridică în fața părerii de rău cauzate de doliu. La fel, avem nădejdea vieții de înviere în duhurile noastre, ca să ne susțină în moartea eului nostru vechi, trupului nostru de păcat (Romani 6:6).

„Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă, prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii, ci dați-

vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“ (Romani 6:8-13).

Faptul că am murit cu Hristos pe cruce este o realitate absolută.

Responsabilitatea mea când e să mor în fiecare zi este să-mi amintesc acest adevăr, să socotesc sau să consider că este așa și să proclam asta în viața mea.

Când mă uit în Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai văd Legea pledând la judecată împotriva mea. În loc de asta, Îl văd pe Isus împlinind Legea și în viața Lui pământească, și prin mine. Nu încerc să păzesc Legea prin răstignirea firii mele, ci mă bazez pe faptul că am fost deja răstignit.

Nu mă războiesc împotriva pasiunilor păcătoase care se ridică în mine să mă ispitească la rău. În loc de asta îmi întorc ochii de la dorințele carnale și contemplan realitatea că sunt îmbrăcat cu Hristos, că plinătatea vieții Lui locuiește în mine, că păcatul nu mai are putere asupra mea și că sunt liber să trăiesc o viață sfântă. Și eu „cu fața descoperită, privesc ca într-o oglindă slava lui Dumnezeu și sunt schimbat în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Corinteni 3:18). Dacă îmi voi seta mintea asupra firii mele păcătoase și a puterii aparente pe care păcatul o are asupra mea, voi deveni frustrat și descurajat. Dar dacă îmi setez mintea asupra Duhului și a puterii învierii Lui curgând prin mine, întărindu-mă pentru a birui orice vrăjmaș, experimentez viața și pacea (Romani 8:6).

Cum pot fi puse în practică în viața mea de zi cu zi aceste idei teologice? Când ispita lovește, cum pot să mă socotesc mort pentru păcat, dar viu pentru Hristos? De exemplu, să presupunem că un prieten în care am avut încredere îmi trădează încrederea. Prima mea reacție, instantanee, este de durere, care se va manifesta prin furie și imbold la răzbunare. Acesta este eul meu vechi în reacțiune. Până acum, nu am păcătuit; sunt ispitit puternic. În acest moment, nu voi deschide gura sau nu voi acționa în niciun fel, pentru că știu că dacă voi face asta voi păcătui, din moment ce voi acționa din sinele meu.

În loc de asta, îmi voi întoarce gândurile interioare spre Hristos Care trăiește în mine. Îmi voi aduce în minte faptul că sunt mort față de răspunsurile personale. Chiar dacă pot să mă ispitească, ele nu au putere asupra mea, să mă facă să mă supun lor. Mă voi concentra asupra lui Hristos, Care este viața mea, rugându-mă: „Doamne, mă simt rănit și mânios. Nu am puterea să iert. Dar, Doamne, Tu ești izvorul etern care curge prin mine. Tu ai iertat chiar și în mijlocul celei mai profunde agonii. Fii pentru mine acum tot ce am eu nevoie. Uplete-mă cu dragostea Ta, iertarea Ta, înțelegerea Ta și mila Ta. Mistuiește cu harul Tău tot ce s-ar putea ridica împotriva mea.“ Uneori treptat și uneori instantaneu, va veni o eliberare de durere și mânie și a o izvorâre a Duhului lui Hristos din interior. Când toate răspunsurile mele din fire au fost mistuite în Isus, îi pot răspunde prietenului meu cu caracterul lui Hristos. Pot deveni un slujitor sau un reconciliator și un mesager al păcii.

Pot să trec prin acest proces în câteva secunde, minute, ore, luni sau chiar ani. Dacă aleg să hrănesc rănilor mele sau să mă agăț de răspunsurile mele firești la ispită, nu voi trece niciodată dincolo de reacțiile mele egoiste. Dacă mă concentrez asupra ispitei și asupra puterii ei aparente asupra mea, încercând să mă lupt cu firea folosind firea, voi trăi în înfrângere. Dar dacă mă liniștesc în prezența lui Dumnezeu, îmi exprim nevoia și slăbiciunea în fața Lui și Îi îngădui să răspundă cu cuvinte de har și viziuni ale victoriei, voi birui. Reacțiile mele automate și spontane la toate lucrurile din viață trebuie să fie să trec repede prin toate etapele morții și învierii. Scopul meu final în viață este să trăiesc întotdeauna în etapa finală, stând în pace cu Isus în timp ce merg prin viață.

Există trei perspective diferite pe care le pot avea în calitate de creștin. Îmi pot aținti ochii la *sine, care este viu*, ceea ce în esență înseamnă să trăiesc ca un necreștin. Când apare ispita înaintea mea, mă dau bătut fără luptă. Poate am o înțelegere falsă a păcatului și cred că

răspunsul imediat al firii mele este un păcat, și de aceea, din moment ce am eșuat deja, pot la fel de bine să termin acțiunea. Dar păcatul nu apare până când nu acționez pe baza reacției sinelui. Dacă trăiesc cu această perspectivă, voi trăi în eforturile mele proprii, în durere, mânie, represalii și voință proprie. Voi experimenta anxietăți, frici și urcușuri și coborâșuri emoționale extreme.

În al doilea rând, îmi pot aținti ochii asupra *sinelui, care este mort*. Voi încerca să scot întunericul păcatului afară din viața mea prin propriile mele eforturi. Vo deveni un zombi religios, reacționând nici din sine, nici de la Hristos. Voi deveni lipsit de viață, plictisit și foarte religios. Nu va exista nicio scânteie, nici personalitate, și nu va fi loc pentru amuzament, încântare sau activități vesele. Viața mea nu se va concentra decât asupra activităților religioase.

Cu siguranță nu recomand niciuna din perspectivele de mai sus. În loc de asta, am ceva diferit asupra căruia să mă concentrez, asupra lui *Hristos care trăiește în mine*. Deși recunosc că am fost răstignit și că sinele vechi este mort, îmi dau seama, de asemenea, de faptul că am fost înviat cu Hristos și că acum trăiesc cu puterea învierii.

Când văd o zonă de întuneric în viața mea, o scot afară întorcându-mă la lumină, aducând prezența lui Hristos în ea. Ca rezultat, încep să trăiesc cu viața lui Isus. Devin iubitor, grijuliu, plin de credință, bun, înțelept și liber. Pentru că eu sunt vindecătorul durerilor mele, eu pot fi folosit pentru a vindeca durerile altora. Caracterul lui Hristos devine manifest în mine prin roada Duhului. Puterea lui Hristos devine manifestă prin darurile Duhului.

Nu e ușor, nici amuzant să răstignești dorințele firii. Să nu ne imaginăm că se poate intra ușor într-o viață de sfințenie. Vor exista durere și suferință.

Dar dacă vom suferi crucea vom găsi o eliberare plină de bucurie și o eliberare din robie pe care nu le-am experimentat niciodată.

Isus a venit pe pământ cu scopul clar de a muri pe cruce. Înainte să-Și înceapă lucrarea, El a postit 40 de zile și a biruit ispita de a găsi o cale mai ușoară să-Și împlinească scopul. În timpul anilor Lui de slujre, El a fost laudat ca Mesia și Împărat și I s-a oferit oportunitatea de a ocoli crucea și de a-Și întemeia împărăția altfel.

Fiecare ispită a trebuit biruită, una câte una, și Isus a spus iar și iar: „Doamne, nu voia Mea, ci voia Ta“.

În cele din urmă, în noaptea dinaintea morții Lui, a venit ora celei mai mari lupte. El știa ce Îi stă înaintea. Știa prețul care trebuia plătit. Acolo, în Getsimani, Isus a agonizat în rugăciune până când firea a fost biruită de Duh și încă o dată El a afirmat: „Nu voia Mea, ci a Ta“.

Isus nu a așteptat până când ei L-au dus la cruce ca să ia o decizie. Nu a așteptat până când spinii I-au străpuns fruntea ca să-Și predea voința. Bătălia a fost câștigată în Getsimani. Pentru că S-a rugat înainte, El a putut îndura crucea.

Și noi trebuie să venim în Getsimani. Deși noi am luat mai devreme decizia să-L urmăm, trebuie să o afirmăm în mod repetat în fiecare aspect al vieții noastre. Iar și iar, trebuie să stăm singuri cu Dumnezeu și să ne rugăm până când duhul nostru biruiește firea și putem spune: „Nu voia mea, ci a Ta“.

Apoi, când suntem în fața crucii și dorințele firii trebuie să moară, bătălia va fi fost deja câștigată.

Ce se întâmplă în Getsimani? Viziunea ne este restaurată și atenția ne este clarificată. Adesea noi ne rugăm știind că vrem să-L ascultăm pe Dumnezeu și dorind profund să facem asta, și totuși orbiți de dorințele firii noastre. Pentru că acele dorințe se conturează înaintea noastră ca fiind foarte mari, putem începe să ne concentrăm asupra lui și asupra tuturor

lucrurilor la care ni se cere să renunțăm. Sau putem vedea doar suferința pe care ne așteptăm să o îndurăm pentru a deveni liberi.

Putem deveni atât de concentrați asupra crucii încât să nu mai vedem scopurile învierii lui Dumnezeu de dincolo de ea. În Getsimani, Duhul ne va îndrepta cu blândețe atenția în afara noastră. El ne va arăta viața de sfințenie care curge în puterea de înviere care va fi a noastră. El ne va permite să devenim ca Isus, „care pentru bucuria care-I era pusă înaintea a suferit crucea“ (Evrei 12:2). Datorită Getsimani, vom putea privi dincolo de cruce spre înviere.

Rezumat

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică“ (Ioan 12:24,25). Moartea și învierea sunt cheile spre viața din belșug. Dacă ne agățăm de viața noastră, cerându-ne drepturile și bucurându-ne de păcatul nostru, o vom pierde. Dar dacă renunțăm la viața noastră, predându-ne drepturile și agățându-ne doar de Hristos, vom experimenta viața de înviere. Rода neprihănirii va începe să crească și noi vom deveni o oază de pace într-o lume obosită.

Răspuns

Îi vorbește Duhul inimii tale despre un domeniu din viața ta care trebuie răstignit? Îți vei găsi Getsimani-ul tău, locul tău de rugăciune unde să te poți ruga până la victorie?

Vei asculta vocea blândă a Duhului din tine, dându-ți înțelepciune, înțelegere și har? Vei primi viziunea pe care Isus vrea să ți-o insufle, aceea a unei vieți de sfințenie și puritate? Te vei agăța doar de cuvintele Lui și te vei concentra numai asupra viziunii Lui, lăsându-le să te conducă prin moarte la viața de înviere?

SĂ-L VEDEM PE DUMNEZEU ÎN TOATE

„Fericiți sunt cei săraci în duh, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu.“

Am încercat să determinăm ce înseamnă și ce nu înseamnă o inimă curată. Am sugerat faptul că o inimă curată este cea liberă de păcat, teamă, vinovăție, mânie, inferioritate, deprimare și de schilodirea din cauza unor traume din trecut. O inimă curată este plină de credință, speranță, dragoste și bucurie. Cei care au inima curată trăiesc cu conștientizarea identității lor în Hristos, ceea ce le dă victorie asupra păcatului.

Curățenia inimii vine doar prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Sfatul fraților și surorilor înțelepți poate fi folosit ca un instrument de corectare și vindecare, dar numai Duhul poate să taie împrejur inima și să o facă pură. Comuniunea cu Dumnezeu prin a ne liniști, a asculta vocea Lui, a privi să vedem viziunea Lui și a nota ceea ce vedem și auzim este unul dintre cele mai eficiente moduri de a avea o întâlnire vie cu Hristos. Când vom sta deoparte de toate celelalte voci care cer atenția noastră, când vom respinge orice viziune de frică, eșec și păcat, când ne vom concentra numai asupra Domnului și Mântuitorului nostru viu, Îl vom atinge pe Isus și atingându-L vom deveni întregi.

Pentru cei mai mulți dintre noi, să ajungem să avem o inimă curată este o luptă. Pentru unii, asta a însemnat să lase să se ducă mâniile și resentimentele care au reprezentat ani de zile definiția vieții lor. Pentru alții, asta a însemnat să spună „nu“ la multe cereri care apăreau în viața lor, pentru a-I putea spune „da“ numai lui Hristos. Iar pentru alții a însemnat timp petrecut în Getsimani, dobândind puterea de a îndura crucea astfel încât să trăiască în victoria învierii asupra păcatului. Pentru toată lumea a însemnat restaurarea focusului divin, o înnoire a abilității noastre de a-L vedea pe Dumnezeu și de a auzi vocea Lui în inimile noastre.

Acum, că am ajuns atât de departe, cum putem păstra o inimă curată? Cum putem trăi liberi de legăturile care ne-au ținut în trecut? Isus a spus că cei cu inima curată Îl vor vedea pe Dumnezeu. Cred că și inversul este la fel de adevărat: cei care Îl văd pe Dumnezeu au inima curată. De aceea cred că secretul pentru a menține o inimă curată este *să-l vezi pe Dumnezeu pretutindeni*.

Când mă închin este ușor să am o inimă curată. Nu mă refer doar la atunci când cânt; mă refer la momentele când ating inima lui Dumnezeu în închinare. Când mă închin, mă concentrez asupra Domnului și în timp ce privesc devin o reflectare a Lui. Problema vine când mă întorc de la închinare și mă uit la oameni, la întâmplările din lumea înconjurătoare. Cât de repede pierd sentimentul prezenței și puterii Lui! De aceea trebuie să învăț să-L văd pe Dumnezeu pretutindeni unde mă uit.

Îl pot vedea pe Dumnezeu în centrul tuturor lucrurilor pentru că „prin El toate lucrurile se țin împreună“ (Coloseni 1:17). Îl pot vedea în toate circumstanțele, pentru că El „face toate lucrurile după sfatul voii Sale“ (Efeseni 1:11). Îl pot vedea pe Hristos ca fiind centrul tuturor aptitudinilor mele spirituale, pentru că „prin El sunteți în Hristos Isus, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare“ (1 Corinteni 1:30). În văd pe El ca fiind centrul vieții mele, al mișcării mele și al existenței mele, pentru că „în El avem viața și mișcarea și ființa“ (Fapte 17:28).

Îl pot vedea pe Dumnezeu pretutindeni pentru că El este pretutindeni. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău? Și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuița morților, iată-Te și acolo. Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca“ (Psalm 139:7-10). David a învățat că și în cea mai groaznică situație, chiar și în iad, Dumnezeu era prezent și vizibil pentru ochiul credinței.

Profetul Habacuc vorbea despre o zi măreață în care întreaga lume va vedea așa cum a făcut-o David: „Căci pământul va fi plin de *cunoștința* slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă“ (Habacuc 2:14, sublinierea autorului). Remarcă, el nu a spus că va veni o zi în care slava Domnului va acoperi pământul. Într-adevăr, această zi este acum aici și a fost întotdeauna aici de la creație. În schimb era o recunoaștere a acestei slave, o cunoștință a ei, o abilitatea de a vedea slava, care va acoperi pământul. Când omul a căzut, el și-a pierdut capacitatea de a vedea realitatea spirituală. Când suntem născuți din nou recâștigăm această capacitate dacă vrem pur și simplu să o primim. De aceea rugăciunea noastră trebuie să fie întotdeauna „Deschide-mi ochii să văd...“ (Psalm 119:18).

Dumnezeu revelat în creația Lui

„Încă de la facerea lumii însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți“ (Romani 1:20). Este atât de mult din Dumnezeu care poate fi văzut în ceea ce a creat El. Dacă ochii noștri vor fi deschiși, vom învăța adevăruri divine prin cele patru anotimpuri, prin ploaie și soare, prin păsări și animale. Vom deveni mai familiarizați cu Prietenul nostru drag văzându-L în lucrarea mâinilor Lui. Sunt numeroase versete minunate care vorbesc despre prezența lui Dumnezeu în natură.

„Ascultați, ascultați trăsnetul tunetului Său, bubuitul care iese din gura Lui! Îl rostogolește pe toată întinderea cerurilor și fulgerul Lui luminează până la marginile pământului. Apoi se aude un bubuit, tună cu glasul Lui măreț, și nu mai oprește fulgerul de îndată ce răsună glasul Lui. Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat; face lucruri mari pe care noi nu le înțelegem. El zice zăpezii: «Cazi pe pământ!» Zice același lucru ploii, chiar și celor mai puternice ploi. Pecetluiește mâna tuturor oamenilor, pentru ca toți să se recunoască de făpturi ale lui. Fiara sălbatică se trage într-o peșteră și se culcă în vizuina ei. Vijelia vine de la miazăzi și frigul, din vânturile de la miazănoapte. Dumnezeu, prin suflarea Lui, face gheața și micșorează locul apelor mari. Încarcă norii cu aburi și-i risipește scânteietori; mișcarea lor se îndreaptă după planurile Lui, pentru împlinirea a tot ce le poruncește El pe fața pământului locuit. Îi face să pară ca o nuia cu care lovește pământul sau ca un semn al dragostei Lui“ (Iov 37:2-13).

Ce demonstrație a puterii Lui eterne! Isus ne ia în natură pentru a ne oferi o imagine a naturii divine a Tatălui Lui.

„Uitați-vă la păsările cerului; ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?... Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu atât mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate aceste lucruri...“ (Matei 25-34).

Când vedem bunătatea și îndurarea plină de afecțiune pe care le acordă Dumnezeu creaturilor care aparent sunt cele mai neimportante din lumea Lui, învățăm mai multe despre

dragostea și purtarea de grijă eterne pe care le are pentru noi. Când Îl vedem pe El, credința noastră crește și inimile noastre sunt vindecate.

Când David a vrut să descrie atributele invizibile ale Dumnezeuului Lui, și el s-a îndreptat spre natură pentru a găsi cuvintele potrivite.

„Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri și credincioșia Ta, până la nori. Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu și judecățile Tale sunt ca adâncul cel mare. Doamne, Tu sprijini pe oameni și pe dobitoace! Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul Casei Tale și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții: prin lumina ta vedem lumina“ (Psalm 36:5-9).

Numai imensitatea creației Lui ar putea începe să se compare cu imensitatea caracterului lui Dumnezeu.

Fie ca rugăciunea noastră să fie încontinuu: „Deschide-mi ochii, Doamne, să Te pot vedea în creația Ta minunată.“

Dumnezeu revelat în creșterea spirituală

Înainte să devin creștin credeam că sunt în controlul vieții mele, luând propriile mele decizii, făcând ce vreau.

Deși acest lucru nu era adevărat, pentru că eram sub autoritatea prințului stăpânirilor din văzduh, fusesem înșelat să cred că eu eram la butoane.

Când am devenit creștin am dus acest mit în noua mea viață. Pentru că Îl urmam pe Hristos, acum Îl ascultam pe El și duceam o viață evlavioasă, dar prin propria mea putere.

Mi-au trebuit mulți ani de frustrare și eșec ca să învăț că omul firesc nu poate trăi niciodată o viață supranaturală. Numai prin puterea Duhului care lucrează în noi este posibilă viața creștină. Dacă voi uita că eu am murit și că Hristos este acum sursa vieții mele voi ajunge să fiu iar copleșit de eforturile mele de a respecta Legea și voi pierde inima curată pe care am primit-o.

Nu că nu mă mai lupt să fiu neprihănit, dar acum lupta mea nu este prin propria mea putere, ci prin puterea Lui, care lucrează cu putere în mine, făcându-mă întreg în Hristos (Coloseni 1:28,29). De aceea, când sunt chemat să împlinesc poruncile Lui, fac un pas înapoi în mine însumi și Îl chem pe Sigurul Care poate cu adevărat să facă asta.

De exemplu, Ioan ne amintește că „dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi“ (1 Ioan 4:12).

Nu putem să ne iubim unii pe alții prin propriile noastre puteri.

Dacă vom iubi, va fi numai datorită dragostei lui Dumnezeu care rămâne în noi.

Dacă există vreun domeniu al creșterii spirituale în care te lupti să ai biruință, vino și adu-I luptele tale Celui care poate și care a și câștigat deja războiul. Recunoaște că nu ești decât o mlădiță altoită în Viță, sprijinită și susținută de viața Altcuiva (Ioan 15:5). Cere-I să-ți deschidă ochii să vezi mâna Lui la lucru în viața ta, transformându-te după chipul Său.

Dumnezeu revelat în munca și slujirea de zi cu zi

Ce bine ar fi dacă am fi implicați mereu în închinare și slujire!

Cât de ușor ar fi să-L vedem pe Hristos atunci! Dacă credem asta, atunci credem o altă minciună a lui satan, aceea că în viață există o separare între partea seculară și cea sacră. În Hristos nu există această separare. Toate lucrurile din viață devin un act de închinare pentru cei care Îl văd pe Dumnezeu în toate.

„Orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus“ (Coloseni 3:17). Fie că sunt acasă, fie că sunt la serviciu sau la biserică, tot ce fac eu trebuie

să fie făcut în Hristos. Soțiilor, fiți supuse ca Domnului (Efeseni 5:22). Bărbaților, iubiți așa cum a iubit Hristos (Efeseni 5:25). Copiilor, ascultați în Domnul de părinții voștri (Efeseni 6:1). Părinților, creșteți-vă copiii în mustrarea Domnului (Efeseni 6:4). Angajaților, ascultați de angajatorii voștri ca de Hristos (Efeseni 6:5,6). Angajatorilor, purtați-vă corect cu angajații voștri înaintea Domnului (Efeseni 6:9).

Dacă oferi o cană de apă rece cuiva însetat, faci asta în Domnul. Dacă oferi de mâncare cuiva înfometat, faci asta pentru El. Dacă vizitezi un bolnav sau un prizonier Îl slujești pe Hristos (Matei 25:31-46). Dacă ochii tăi sunt deschiși, El este pretutindeni și tot ce facem facem pentru El.

„Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos“ (Coloseni 3:23,24).

Să ne rugăm ca ochii noștri să fie deschiși ca să-L vedem pe Dumnezeu în fiecare fațetă a vieților noastre, ca fiecare cuvânt pe care îl rostim și fiecare lucru pe care îl facem să fie un act de închinare înaintea Domnului nostru.

Dumnezeu revelat în circumstanțele vieții

Nu cred că este posibil ca omul să înțeleagă faptul că Dumnezeu a dat oamenilor liber arbitru și, în același timp, El lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale. O asemenea dihotomie este dincolo de abilitatea noastră de a înțelege. Slavă lui Dumnezeu pentru că El nu cere înțelegere completă, nici măcar teologie perfectă, ci numai credință fermă!

„Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“ (Romani 8:28). „Am fost rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate lucrurile după sfatul voii Sale“ (Efeseni 1:11).

Trebuie să avem ochii deschiși spre mișcarea mâinii lui Dumnezeu în toate circumstanțele care ne înconjoară.

Dar, te poți întreba, cum e cu autoritățile și stăpânirile rele? Cu siguranță Dumnezeu nu le plasează în poziții de putere! „Căci nici de la răsărit, nici de la apus, nici din pustie nu vine înățarea. Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El coboară pe unul și înalță pe altul“ (Psalm 75:6,7). Dar cum e cu judecățile lor nedrepte? Dar dacă ele iau hotărâri contrare a ceea ce vrea Dumnezeu? „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea“ (Proverbe 21:1). Pentru că știu că Dumnezeul meu este mai mare decât orice alt domnitor, pot să mă supun cu încredere oricărei autorități din viața mea. Prin rugăciune, eu am influență asupra oricărui rege, judecător și angajator. Dacă mă rog cu stăruință ca Dumnezeu să le călăuzească judecățile și cuvintele, pot să stau liniștit indiferent ce decizie iau ei, știind că inimile lor au fost transformate de Domnul. Desigur, dacă am eșuat în responsabilitatea mea de a mă ruga stăruitor pentru cei aflați în autoritate (1 Timotei 2:1,2), Dumnezeu poate îngădui să fie luate hotărâri nelegiuite și să fie făcute judecăți proaste, astfel încât eu să fiu corectat și chemat înapoi la dependența mea de El.

Cât de ușor este să crezi în momente de bucurie și pace că Dumnezeu e suveran! Cât de greu pare să accepți în timpul durerii și al nenorocirii că El este în control. Dar numai procedând așa putem să ne păstrăm inima curată și să nu fim copleșiți de frică, îndoială și mânie. „Eu sunt Domnul și nu mai este altul; afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști, ca să se știe, de la răsăritul până la apusul soarelui, că afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu sunt Domnul și nu este altul. Eu întocmesc lumina și fac întunericul, Eu dau propășirea și aduc restriștea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri“ (Isaia 45:5-7).

Nu numai că trebuie să vedem mâna lui Dumnezeu în orice împrejurare din viață, dar trebuie și să auzim vocea lui Dumnezeu ca să știm cum să răspundem. Doar pentru că Dumnezeu a îngăduit ca în viața noastră să vină o calamitate nu înseamnă că trebuie să acceptăm răul în mod pasiv. Este o vreme când să te supui și o vreme când să biruiești. Numai vocea și viziunea lui Dumnezeu ne pot da călăuzire, ca să știm care este răspunsul potrivit din partea noastră.

Oamenii din Iuda au trăit în răzvrătire mulți ani. Cuvântul lui Dumnezeu, potrivit căruia ei trebuia să se pocăiască sau vor suferi distrugerea, a venit la ei iar și iar prin profeții Lui. Totuși, ei nu s-au supus. În cele din urmă a venit ziua în care judecata dreaptă a lui Dumnezeu trebuia împlinită. El i-a vorbit lui Ieremia, spunându-i: „«Pentru că nu ați ascultat de cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte», zice Domnul, «și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice»“ (Ieremia 25:8,9). Din cauza păcatelor voastre, a spus Ieremia, este această judecată împotriva voastră.

De aceea, supuneți-vă puterii vrăjmașului, deoarece el acționează ca un rob al lui Dumnezeu pentru disciplinarea voastră. După ce a trecut vremea judecății, Domnul Se va întoarce și-l va judeca pe Nebucadnețar pentru că a fost un vas atât de dispus să aducă distrugerea voastră și voi veți fi restaurați. Dar deocamdată aceasta este disciplinarea voastră din mâna Domnului. De aceea, supuneți-vă!

Dar asta nu înseamnă să stăm întotdeauna neputincioși înaintea dușmanilor lui Dumnezeu. Profetul Elisei a fost într-o situație similară cu cea a poporului lui Iuda (2 Împărați 6:14-23). El a fost, de asemenea, încercuit de un dușman înclinat să-l distrugă.

Totuși, el nu s-a supus. Pentru că era un văzător (profet), el știa că planul lui Dumnezeu pentru el nu era supunerea, ci autoritatea. Deși erau doar doi în casa lui, el și slujitorul lui, el a spus: „Cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei.“ Ochii lui s-au deschis și el a putut să vadă oștile lui Dumnezeu și a rostit cuvinte de credință. Carele cu îngeri au stat pregătite să-i distrugă pe dușmanii lui, dar ele erau sub autoritatea robului lui Dumnezeu. De aceea, când Elisei a spus: „Mă rog să lovești acest popor cu orbire“, Domnul S-a mișcat ca răspuns la rugăciunea lui și Elisei a fost biruitor.

Este un timp pentru supunere și un timp pentru cucerire. Vom ști sigur cum trebuie să răspundem numai dacă vedem ce face Dumnezeu în acea situație și auzim cuvintele Lui de călăuzire.

Este atât de reconfortant să știi că Dumnezeu este în control, mai ales în timpul orelor negre din viața noastră. Cele mai dificile perioade din viața mea de până acum au fost cele de tranziție, când Dumnezeu mă ducea în etapa următoare a vieții mele. Prima dată când s-a întâmplat nu am știut ce se petrece. Toate forțele stabile din viața mea păreau pur și simplu că se dezintegrează. Pentru că nu am recunoscut vocea lui Dumnezeu în inima mea am căzut în îndoială, mânie și disperare. Fiind un om de acțiune, m-am uitat în jur pentru o poziție nouă. Fiecare opțiune părea închisă pentru mine, cu excepția uneia. Pentru că nu puteam găsi o altă variantă, am urmat singurul curs deschis pentru mine. Am crezut că mă mișc pur și simplu pe baza logicii și a necesității. Doar mai târziu am putut vedea mâna lui Dumnezeu călăuzindu-mă și menținându-mă, chiar când nu aveam credință și drumul părea întunecat și fără țintă. Ce binecuvântare a fost pentru mine să înțeleg că, deși nu văzusem asta, Dumnezeu era totuși în control.

Următoarea tranziție a venit în viața mea după ce am învățat să ascult vocea lui Dumnezeu și să văd viziunile Lui. Din nou, toate circumstanțele păreau negative. Uneori

deveneam deprimat și mă gândeam că alți oameni îmi controlau viața și viitorul. Dar când L-am ascultat pe Domnul prin jurnal El m-a asigurat că El era la comanda acelei situații și că nu mi se putea întâmpla nimic ce nu a permis sau nu a poruncit El. El mi-a arătat când să vorbesc și când să tac, când să acționez și când să stau liniștit, când să mă supun și când să preiau autoritate. Deși nu pot spune că am trecut prin acea perioadă fără o urmpă de îndoială sau eșec, am fost „mai biruitor“ decât fusesem data anterioară.

Chiar acum trec din nou printr-o perioadă de schimbare. Categorie este călăuzirea lui Dumnezeu cea care mă face să scriu această carte exact acum. În fiecare zi am oportunitatea să pun în practică ceea ce vă recomand vouă. Știu că funcționează pentru că funcționează în viața mea, zi de zi. De data aceasta mă descurc mai bine, cred. Am încredere mai mare în suveranitatea lui Dumnezeu decât am avut în trecut. Când mi se pare că sunt tratat nedrept, am o asigurare că nimeni în afară de mine nu poate împiedica voia lui Dumnezeu să se îplinească în viața mea.

Câtă vreme îmi propun în duhul meu să fac numai voia Lui și îmi păstrez inima curată de mânie și amărăciune, El va întoarce inimile și circumstanțele pentru a aduce voia Lui cea mai bună pentru mine. Am încredere că nimeni nu are autoritate peste mine dacă nu i-a fost dată de sus (Ioan 19:11). Pentru că am devenit un văzător, țin înaintea mea viziunea a ceea ce Dumnezeu a plănuit pentru mine și această viziune mă poartă prin momentele de primejdie.

Indiferent prin ce treci acum, Dumnezeu este încă în control. Cere-I să-ți deschidă ochii să vezi mâna Lui iubitoare peste tine. Deschide-ți urechile să poți auzi cuvintele Lui, care sunt adevărul.

Rezumat

„Numele Lui va fi Sfetnic Minunat!“ Când inimile noastre sunt rănite, duhurile noastre zdrobite, mințile noastre întunecate de îndoială și disperare, avem un Prieten Care ne iubește și ne oferă speranță. Dacă stăm liniștiți, ascultăm și privim, El va rosti cuvinte de vindecare și pace și ne va da viziuni de bucurie și speranță. Când perspectiva divină este restaurată inimile noastre vor fi curate, pentru că Îl vom vedea pe Dumnezeu pretutindeni.

RESURSE SUPLIMENTARE LEGATE DE ACEST SUBIECT DE MARK ȘI PATTI VIRKLER

Caietul de studiu Sfătuit de Dumnezeu

Acest ghid de studiu le oferă studenților oportunitatea de a participa la o mare diversitate de exerciții aplicative pe măsură ce răspund la întrebări și notează versetele cheie din Scriptură.

CD-uri/DVD-uri Sfătuit de Dumnezeu

Materialele audio și video au conținut identic. Ele constau din învățături ale lui Mark Virkler prin intermediul ghidului de studiu ***Sfătuit de Dumnezeu***.

4 Chei pentru a auzi vocea lui Dumnezeu sau Dialog cu Dumnezeu

Aceste două cărți descriu cele patru chei pentru a auzi vocea lui Dumnezeu. Ele sunt concepute pentru a aduce cititorul într-un dialog în ambele direcții cu Dumnezeu Atotputernic. Este un instrument de bază care trebuie să vină înaintea tuturor celorlalte recomandate aici.

Supranatural în mod natural

Mărturia lui Mark și Patti în legătură cu modul în care au învățat să umble în Duhul, eliberând puterea lui Dumnezeu în loc să facă efort propriu.

Rugăciuni care vindecă inima

Disponibil în format carte, ghid de studiu, sesiuni audio și video pe CD și DVD. Aceste materiale te instruiesc printr-o abordare de consiliere prin rugăciune condusă de Duhul Sfânt care folosește șapte rugăciuni specifice ce descoperă elementele ce alimentează o rană din inima cuiva. O „rană a inimii“ poate fi o emoție negativă sau o problemă de păcat persistent, ca mânia, frica, vinovăția sau abandonul.

Peste cincizeci de cărți de Mark și Patti Virkler, inclusiv cele menționate mai sus, pot fi comandate la Communion With God Ministries online pe www.cwgministries.org sau la telefon 1-800-466-6961 (716-681-4896 în afara SUA).

Un Ghid întreg de consiliere care constă dintr-o serie de 12 cursuri de colegiu de la distanță, construit în jurul materialelor de mai sus și al altor resurse poate fi găsit și cumpărat de la Christian Leadership University pe www.cluonline.com. Aceste cursuri pot conduce la obținerea unui certificat în Consiliere Creștină sau pot fi parte a unei diplome universitare, de master sau de doctorat.

Mark Virkler este disponibil să susțină **seminarii** pe această temă sau pe altele și poate fi contactat la mark@cluonline.com sau la telefon, la numărul de mai sus. Verifică la www.cwgministries.org/events pentru a vedea când va fi în regiunea ta!

Începe propriul **grup** Sfătuit de Dumnezeu sau descoperă unul aproape de tine la www.cwgministries.org/groups.

Lasă-l pe Mark să te slujească **permanent** prin intermediul buletinului nostru informativ lunar “God’s Voice Worldwide” trimis prin email. Înscrie-te la www.cwgministries.org/newsletters.

Cum să internalizezi complet această învățătură și să o faci a ta

Atinge-ți obiectivele spirituale cu ajutorul unui „Antrenor Spiritual Personal“

Pentru \$1 pe zi, poți avea propriul tău „antrenor“ spiritual!

Oricine are nevoie de mentor – de cineva care să petreacă timp pentru a sta de vorbă, a fi martor, a oferi sugestii și a te menține motivat să-ți atingi scopurile. Dar viața modernă este aglomerată și este dificil de găsit pe cineva care să poată face un astfel de angajament față de tine. De aceea Life Coaching a devenit o tendință cu o asemenea amploare – consilieri profesioniști care își fac o carieră din atenția și călăuzirea personală, concentrată. Ei sunt foarte eficienți, dar nu oricine și-i poate permite.

Acum poți avea propriul Antrenor Spiritual Personal

Communion With God Ministries face posibil, pentru oricine își poate permite un dolar pe zi, să primească unu-la-unu informațiile necesare pentru a stăpâni un domeniu de creștere spirituală, fie că este de cunoaștere a Bibliei, de umblare în Duhul, de abilități de conducere, de finanțe, profeție, îngrijire parentală sau viziune și scop pentru viață... indiferent care este domeniul în care ești gata să lucrezi și pe care vrei să-l stăpânești, poți avea un Antrenor Spiritual Personal care să te conducă spre scopul tău.

Stai pe cale cu un antrenor

Dacă ai vrea să intri într-o formă fizică bună, un antrenor personal de fitness de la un club specializat ți-ar putea oferi cunoașterea experimentată, reacția obiectivă și încurajarea de care ai nevoie pentru a-ți atinge obiectivele legate de starea fizică. Un Antrenor Spiritual Personal sub auspiciile Communion With God Ministries îți va oferi săptămânal informații și atenție pentru a te menține pe cale și a avansa pentru atingerea scopurilor tale spirituale.

Modulele specializate de training îți vor da instrumentele de care ai nevoie pentru a crește în domeniul în care dorești.

În doar 90 de zile poți stăpâni un domeniu de creștere personală.

(Există chiar și o garanție de returnare a banilor în 30 de zile!)

Să începem!

Modulul de bază pentru toți cursanții noștri este **Comuniune cu Dumnezeu**. Toată lumea începe trainingul de aici, deoarece acest modul te învață să auzi clar vocea lui

Dumnezeu, să vezi viziuni și să ții un jurnal în ambele sensuri. Aceste abilități îți vor revoluționa viața devoțională și sunt folosite în fiecare modul următor de training.

De asemenea, poți achiziționa în același timp sau ulterior modulul care corespunde învățăturii din *această* carte. Poți găsi modulul enumerat împreună cu cartea pe site-ul nostru sau poți suna pentru asistență la 1-800-466-4941 (doar SUA) or 716-681-4896.

Înscrie-te astăzi pentru aceste module!

Completează doar formularul online pe www.cwgministries.org/pst

Descoperă modulele de training sub ungera Duhului

DVD-uri – CD-uri – Cărți – Caiete de studiu:
Disponibile individual sau ca pachete cu discount

Ideale pentru uz personal sau în grupuri mici! DVD-urile oferă grupului tău un învățător uns de Duhul, în timp ce cărțile și caietele de studiu se asigură că internalizezi noile abilități pe care le înveți și că ești transformat complet de ele. CD-urile îți permit să recapitulezi când conduci, lucrezi sau faci exerciții fizice și poți chiar să angajezi un Antrenor Spiritual Personal care să te pregătească de-a lungul întregului proces de învățare, pentru un dolar pe zi. Sau fă un pas mai departe și devino student de la distanță alături de instructorii noștri!

Disponibile la: www.CWGMinistries.org

Telefon: 1-800-466-6961 sau 716-681-4896

4 Chei pentru a auzi vocea lui Dumnezeu – 10 sesiuni

Nu ar fi minunat să auzi clar vocea lui Dumnezeu în fiecare zi, pentru tot restul vieții? Știi că Dumnezeu îți vorbește întotdeauna? Știi cum sună vocea Lui? Poți primi consiliere zilnică de la Minunatul Sfetnic Care te învață cum să trăiești în credință, speranță și dragoste și Care te călăuzește în cultivarea unei relații extraordinare cu familia și prietenii. Descoperă modele divine pentru abordarea lui Dumnezeu și patru chei esențiale care îți vor permite să auzi clar vocea Lui în fiecare zi. Intimitatea cu Dumnezeu va crește pe măsură ce înveți să discerți vocea Lui de alte voci care cer atenția ta și să notezi ceea ce îți revelează Dumnezeu folosind jurnalul în ambele direcții. Vei experimenta promisiunea lui Isus că „Oile Mele Îmi aud vocea“ (Ioan 10:27). Viața ta va fi transformată!

Supranatural în mod natural – Să-l manifestăm pe Hristos continuu, ușor, cu putere

Cum Îl putem lăsa în mod natural pe Isus să trăiască prin noi? Cum „rămânem în Hristos“? Cum trecem de la „conștiința de sine“ la „conștiința lui Hristos“? În această serie vei descoperi cum să te întorci la planul inițial al lui Dumnezeu pentru rasa umană, așa cum a fost el arătat de Adam și Eva în Grădina Edenului. În cele trei sesiuni sunt discutate patru adevăruri cheie și în trainingul experimental sunt incluse două sesiuni de jurnal.

3 sesiuni – durata medie: 35 de minutes

Cum să vorbești în limbi – Este mai ușor. Cei mai mulți oameni reușesc!

Mark Virkler împărtășește ce l-a învățat Dumnezeu în legătură cu manifestarea darului vorbirii în limbi în viața lui și te conduce spre a primi și tu acest dar.

1 sesiune – Durată: 26 de minute

Cum să-L auzi pe Dumnezeu prin visele tale

– 5 sesiuni, plus câteva sesiuni practice de follow-up

Nu ar fi bine dacă ai putea primi sfaturi de la Dumnezeu în fiecare noapte a vieții tale, chiar și atunci când dormi? Poți asta, deoarece Biblia spune că Dumnezeu ne sfătuiește noaptea prin visele noastre (Psalm 16:7)! Vom examina visele din Biblie pentru a vedea cum ilustrează ele acest principiu și cum le vorbește Dumnezeu copiilor Lui prin viziunile lor de noapte (Numeri 12:6; Fapte 2:17). Vom explora propriile noastre vise, învățând limbajul simbolic al inimilor noastre, pentru a discerne înțelepciunea divină pe care ne-o revelează. Lasă-L pe Duhul Sfânt să fie Profesorul tău când înveți să interpretezi mesajele Lui prin visele tale!

Rugăciuni care vindecă inima – 13 sesiuni

Ai oboseț de rugăciuni ineficiente pentru vindecare? Învăță cum poți să experimentezi vindecarea completă a rănilor din inima ta aplicând rugăciuni specifice pentru fiecare rană a inimii. Aceste șapte rugăciuni supranaturale îți vor permite să folosești limbajul inimii pentru a rupe păcate și blesteme generaționale și legături sufletești nedumnezeiești puternice, și să înlocuiești credințele negative cu promisiunile lui Dumnezeu, să renunți la jurăminte interioare, să primești viziuni divine, să rupi blestemele rostite peste tine și să scoți orice întăritură demonică legată de aceste răni interioare. Te vom învăța cum să-ți păstrezi vindecarea conducându-te într-o experiență intensivă de meditație pe marginea Bibliei în care vei primi cunoaștere revelată de la Dumnezeu, care închide ușile astfel încât vrăjmașul să nu se poată întoarce.

Trusa Medicală Divină – Fă ca rugăciunea pentru vindecare să fie mai eficientă

Descoperă o mulțime de sugestii practice pentru a face mai eficientă rugăciunea pentru vindecare fizică. Aceste DVD-uri presupun că tu crezi în vindecarea divină și ești interesat să înveți despre abordările specifice prin rugăciune și despre rețetele care cresc ungera pentru vindecare.

1 sesiune – Durată: 26 de minute

Titlurile sesiunilor și duratele lor, enumerate pe: www.CWGMinistries.org (Small Group Curriculum)

Christian Leadership University

Obține o diplomă de licență, master sau doctorat într-unul din domeniile acestea:

Studii biblice

Arte creștine

Consiliere creștină

Antreprenoriat creștin

Leadership creștin

Vindecare divină

Mijlocire

Slujire

Misiune și Evanghelizare

Slujire profetică

Teologie

Slujire de închinare
Slujire pentru tineri